

חסד
משנה
הכל

לבן

הסדר

משנה הכל

צ'אק סמית

קרן אחוה משיחית
ירושלים

"Why Grace Changes Everything"

Copyright © 1994, 2001
by Chuck Smith

Published by The Word For Today
Santa Ana, CA 92704, USA

Hebrew translation © 2003
by
Keren Ahvah Meshihit
P. O. Box 10382, 91103 Jerusalem, Israel

ISBN 965-447-109-4

אין לצלם או להעתיק ספר זה או קטעים ממנו
ללא אישור בכתב מהמוציא לאור

כל הזכויות לתרגום העברי שמורות © 2003

קרן אחוה משיחית
ת"ד 10382, ירושלים 91103

תרגום לעברית: אורנה גרינמן

Printed in Israel 2003
הודפס בישראל, תשס"ג

לאשתי היקרה קיי,
שנאמנותה ואהבתה
מהוות עבורי
מקור להשראה מתמדת

7	הקדמה: מערכת יחסים שמבוססת על אהבה
14	פרק א: סלחתי לו! .....
25	פרק ב: הדלת אינה סגורה לעולם .....
35	פרק ג: מלכות שאינה נושאת פנים לאיש .
48	פרק ד: דיוקן של חסד .....
59	פרק ה: צעד אחר צעד .....
71	פרק ו: גן, לא מפעל .....
83	פרק ז: אמונה בברכות .....
92	פרק ח: המאבק מתחיל .....
104	פרק ט: חופשי לגמרי! .....
113	פרק י: הם לא ירדו מהפסים? .....
125	פרק יא: מלכודות ומוקשים .....
136	פרק יב: הכל או לא כלום .....
147	פרק יג: בני מלכות .....
157	פרק יד: האחריות היחידה שלנו .....
162	על המחבר .....

מערכת יחסים שמבוססת על אהבה

תהית אי פעם על קנקנו של המשפט הפשוט, "אלוהים אוהב אותך"? יתכן שהוא מגלם בחובו את האמת החשובה ביותר שהאדם יכול לתפוס – שאלוהים רוצה לכונן איתנו מערכת יחסים המבוססת על אהבה. לנו לא נותר אלא להאמין בדאגה וברחמים שאלוהים מרעיף עלינו.

כמה נפלא לטעום מהחרות והשמחה שכלולות במערכת היחסים עם אלוהים! וכמה עצוב שאנשים רבים מתעקשים להתייחס לאלוהים רק באופן לגליסטי. הצדקה שלהם מבוססת על מה שהם יכולים לעשות למען אלוהים, ולא על מה שהוא כבר עשה למענם. הם מסתובבים עם רשימה ארוכה של מצוות "עשה" ו"אל תעשה" וחושבים שהן אלה שמחברות אותם לאלוהים.

אני מכיר את הצדקה מהסוג הזה. בצעירותי חשבתי שאני אחד הנערים הצדיקים ביותר בשכונה, בעיקר בזכות כל אותם דברים שלא עשיתי. לא עישנתי. לא רקדתי. לא הלכתי לתיאטרון. לימדו אותי שמעשים כאלה הם מעשים חוטאים. לכן, לא רק שנמנעתי מהם, גם האמנתי שהייתי צדיק גדול יותר מחברי חלשי האופי, שהתענגו על כל אותם דברים. חשבתי שאני קדוש יותר מבנו של רועה הקהילה, שנהג

לאסוף בדלי סיגריות ולעשן אותם בסתר. הייתי מעל כל התאוות האלה, והייתי בטוח שאלוהים זקף את זה לזכותי.

אבל היתה לי בעיה. אומנם לא הלכתי להצגות בתיאטרון, אבל מאוד רציתי לראות את "שלגיה ושבעת הגמדים", ולכן הרגשתי אשם. בכל יום ראשון בערב נושעתי מחדש, והבטחתי לאלוהים שבשבוע הקרוב אהיה הרבה יותר טוב. בימים טובים, מערכת היחסים שלי איתו החזיקה מעמד עד ארוחת הבוקר ביום שני.

הצדקה שלי התבססה על כוח הרצון שלי ועל מאמצי האנושיים, ולכן בשלב מסוים הפכה מערכת היחסים שלי עם אלוהים למשא כבד. בכל קיץ הצטרפתי למחנה נוער של הקהילה. בערב האחרון נהגנו להקים מדורה ענקית, לשבת סביבה, ולשיר שירי הלל. הערבים האלה תמיד היו טעונים רגשות, ובסופם התבקשנו לרשום על פיסת נייר תחום מסוים בחיינו שרצינו שאלוהים ישנה, או התחייבות מסוימת שרצינו לקבל על עצמנו. אחר כך לקח כל אחד מאיתנו אצטרובל, תחב לתוכו את פיסת הנייר והשליך אותו לאש. דמעות זלגו על לחיי בזמן שצפיתי באצטרובל שלי עולה באש. אמרתי לאלוהים שאני מבקש שיצרוף אותי באש של אהבתו, כך שאתמסר כליל לשירותו.

כשעזבנו את המדורה כיוונו אותנו לעבר שולחן קטן, שעליו הניחו המדריכים כרטיסיות ועליהן נכתב, "אני מבטיח שבחסד אלוהים לא אלך לעולם לתיאטרון, לא אעשן סיגריות, לא אשתה משקאות חריפים, אף פעם לא אנוכל את פי ולא אצא לרקוד". חתמנו על כרטיסיות ההתחייבות האלה, ונשאנו אותן בארנקינו במשך כל השנה, עד הקיץ הבא.

הקפדתי לעמוד בכל ההתחייבויות שלי — אבל במקביל מצאתי את עצמי מנהל מערכת יחסים לגליסטית ומכבידה עם אלוהים. ההליכה שלי עם המשיח מילאה אותי במעט מאוד שמחה, כי הייתי קשור לאלוהים בחוזה. לא יכולתי להפר את ההסכם שלי; האם לא חתמתי עליו וציינתי את התאריך? האם לא נשאתי את החוזה בארנקי? הייתי מחויב להסכם, והאמנתי בכל ליבי שאלוהים חייב לי משהו תמורת המאמצים שלי. חשבתי שהוא חייב להיות טוב כלפי... לפחות טוב יותר משהיה כלפי אלה שלא עמדו בהתחייבויותיהם.

תארו לעצמכם את הזעזוע שחשתי כשחברים שהיו פחות צדיקים ממני ניצחו בתחרות שבה ניסינו לנחש את מספר הסוכריות בצנצנת! במקרים כאלה התרגזתי ושאלתי, "אלוהים, מדוע לא ברכת אותי? אתה הרי יודע שמגיע לי לנצח יותר מאשר להם". הקדשתי לכך לא מעט מחשבות, אבל המבוכה שלי רק התגברה. קיימתי את חלקי בעסקה, אבל משום מה נראה לי שאלוהים התעלם מחלקו. שוב ושוב הרגשתי מאוכזב.

כמובן שמפעם לפעם הייתי כן עם עצמי, ואפילו התחלתי להבין שאני לא צדיק כמו שנדמה לי. ידעתי שהגישה שלי לא תמיד נכונה. היו רגעים שבהם ידעתי שלא עשיתי את רצון אלוהים. אני זוכר שפעם אחת, בתיכון, התגנבתי להצגה. במשך ששת החודשים שלאחר מכן הסתובבתי אכול רגשות אשמה, כי האמנתי שהפרתי את המחויבות שלי. לעיתים קרובות נואשתי מהרעיון שאלוהים יברך אותי. היו כל מיני דברים שרציתי להתפלל עבורם, אבל לא חשבתי שיש לי זכות לבקש מאלוהים משהו, אחרי שאיכזבתי אותו בצורה כל כך קשה.

המשא הכבד הזה, של צדקה שמבוססת על מעשים, רבץ עלי גם בשנים מאוחרות יותר, כששירתתי את אלוהים בטוסון שבאריזונה. אבל מהר מאוד הבנתי שלעבודה שאני עושה בשירות המשיח חייבת להיות משמעות רבה יותר מזו שמצאתי באותם ימים, והנאה עמוקה יותר מזו שמילאה אותי במערכת היחסים שלי עם אלוהים. התחושה הזאת החריפה בכל פעם שהשתתפתי באסיפות של כמה מהמבשרים הגדולים באותם ימים, שעברו אז ברחבי ארצות הברית, והכריזו את הבשורה באוהלים ענקיים, שהיו מלאים עד אפס מקום באנשים שנושעו ובכאלה שנרפאו באורח פלא.

מאוד רציתי שהכוח הזה יהיה חלק מחיי ומהפעילות שלי למען המשיח. לכן יצאתי למדבר טוסון, והתחלתי לדרוש את פני אלוהים בצום ובתפילה. נהגתי לצאת לשם לבדי, ולדרוש את פני אלוהים כשאני מצויד במים, בכתבי הקודש ובמחברת. התחננתי לאלוהים שיברך אותי, ויאציל עלי מכוחו ואת המשיחה שלו. אחרי כל סבב כזה חשתי התרגשות, כי האמנתי שאלוהים עמד לברך את הקהילה שלי

היות שצמתי והתפללתי. התקשיתי לחכות לאסיפה הבאה ולראות מה אלוהים יעשה במהלכה.

למרבה הצער, נחלשתי מהצום עד כדי כך שביום ראשון התקשיתי לעמוד וללמד. המחשבות שלי נדדו, ובקושי הצלחתי לשמור על קו מחשבה הגיוני. הקהל שנכח במקום נרדם, והרגשתי שבור לגמרי. ציפיתי שאלוהים יפעל בצורה מדהימה, ובמקום זאת קיבלתי גל של נחירות. מלא כעס ותסכול חשבתי: *אלוהים, האם לא ראית כיצד צמתי והתפללתי? אתה חייב לכרך את הקהילה הזאת – וגם אותי באותה הזדמנות!*

אז לא הבנתי שבצום ובתפילות שלי ניסיתי לאלץ את אלוהים לעשות את מה שאני רציתי. חשבתי שאם צאן מרעייתי יוכלו לראות לנגד עיניהם ניסים כמו אלה שעליהם מסופר בספר מעשי השליחים, הם ישתכנעו שישוע הוא אכן המשיח.

רק מאוחר יותר גיליתי שהעדות הטובה ביותר היא האהבה שלנו זה לזה, אהבה שמקורה בליבו של אלוהים עצמו. אף מערכת של חוקים או כללים לא תוכל לייצר את אותה מערכת יחסים המבוססת על אהבה. אנחנו יכולים להכניס את המימד החוקי למערכות היחסים שלנו, אבל אהבתו של אלוהים היא הדרך היחידה שתאפשר לנו להגיע ליציבות ולביטחון שאנחנו עורגים להם. בכתבי הקודש נאמר שהאהבה מגשימה את התורה במלואה. כששאלו את ישוע איזו מצווה היא הגדולה ביותר, הוא ענה שעלינו לאהוב את אלוהים בכל ליבנו, דעתנו, נפשנו ומאודנו, ושהמצווה השנייה בחשיבותה היא האהבה שלנו לזולת – ואהבת לרעך כמוך. האהבה, ולא חוקים וכללים, היא המפתח למערכת היחסים שלנו עם אלוהים ועם הזולת. אלוהים רוצה למשוך אותנו אליו בעבותות חזקים יותר מכל מחויבות או אשמה שיש בחוק. אילו היינו קשורים לאלוהים באמצעות רשימה של חוקים וכללים, עד מהרה היינו נושכים את הרסן ונאבקים במושכות. יש הבדל עצום בין מערכת יחסים מלאת שמחה שמבוססת על אהבה, לבין הכבלים שמחויבות ואשמה כורכות סביב צווארנו.

אלוהים מעולם לא התכוון לכבול אותנו אליו באמצעות רשימה אין סופית של דרישות חיצוניות. הוא לא נהנה לשמוע אותנו גונחים

ומתלוננים, "איזה עול! שוב אני חייב ללכת לאסיפה, כשיש מיליון דברים אחרים שאני מעדיף לעשות. אבל אם לא אלך, אלוהים לא יאהב אותי והרועה בקהילה יתחיל לפקוח עלי עין רק משום שהחמצתי דרשה אחת".

אם אנחנו כורעים תחת גישות כבודת כאלה, זהו סימן ברור לכך שהקשר שלנו עם אלוהים לא מבוסס על אהבה, ושנפלנו בפח החוקיות. אלוהים מאחל לנו דברים הרבה יותר טובים מקיום חד גוני וחסר כל אהבה!

אלוהים לא מנסח חוזה ארוך שבו נאמר, "אם תעמוד בכל התנאים שלי, אוהב אותך ואברך אותך; ואם תפר את התנאי השולי ביותר, החוזה כולו בטל ומבוטל ויהיה עליך לצאת ממלכותי!" המאמינים בישוע אינם קשורים לאלוהים בחוזה נוקשה כלשהו. שאול הכריז שהדבר היחיד שכולב אותו הוא אהבתו של ישוע המשיח (השנייה לקורינתים ה 14).

אלוהים פעל בחיי בסבלנות רבה במשך שנים, עד שהשתחררתי מעול הצדקה העצמית. במשך שנים שמעתי על אנשים שהפיקו ברכה עצומה מקריאה באיגרת לרומיים. גם אני חיפשתי את הברכה הזאת, ולבסוף החלטתי להתעמק במה שנאמר בספר. אבל חרף כל מאמצי, התקשיתי להתחבר למה שנאמר שם. בכל זאת החלטתי להתמיד במלאכה, ולגלות את הדבר שכל כך דיבר לאנשים אחרים.

באחד הימים, בזמן שלמדתי את האיגרת, אלוהים חולל הפיכה במערכת היחסים שלי איתו. באותו יום הוא גילה לי את משמעותה של מילה פשוטה, שאנחנו מרבים להשתמש בה אבל רק לעיתים נדירות מבינים אותה – חסד. מאותו יום ואילך אני נהנה ממערכת יחסים חופשית ומלאת אהבה עם אלוהים, וכבר לא אכפת לי אם אזכה לראות נס מדהים כזה או אחר מתחולל לנגד עיני. לפתע הבנתי שלמרות הנטייה שלי למעוד וליפול, הטעויות שלי לא הרחיקו אותי מאלוהים. מערכת היחסים שלי עם המשיח חדלה לסבול מאותם עליות ומורדות, והפכה לנסיעה יציבה ובטוחה במסלול של אהבתו המופלאה.

כמה נפלא הרגשתי כשגיליתי ש"אם אלוהים איתנו, מי יעמוד נגדנו?"

(רומיים ח 31). במשך שנים כרעתי תחת נטל הרעיון השגוי שאלוהים הוא נגדי. בעיני רוחי ראיתי אותו מחכה שאכשל, כדי שיוכל לשלח בי את כובד משפטיו. אבל לבסוף הבנתי שהוא דווקא רוצה שאיהנה משלום ומאהבה שאין לה כל תנאים, ושלא אתייסר בכחד שתמיד נלווה לחוקיות. ואז התחלתי להתייחס לאלוהים בדרך חדשה לגמרי.

למדתי שהתורה נועדה להדריך את ילדיו של אלוהים ולהגן עליהם. האיסורים שבה משולים להנחיות שהורים נותנים לילדיהם כדי לשמור על שלומם ועל ביטחונם, הנחיות והוראות שפועלות לטובתם ולרווחתם של ילדיהם. כשגיליתי את הפלא שקיים בחסדו של אלוהים, הבנתי שאין לי עוד צורך לכלוא את עצמי מאחורי התורה. שאני יכול להתהלך בחופשיות פשוט משום שאני אוהב את אלוהים ולא רוצה לעשות דבר שיפגע במערכת היחסים שלי איתו. כשאנחנו טועמים מן השמחה שקיימת בקשר שלנו עם אלוהים, אנחנו רוצים למוטט כל מחיצה וכל מכשול בינינו.

למעשה, ככל שאנחנו טועמים יותר מאהבתו של אלוהים, כך אלוהים הופך יותר ויותר למוקד חיינו. האילווצים של התורה אינם נחוצים לנו עוד. אנחנו מגלים כמה אנחנו רוצים לשאת חן בעיני אלוהים, פשוט משום שאנחנו אוהבים אותו.

זהו מקור השמחה הגדול מכולם – מערכת יחסים עם אלוהים, המושתתת על אהבה. הידיעה שהוא בעדנו ואוהב אותנו היא מקור הביטחון הגדול ביותר שקיים. ההתגלות שזכיתי לה בנוגע לחסדו המופלא של אלוהים היא אחד האירועים החשובים ביותר בחיי הרוחניים. בעקבותיה למדתי לבוא אל אלוהים על בסיס חדש לחלוטין: לא על בסיס המעשים או הצדקה שלי, אלא על בסיס אהבתו כלפי, אהבה שבאה לידי ביטוי באמצעות ישוע המשיח.

זהו חסד, וזה מה שנותן ערך ומשמעות לחיי. למעשה, החסד הופך את החיים לאפשריים – חיים אמיתיים, חיים בשפע, חיים מלאי *הגשמה וסיפוק*. בזכות החסד העיניים שלנו נפקחות לאמת, ואנחנו מבינים שהקשר שלנו עם אלוהים איננו תלוי באבני החצץ העלובות של המאמצים האנושיים שלנו, אלא בסלע הענק של אופיו האוהב

והבלתי משתנה. החיים נפתחים בפנינו בשפע מרהיב של אפשרויות
אין סופיות.

החסד הופך ערכות שוממות וקודרות לכרי דשא מוריקים. הוא הופך
משימות שגורמות לנו לחרוק שיניים, לרצון לשרת את הזולת
בהתלהבות ובאהבה. הוא ממיר את הדמעות ואת האשמה של
מאמצינו הנחשלים בשמחה ובצחוק הנצחיים שעומדים לרשותנו
בשפע לימין האלוהים. *חסד משנה הכל!*

האם גילית את השמחה העמוקה של חיים בחסד אלוהים? האם אתה
זוכר שהמעמד שלנו בעיני אלוהים לא תלוי במאמצינו העלובים, אלא
במה שזרועו עשתה למעננו? לא משנה היכן אתה נמצא במסע
הרוחני שלך, אני מזמין אותך להקדיש מספר דקות ולחשוב על החסד
המדדים שאלוהים הרעיף עלינו.

כי האמת היא שחסד משנה הכל!

פרק א

התורה

סלחתי לו!

ערב אחד האזנתי לנאום מפיו של מזכיר המדינה האמריקני לשעבר, הד"ר הנרי קיסינג'ר. הוא סיפר למאזיניו שהטעות הראשונה שהוא עשה מעודו מתועדת באוטוביוגרפיה שלו, בעמוד 1159. והוא הוסיף וציין שזו גם היתה הטעות האחרונה שעשה.

אילו הייתי כותב את האוטוביוגרפיה שלי, הטעות הראשונה שלי היתה מופיעה ללא ספק כבר בפרק המבוא של הספר, אם לא בתוכן העניינים עצמו! אין סיכוי שאי פעם אעמוד בפני אלוהים על בסיס השלמות שלי. לא שאני איזה אדם רקוב ומושחת, אני פשוט לא מספיק טוב כדי להיות רצוי בעיני אלוהים קדוש.

צדקה שנקלעה למבוי סתום

אחת הדרכים הנפוצות ביותר שבעזרתן אנחנו מנסים להפוך לצדיקים היא להגדיר מהי צדקה ומה לא, לנסח איזה קוד התנהגות ולחיות על פיו. אבל יש עם זה בעיה אחת: איש אינו עומד בקוד שהוא עצמו קבע, ולכן אנחנו ממצייאים כל מיני תירוצים שנועדו להסביר את הכישלון שלנו. התירוץ השכיח ביותר הוא שהכישלון הזה אינו באשמתנו.

כשאני מפיל כוס ושובר אותה, אין זה משום שאין לי קואורדינציה; זה קרה פשוט משום שמישהו קרא לי כשהוא לא היה אמור לעשות את זה. מישהו הרעיש בחדר הסמוך, והכוס נשברה באשמתו. "הכל

בגללך", אני אומר. "אתה גרמת לזה, אין זו אשמתו". איש מאיתנו אינו אוהב לקחת על עצמו את האחריות.

שורשיה של הגישה הזאת מגיעים עד לאדם הראשון. הוא האשים את חווה בטעותו. "האשה אשר נתת עימדי", הוא אמר לאלוהים, "היא נתנה לי מן העץ ואוכל" (בראשית ג 12). הכל באשמתה! במשלי כתוב, "דור טהור בעיניו (בעיני עצמו), ומצואתו לא רוחץ" (משלי ל 12).

אילו היתה מערכת היחסים שלנו עם אלוהים תלויה בטוב ובצדקה שלנו, היא לא היתה קיימת כלל.

אם אתה חושב שאתה אדם טהור אבל מעולם לא רוחצת מצואתך, מחטאיך, הצדקה ממך והלאה. דבר ה' אומר:

"אם־נאמר כי אין־בנו חטא, הנינו מתעים את־נפשתינו והאמת אין בנו... ואם־נאמר כי לא חטאנו, לכיזב נשימנו ודברו אין בנו" (הראשונה ליוחנן א 8, 10).

הכתובים מגדירים את הבעיה שלנו בבהירות:

"ואנחנו ידענו כי כל־מה־שאמרָה, התורה מדברת אל־אלה אשר תחת התורה, למען יסכר פל־פה והיה כל־העולם מחיב לפני אלהים... פי־כלם חטאו וחטרי־כבוד אלהים המה" (רומיים ג 19, 23).

כשאנחנו מנסים להיצדק בכוחות עצמנו על ידי שמירת כללים מסוימים, אנחנו נאלצים בסופו של דבר להודות שאנחנו פועלים בקנה מידה שאיננו אחיד. תמיד אראה את עצמי כאדם מוסרי יותר משאני נראה בעיניכם, והמוסר שלכם תמיד יראה לי גרוע יותר משהוא נראה לכם. אני יכול למצוא בכם חסרונות רבים; אבל כשאני

בודק את עצמי, החסרונות המעטים שאני מבחין בהם אינם נראים לי גרועים כל כך.

אפילו הצדקה שאני יכול להשיג באמצעות מעשי איננה אלא צדקת שווא. בכתבי הקודש כתוב:

”וְנָהִי כַפְּיָא בְּלִנְיָ, וּבְכַבֵּד עֲדִים (כסחבות מטונפות)
כַּל-צִדְקָתִינוּ” (ישעיהו סד 5).

די מגוחך לראות את כל אותם אנשים המתהלכים בינינו כשהם לבושים בבגדי העידים שלהם, ואף מתרברבים בהם. הם מסתובבים עם גישה דתית שמכריזה ”אני קדוש ממך”, כשהאוויר שאופף אותם משדר עליונות דתית מתמדת. הם מדברים בלחש כי הם חושבים שדיבור כזה נשמע קדוש וצדיק יותר. הם מתפללים ומדברים בשפה פרזאית גבוהה, כי היא נשמעת להם צדיקה יותר. האנשים האלה מנופחים מרוב צדקנות עצמית וגאוותנות... אבל אלוהים מניע בראשו ואומר, ”בגדי עידים”, סחבות מטונפות ותו לא.

אילו היתה מערכת היחסים שלי עם אלוהים תלויה בטוב ובצדקה שלי, היא לא היתה קיימת כלל. נכשלתי. אני לוקה בחסר בהשוואה לכבוד אלוהים. במקרה הטוב עובר עלי יום מוצלח, כשהמקצבים הביולוגיים שלי מתואמים והכל זורם היטב. בימים כאלה אני בסדר, אני באמת מאמין שאני שווה משהו. אבל אפילו בימים הטובים האלה אלוהים מביט מלמעלה ואומר, ”בגדי עידים”. המאמצים הטובים ביותר שלי אינם מספיקים כלל.

עצם הניסיון לקיים את התורה הוא שמרשיע אותי, כי התורה האמיתית מטפלת בגישה שלי, במה שמתרחש במעמקי ליבי. כשכרעתי תחת נטל הצדקנות העצמית שלי, שנאתי מעשים מסוימים שעשו אנשים אחרים והתמלאתי מרירות. ידעתי שאני שונא אותם, שאני מקנא וחומד את מה שיש להם, ושכך אני מפר את הקוד שגיבשתי ומשבש את מערכת היחסים שלי עם אלוהים. אבל לא נותר לי אלא להתחיל מחדש.

אלא שדווקא כשחשבתי שמערכת היחסים שלי עם אלוהים משתקמת – תמיד קרה משהו. בדרך כלל התפרצתי על עניין כזה או אחר, ושוב

שקעתי באותה מערבולת. שוב היה עלי לטפס בסולם המעשים הטובים, ולהעפיל לשלב שבו הרגשתי שאני יכול להתקרב לאלוהים. אבל דווקא כשהגעתי לאותו שלב, מישהו בכביש נסע במהירות מופרזת, ואני צעקתי בפחד, "מי נתן לך רישיון נהיגה, אידיוט שכמוך?" והתהליך חזר על עצמו מההתחלה.

מהי אמת המידה?

מי שמאמין שאפשר להתקרב לאלוהים בדרך אחרת מלבד ישוע, צריך לענות על מספר שאלות מהותיות. אם הוא מאמין שיגיע לשמים בזכות מעשיו הטובים, בזכות רמה מסוימת של טוב שהוא יצליח להעפיל אליה, עליו לקבוע קודם כל מהי אותה רמה. עליו לקבוע אילו דרישות אלוהים מציב בפניו. אנשים רבים טוענים, "אני אדם טוב ונדיב, ואני מוכן לעמוד לפני אלוהים בזכות עצמי".

אבל הם אינם מבינים שאמות המידה של אלוהים שונות משלנו. ישוע דיבר על אלה שחושבים שיגיעו לשמים בזכות עצמם כשאמר:

"לָכֵן הָיוּ שְׁלָמַיִם כְּאִשֶּׁר אָבִיכֶם שֶׁבְּשָׂמַיִם שְׁלֵם הוּא"
(מתי ה 48).

מי שרוצה ליישר קו עם אלוהים צריך לעמוד באמות מידה מושלמות. לא די שיתאמץ ויקפיד על כנות, עליו לקיים את כל מה שאלוהים הויעיד לאדם. כמובן שמי שחושב שהוא יוכל לקבל חיי נצח בזכות מעשיו הטובים, מבין בצורה מעוותת את קדושתו של אלוהים ואת ההליכה שלנו לפניו.

אם יש בכוונתנו להציב אמת מידה להתנהגות צדיקה, מן הראוי שנשתמש בזו שהציב ישוע. הוא האדם היחיד שאורח חייו גרם לאלוהים לומר:

"זֶה בְּנִי יְדִידִי אֲשֶׁר־רָצָתָה נַפְשִׁי בּוֹ" (מתי ג 17).

כדי לנהל מערכת יחסים עם אלוהים, עלינו לאמץ את הצדקה של ישוע. ביוחנן טז 8, 10 ישוע אמר:

"וְהָיָה כִּבְאוֹ [שֶׁל רוּחַ הַקּוֹדֵשׁ, הוּא] יוֹכִיחַ אֶת־הָעוֹלָם"

על־דבר החטא והצדק... כי אלך אל־אבי ולא תוסיפו לראות אתי".

כשישוע עלה למרום, היתה זאת דרכו של אלוהים להעיד לכולם שישוע הוא בנו. היה זה כאילו הוא אמר, "זוהי הצדקה שיכולה להיכנס לשמים". חייו של ישוע הם אמת המידה היחידה שעלינו למדוד לפיה את הצדקה שלנו. אם אני רוצה שאלוהים יקבל אותי, עלי להיות צדיק כמו ישוע. כתבי הקודש מלמדים שיש רק צדקה אחת שאלוהים מוכן לקבל: את צדקתו של ישוע. לכן, אם אנחנו בכל זאת רוצים לעמוד לפני אלוהים על בסיס מעשינו הטובים, עלינו לנהל את חייו לאור הטוב והצדקה שבאו לידי ביטוי בחייו של ישוע.

אבל אני הרי יודע שמדובר במשהו בלתי אפשרי. אני לא יכול להגיע לסוג כזה של צדקה. ישוע בעצמו אמר:

"אבל אני אמר לכם: בל־אשר יביט באשה לחמד אותה, נאף נאפה בלבּו" (מתי ה 28).

וגם: "אבל אני אמר לכם: בל־אשר יקצף על־אחיו חנם מחיב הוא לבית דין" (מתי ה 22).

"אהבו את־איביכם, היטיבו לשנאיכם, ברכו את־מקלליכם והתפללו בעד מכלימיכם. המכה אתך על־הלחי, הטה־לו גם את־האחרת. והלקח את־מעילך, אל־תמנע ממנו גם את־כתנתך. וכל־השאל ממך, תן־לו; והלקח את אשר לך, אל־תשאל מאתו" (לוקס 1 ו 27-30).

נוסף על כך הוא ציווה עלינו:

"אהבו את־איביכם והיטיבו והלוו מבלי תוחלת" (לוקס 1 ו 35).

מי יכול להיות כל כך צדיק? אני יודע שאני לא מסוגל לזה. כל ניסיונותי ככיוון הזה נכשלו נחרצות. האם פירוש הדבר שעלי להיות מנותק מאלוהים לנצח? האם אין כל דרך שתאפשר לי ליהנות מקשר עם

אלוהים? האם עלי להמשיך בריקנות הזו, בתסכול הזה, לחפש ולהתאמץ להגיע אל משהו שלעולם לא אוכל להשיג?

אם יש תקווה כלשהי שאלוהים יסלח לנו, הרי שחייב להיות לסליחה הזאת בסיס אחר. היא לא יכולה להיות מבוססת על מעשינו, כפי שאמר שאל השליח:

”מִמַּעַשֵׁי הַתּוֹרָה לֹא יִצְדַּק לְפָנָיו כָּל־בֶּשָׂר” (רומיים ג 20).

על מנת ליהנות מקשר עם אלוהים, הקשר הזה חייב להיות מבוסס על משהו אחר מהצדקה שלנו. הכללים שאלוהים מציב לנו בנושא זה הם נוקשים מכדי שנוכל לעמוד בהם. התקווה היחידה שלנו היא דרך אחרת שתאפשר לנו לעמוד צדיקים לפניו, דרך שמבוססת על עיקרון שונה, ולא על המעשים שלנו.

ותודה לאל שיש עיקרון כזה! הוא נקרא *חסד*.

מהו חסד?

המשמעות המקורית של המילה חסד היא "יופי". בברית החדשה, חסד הוא הרצון שאלוהים מפגין כלפינו, למרות שאנחנו לא ראויים לו. חסד פירושו שאלוהים נותן לי משהו שאינני יכול להשיג בכוחות עצמי. חסד פירושו שאלוהים מקבל אותי, אף על פי שאינני ראוי למעמד הזה.

בכתבי הקודש נאמר שאלוהים מטה לי חסד על בסיס האמונה שלי בו. באיגרת לעברים יא 6 נאמר שבלי אמונה אי אפשר להיות רצויים בעיני אלוהים. האלוהים הקדוש סולח לנו רק אם אנחנו מאמינים בישוע המשיח ובמותו למעננו. הלוח שלנו נקי רק אם אנחנו בוחרים לבטוח בו.

אלוהים לא סולח לנו משום שאנחנו מקפידים על מצווה כזאת או אחרת. המשיח נצלב כדי להניח את היסוד היחיד שמאפשר לי לגשת לאלוהים.

כשישוע התפלל בגת שמנים, הוא אמר:

”אָבִי, אַם־רְצוֹנְךָ לְהַעֲבִיר מֵעָלַי אֶת־הַכּוֹס הַזֹּאת; אֲךָ אֵל־יְהִי כְרַצוֹנִי כִּי אַם־כְּרַצוֹנְךָ” (לוקס כב 42).

הוא בעצם אמר, ”אם יש דרך אחרת שבה בני האדם יכולים להיוושע – אם הם יכולים להיוושע באמצעות דת, על ידי צדקה כלשהי שהם ישיגו בכוחות עצמם – אנא חסוך ממני את הצלב. אל תיתן לי לעבור את החוויה האיומה הזאת”. אבל ישוע ידע שאין אפשרות כזו, ולכן הוא הלך לצלב, מת, נקבר, וקם לתחייה. מותו הוא שאיפשר לאלוהים להרעיף את חסדו עליך ועלי.

אביא דוגמה שתבהיר את העיקרון הזה. נניח שהאשימו אותך בפשע כלשהו, בהשגת גבול למשל. עורך הדין שלך יודע שיש שתי אפשרויות לזכות אותך מאשמה. האחת, להוכיח שלא השגת גבול, והשנייה, להוכיח שיש לך זכות להיות אצל השכן, כך שבעצם לא השגת גבול.

נשליך את ההיגיון הזה על מצבנו הרוחני. אלוהים הבהיר שאנחנו חוטאים – שהרי מרדנו בתורתו וברצונו. הוא מאשים אותנו בחוסר צדקה.

איך נוכל להצדיק את עצמנו בפני ההאשמות האלה? הרי לא נוכל לטעון שאנחנו חפים מפשע, שכן אנחנו אשמים. כולנו חוטאים. גם איננו יכולים לומר שהיתה לנו זכות לעשות את מה שעשינו, כי בעצם לא היתה לנו כל זכות. אין ספק שהמעשים שלנו שגויים. אם כך, איך יכול החוק לעזור לנו לקבל סליחה? התשובה היא שהוא איננו יכול. התיק הזה סגור. לא היתה לנו כל זכות לעשות את מה שעשינו, ובכל זאת עשינו את כל אותם מעשים ולכן אנחנו אשמים.

שוד הבנקים הגדול

אביא דוגמה אחרת. נניח ששדדתי בנק. החוק מוצא אותי אשם, כי אינני יכול לטעון לחפותי או להוכיח שלא שדדתי. אחרי הכל, מצלמת הווידאו קלטה אותי. אני גם לא יכול לומר שהיתה לי זכות לשדוד את הבנק. אם כך, במסגרת החוק אין לי כל אפשרות לזכות בסליחה.

במהלך המשפט אני יכול לטעון ולומר, ”אני מבטיח שלא אשדוד עוד

בנק עד יום מותי. מעתה ואילך אנהל חיים טובים וטהורים. לעולם לא אקח מאיש דבר שאינו שלי". אבל גם החרטה הזאת אינה מצדיקה את מה שכבר עשיתי. אני יכול לטעון שבית המשפט חייב לסלוח לי כי השתמשתי בכסף כדי לעשות המון מעשים טובים. את חלקו תרמתי לקהילה ובשאר האכלתי את המשפחה שלי. אבל גם המעשים ה"צדיקים" שלי אינם יכולים למחות את האשמה שלי.

השופט עשוי לפסוק שעלי לשלם לבנק את כל מה ששדדתי. הוא גם יכול לגזור עלי לאסוף אשפה ברחובות כדי לשמור על ניקיונה של ארצנו. יתכן שאקדיש את שארית חיי למעשים טובים, ובכל זאת לא אהיה פטור ממה שעשיתי. כל המעשים והמצוות שהתורה מדברת עליהם לא יוכלו למחות את אשמתי. חטאי הקודמים עדיין יזקפו לחובתי. אני שודד בנקים, ופסק הדין שנחרץ נגדי הוא ברור.

אם כך, מדוע כשמדובר בעניינים רוחניים, אנשים רבים טוענים באוזני אלוהים שהם חפים מפשע בזכות מעשיהם הטובים?

רבים מאיתנו מתחרטים על חטאינו ועל העוול שעוללנו. האשמה שרובצת עלינו גורמת לנו להגיע להחלטות חדשות ולהתחרט על העבר. אנחנו רוצים לתקן את הנזק ולפתוח דף חדש. אבל המאמצים האלה אינם יכולים לזכות אותנו בסליחה. אפילו הניסיונות הנעלים ביותר שלנו לא יוכלו למחות את האשמה שרובצת עלינו בגלל כל אותם דברים שכבר עשינו. לעולם לא נוכל להצדיק את עצמנו בזכות מעשים טובים. גם אם מעתה ואילך נשמור על טוהרה ונעשה אך ורק מעשים טובים, לא יהיה בכך כדי לכפר על חטא אחד בודד.

אלוהים סולח לנו אך ורק בזכות הקורבן שהעלה למעננו בנו יחידו. כל האשמה שלנו – כל החטאים שכבר עשינו וכל אלה שעוד נעשה – כבר נזקפו לחובתו של ישוע המשיח, השה התמים והמושלם שלא ידע חטא מעודו. הוא מת בעדנו. הוא נשא את אשמתנו; הוא סבל ומת בגלל חטאינו. שאול השליח כתב:

**"כִּי אֶת־אֲשֶׁר לֹא־יָדַע חַטָּאת, אֶתוֹ עָשָׂה לְחַטָּאת בְּעַדְנוּ,
לְמַעַן נִהְיֶה־בוֹ אֲנַחְנוּ לְצַדִּיקַת אֱלֹהִים."**

(השנייה לקורינתים ה 21)

ישוע היה לחטא במקומו, כדי שאנחנו נוכל לקבל את החנינה שלו.
במילים אחרות, הוא לקח את מקומו:

”בְּהֵיטוֹ עָשִׂיר נִעְשָׂה רֵשׁ בְּעִבּוֹרְכֶם, לְמַעַן תַּעֲשִׂירוּ
עַל־יְדֵי רִישׁוֹ” (השנייה לקוריתים ח 9).

הוא לקח על עצמו את חטאינו וסיפק סליחה לכל מי שמאמין בו
ובמה שעשה.

ישוע, התקווה שלנו

כשאלוהים שם על ישוע את העוונות של כולנו, ישוע עמד למשפט
שהגיע לנו בגלל חטאינו. הוא קיבל את העונש שמגיע לנו, העונש
שמוגדר בכירור בכתבי הקודש כעונש מוות (ראה רומיים ו 23).
אלוהים הבהיר בדברו שאם נאמין בכך שישוע הוא אדוננו ומושיענו,
הוא יסלח על כל מעשה שגוי שעשינו מעודנו:

”דִּם־יֵשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ בָּנוּ יִטְהַרְנוּ מִכָּל־חַטָּא.”
(הראשונה ליוחנן א 7)

ואת הטיהור הזה התורה לא יכלה לעשות מעודה; הטיהור הזה הוא
תוצר של חסד אלוהים.

האמונה היא התקווה היחידה שלנו. כל המעשים הטובים וכל
המאמצים הנעלים שלנו לעולם לא יזכו אותנו בסליחתו של אלוהים.
שאלו אמר במילים מפורשות:

”אֲבָל לְאִשֶּׁר אֵינָנו פֹּעֵל, כִּי אִם־מֵאֲמִין בְּמִצְדִּיק
אֶת־הַרְשָׁע, אֲמוֹנָתוֹ תִּחְשַׁב לוֹ לְצַדִּיקָה” (רומיים ד 5).

אלוהים מייחס צדקה למי שאינו מתאמץ אלא פשוט מאמין. אלוהים
סולח לנו בזכות האמונה שלנו במעשה המושלם שישוע המשיח עשה
למעננו.

יש לך ברירה. אתה יכול לנסות ולהגיע לשמים בזכות המאמצים שלך לנהל חיי יושר כמו אלה שניהל ישוע, או להאמין בו ולקבל את הצדקה שלך מאלוהים, בתור מתנת חסד.

בעיני, אין כאן כל ברירה בעצם. אני יודע שאין כל סיכוי שמעשׂי הטובים יביאו אותי לשמים. אני עומד אשם וחסר ישע נוכח חטאי. אין כל סיכוי שאלוהים יקבל אותי, אלא אם כן אשען על חסדו.

אנחנו יכולים לנסות
ולהגיע לשמים בזכות המעשים שלנו,
או להאמין בישוע.

הבשורה הטובה היא שאלוהים סיפק לנו דרך שמאפשרת לנו להגיע אליו. אלוהים, שהוא קדוש וטהור באופן מוחלט וצדיק עד כדי כך שחטא אינו יכול לשכון במחיצתו, סיפק דרך לאנשים כמונו כדי שנוכל לנהל איתו מערכת יחסים. אם אנחנו מאמינים בקורבן שישוע העלה למעננו – למרות שלא היינו זכאים לכך כלל – אלוהים האב סולח לנו כליל.

זוהי בשורת החסד. כל אחד מאיתנו יכול להתקרב לאלוהים, אף על פי שאנחנו רחוקים משלמות. אנחנו יכולים לנהל מערכת יחסים מלאת הוד והדר עם אלוהים, באמצעות ישוע המשיח. אם נבוא לאלוהים האב על ידי אמונה ב בנו, תהיה לנו מערכת יחסים איתנה איתו. הוא יראה בנו את ילדיו. אלוהים הוא אבינו, ולכן איננו צריכים לתהות אם אנחנו בכלל ראויים לתואר הזה. אנחנו לא באים אליו משום שאנחנו ראויים לכך, אלא משום שיש לנו מערכת יחסים איתו.

זוהי בשורת החסד. אלוהים מתייחס אלינו כאילו שמעולם לא עברנו עבירה אחת נגדו. האמת היא שקשה לי לראות את עצמי באור כזה.

אני מתבונן בעצמי במראה ואומר, "צ'אק, אתה חוטא. אינך מצליח לשלוט בזללנות שלך; יש לך כל כך הרבה חסרונות". ואילו אלוהים מסתכל עלי ואומר, "סלחתי לך!" אלוהים אוהב ומקבל אותי כפי שאני, פשוט משום שאני במשיח. הוא מקבל אותי בדיוק כפי שהוא קיבל את בנו. שאול אמר שהתקבלנו אצל אלוהים "באהובו" (אפסיים א 6), ואהובו הוא המשיח; ואתה, שעומד במשיח, מתקבל אצל אלוהים בדיוק כפי שהוא קיבל את המשיח.

זו הסיבה שבשורת החדש היא הבשורה הטובה ביותר ששמעתי מעודי. אלוהים סולח לנו מכיוון שאנחנו מאמינים בבנו, שנשלח כדי למות בעד חטאינו. כל חטאינו נמחו. האשמה שלי אינה נזקפת לחובתי, כפי שכתב שאול:

**"אֲשֶׁרִי נְשׁוּי־פֶשַׁע, כְּסוּי חַטָּאִה. אֲשֶׁרִי אָדָם לֹא־יִחָשֵׁב
יְהוָה לֹא עֹנֵן" (רומיים ד 7-8; תהילים לב 1-2).**

בתור ילדיו של אלוהים יש לנו זכות מלאה לבוא אל אבינו ולבקש ממנו כל דבר שאנחנו זקוקים לו. יש לנו זכות לבטוח בחוכמתו וביכולתו להיענות לבקשתנו או לשלול אותה, שכן הוא יודע מה טוב עבורנו ומה לא. לכן אנחנו יכולים להפקיד את עצמנו בידי אבינו שבשמים, שאוהב אותנו מאוד. הוא יתן לנו רק את הטוב ביותר.

כמה טוב לדעת שאלוהים רוצה להרעיף עלינו את עושר אהבתו – לא כי זה מגיע לנו, אלא מכיוון שהוא אוהב אותנו. זוהי בשורת החדש במשיח ישוע!

הדלת אינה סגורה לעולם

הסליחה שאלוהים מספק לנו היא אומנם נפלאה, אבל היא אינה מהווה את כל בשורת החסד. היא רק חלק מהבשורה השלמה. רוב המאמינים אינם מתקשים להאמין שאלוהים סלח להם במשיח, אבל מתקשים עם המחצית השנייה של הבשורה הטובה: עם העובדה שאלוהים רואה בנו צדיקים רק משום שאנחנו מאמינים בישוע המשיח.

לא כל אחד מאמין בכך. קבוצות שונות בגוף המשיח קבעו כל מיני אמות מידה של צדקה, אם כי אפילו בין לבין עצמן הן מתקשות להסכים לגבי מהותן של אמות המידה האלה.

האם הזהב הוא באופנה או לא?

עד לא מזמן היו בגוף המשיח קבוצות שלימדו שבגדים עם כפתורים אינם יאים. חברי הקבוצות האלה השתמשו בקרסים ובלולאות, וכלל לא העלו על דעתם ללבוש בגדים בעלי כפתורים. בעיניהם, כפתורים סתרו את כל נושא הצדקה, כפי שהם הבינו אותו, והיו ראויים לבושה! גם היום יש קבוצות שמלמדות שתכשיטי זהב אסורים בתכלית, ושחטא לענוד אותם. לאורך ההיסטוריה הציבו בני האדם אמות מידה שונות לצדקה, במחשבה שאם הם יסגלו לעצמם את אותה אמת מידה, אלוהים יקבל אותם.

אבל הניסיון להיצדק בכוחם של חוקים או מעשים אינו פשוט, כי

עובדה שאנחנו מתקשים לעמוד אפילו באמות המידה שאנחנו עצמנו קבענו!

כל אחד מקבל על עצמו קוד מוסרי מסוים, שנתפס בעיניו כטוב וצודק – "כזה אני באמת, או לפחות הייתי יכול להיות אילולא הפריעו לי". הפסיכולוגים מכנים את התופעה הזאת כ"סופר אגו", או "האני האידאלי". למרבה הצער, איש אינו מכיר את "האני האמיתי" שלנו. מדוע? כי הוא מושלם. למעשה, אני עצמי לא מכיר את "האני האמיתי" שלי, כי הנסיבות מפריעות לי כל הזמן ואינן מאפשרות לי להיות נפלא ומושלם כמו שאני באמת.

לצד ה"סופר אגו" הפסיכולוגים מדברים על ה"אגו", על "מי שאני באמת". למרבה הצער, מי שאני באמת לעולם לא יישר קו עם "האני האידאלי".

אדם שהפער בין ה"סופר אגו" לבין ה"אגו" שלו הוא משמעותי, נחשב לבעל כושר הסתגלות נמוך. ואילו אדם שידוע שהוא לא מושלם ושאינו לו אמות מידה נעלות לגבי "האני האידאלי" שלו, נחשב לבעל כושר הסתגלות גבוה.

הפסיכולוגים מנסים להנמיך את הציפיות שיש למטופל שלהם מה"סופר אגו", ואומרים לו שהוא מציב לעצמו מטרות לא מעשיות. "איש אינו מושלם עד כדי כך; איש אינו טוב עד כדי כך", הם אומרים. "המעשים שלך הם מאוד נורמליים. כולם נוהגים כך. אל תנסה להציב לעצמך אמות מידה כל כך נעלות!" המטפלים האלה מנסים לצמצם את הפער בין ה"סופר אגו" ל"אגו", כדי לאפשר למטופל שלהם ליהנות מחיים מאוזנים יותר. הם מנסים לטפל בו באמצעות הקטנת ה"סופר אגו".

הבה נשווה את הניסיון הזה למה שעשה ישוע. ישוע לא מנסה להקטין את ה"סופר אגו" של תלמידיו; אדרבה, הוא שואף להעלות את ה"אגו". הוא רוצה לטפח את "האני האמיתי" שלך!

"האני האמיתי" אומנם נמצא הרבה מתחת ל"אני האידאלי" שלי, אבל בעיני אלוהים אני נחשב לצדיק. הוא רואה אותי כצדיק גמור בזכות אמונתי בישוע.

זהו חצייה השני של בשורת החסד. ראשית, אלוהים טיפל בכל החטאים שלך, רחץ אותם וסלח לך עליהם בזכות אמונתך בישוע. שנית, הוא רואה בך צדיק בזכות אמונתך. לא משנה מה אתה עושה או לא עושה, ולא משנה מהו הקוד המוסרי שלך, אלוהים רואה בך צדיק בזכות אמונתך בישוע.

זוהי תמצית הבשורה הנפלאה, הבשורה הטובה. הידיעה שאלוהים מקבל אותי באמצעות אמונתי במשיח, ושהצדקה שלי נזקפת לזכותי באמצעות אמונה בו, היא תמצית החדשות הטובות!

הדלת פתוחה

אבל מדוע אלה חדשות טובות כל כך? משום שלעולם אינני צריך לומר: "אני חושש להתקרב לאלוהים, כי לפני רגע שיקרתי. התפרצתי בכעס. הטעיתי את אותו אדם. אין לי כל זכות לבקש את עזרתו של אלוהים, כי נכשלתי במשימה". אם הצדקה שלי מבוססת על מעשיו, השטן יכול לנעול על סוגר ובריאח את הדלת שמקשרת ביני לבין אלוהים, כי לעולם לא אעשה את מה שלדעתי עלי לעשות. לעולם לא אהיה טוב כפי שאני יודע שאני צריך להיות. לעולם לא אגיע ל"סופר אגו" שלי. לא עמדתי באמת המידה שלי לגבי מה שטוב וצודק בעיני. לא הצלחתי להגשים את האידאלים האלה, ולכן השטן ינצל את הכישלון שלי כדי למנוע ממני כל גישה לאלוהים. "אין לך כל זכות לבקש את עזרת אלוהים, שכן שוב נכשלת. אתה יודע שהמעשה שלך אינו מוצא חן בעיניו, ובכל זאת עשית אותו. הסתבכת, ועכשיו אתה רוצה שאלוהים יעזור לך. אתה חושב שהוא יקשיב לך? אין סיכוי!"

השטן תמיד יוכל לסגור את הדלת לאלוהים, אם רק יצליח לגרום לי לפשפש בתוך עצמי ולהישען על עצמי. רק אם אביט אל ישוע ואבין שאני נחשב לצדיק בזכות אמונתי בו, השטן לא יוכל לסגור בפני את הדלת לעולם.

השטן עדיין לוחש לי ואומר, "צ'אק, אתה אדם רקוב. אין לך כל זכות לעמוד בפני קהל ולהכריז את החדשות הטובות והנפלאות אודות ישוע

המשיח. אין לך כל זכות לעמוד וללמד מדבר אלוהים. נכשלת בתחום הזה ונכשלת בתחום ההוא!"

בכל פעם שזה קורה, אני מתחיל לחייך, כי אני יודע שאכן נכשלתי בכמה תחומים, ושיש תחומים נוספים שהשטן אפילו לא העלה בפני! אני אומר לו, "שטן, אתה לא מפחיד אותי בהאשמות שלך; אתה לא תגרום לי לברוח ולהסתתר. אני יודע שמה שאתה אומר זה נכון. אני יודע שנכשלתי. אני יודע שיש לי חולשות, אבל אתה לא תגרום לי להתרחק מאלוהים; אתה רק גורם לי להתקרב אליו, כי התקווה היחידה שלי היא בצלבו של המשיח!"

אני נמלט למקום היחיד שבו אני בטוח ומוגן, המקום היחיד שבו יש לי תקווה כלשהי. אין לי כל תקווה בעצמי ובצדקה שלי, אבל יש לי תקווה עצומה במה שישוע עשה עבורי ובמעשים שאלוהים עושה בי בכוח רוח קודשו, כדי להפוך אותי דומה יותר למשיח.

הוא עושה למעני את כל אותם דברים שאני יכול לעשות עבור עצמי. בתחומים שבהם אני כל כך חלש הוא הופך אותי לחזק. אני מכיר בחולשות שלי ומשליך את עצמי עליו בחוסר אונים. בתחומים שבהם הייתי פעם חלש, היכן שנכשלתי ללא הרף, אני עומד היום איתן, מכיוון שכוחו של אלוהים הופך אותי לשלם בחולשתי (ראה השנייה לקוריתים יב 9).

נכון, עדיין אינני כל מה שאלוהים רוצה שאהיה. אני רחוק מכך! אבל תודה לאל, אני גם לא מה שהייתי. גם במצב הנוכחי של חוסר שלמות אלוהים מחשיב אותי לצדיק וקדוש. משום כך אינני רוצה להיות בשום מקום חוץ מאשר בזרועותיו של ישוע המשיח. אסור לנו לראות את עצמנו בנפרד ממנו.

אין דרגות של צדקה

אם אלוהים מייחס לנו את צדקתו של המשיח משום שאנחנו מאמינים בו, יהיה זה טיפשי מצידנו לנסות ולשפר את אותה צדקה באמצעות מעשים. איננו יכולים לשפר את הצדקה שאלוהים כבר מייחס לנו. אין לנו כל יכולת לשפר את המעמד שאלוהים כבר מייחס

לנו. אנחנו כבר צדיקים. כך אלוהים רואה אותנו, והכל משום שאנחנו מאמינים במה שישוע עשה למעננו.

בשמים, איש לא יתרברב במעשיו הצדיקים. לא נצטרך להקשיב לאברהם או לדוד או לשאול השליח כשיספרו לנו אין סוף סיפורים על המעשים הנפלאים שעשו כדי להיצדק בעיני אלוהים. האנשים האלה פשוט האמינו בו, ואמונתם היא שנחשבה להם לצדקה.

איש מאיתנו לא ישווה בשמים את מעשיו הטובים למעשיו של אחר, כי שם יהיה רק אחד שיקבל את הכבוד מכיסא האלוהים. יהיה שם רק כוכב זוהר אחד. לא תהיה שם מערכת של דירוג רוחני, שתאפשר לחלק להתפאר במעשיהם המופלאים, בעוד השאר יעמדו בפינה ויתוהו איך זה שהם בכלל הגיעו לשמים. ישוע לבדו יקבל את הכבוד על ישועתנו. בלעדיו, איש מאיתנו לא היה מגיע לשם.

הצדקה שלנו – גם כאן ועכשיו וגם
לנצח נצחים – מבוססת על האמונה
הפשוטה שלנו בן אלוהים, בישוע.

שאל השליח ניסח זאת כך:

”וְאַנְכִי חָלִילָה לִי מִהֲתְהַלֵּל זִוְלָתִי בְּצִלְבַּב אֲרִינּוּ
יֵשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ” (גלטים 1 ו 14).

לא משנה כמה מעשים טובים עשינו למענו, לא משנה כמה בני אדם הבאנו אליו וכמה קהילות נקים למענו, הכבוד היחיד שלנו הוא ישוע המשיח, שמת בעדנו. הצדקה שלנו אינה בנויה על מעשים טובים, על מאמצי אנוש או על טקסים והרגלי אכילה. הצדקה שלנו – גם כאן ועכשיו וגם לנצח נצחים – מבוססת על האמונה הפשוטה שלנו בן אלוהים, בישוע.

הצדקה שבאמצעות אמונה מסירה את כל ההבדלים בין אלה ששייכים

למשיח. אני לא טוב ממך, ואתה לא טוב ממני. כולנו חוטאים שנושעו אך ורק בזכות חסדו הנפלא של אלוהים. אין דרך אחרת שתאפשר לנו להיצדק בעיני אלוהים. יש רק סוג אחד של צדקה שאלוהים מוכן לקבל – הצדקה של ישוע המשיח.

אם אני מבקש להתקרב לאלוהים על בסיס הצדקה או המעשים שלי, אם אני מצפה לברכתו רק משום שהתנהגתי יפה השבוע, קראתי המון פרקים בכתובים והתפללתי הרבה, הקשר שלי איתו יהיה מאוד שברירי. לפעמים ארגיש שמערכת היחסים שלי עם אלוהים היא טובה, ולפעמים רעה. מדוע? כי אני מנסה להתקרב אליו על בסיס הצדקה שלי.

בלי חסד, מערכת היחסים שלי עם אלוהים לעולם לא תהיה יציבה ואני לא אוכל ליהנות משלום אמיתי. אם הקשר שלי עם אלוהים תלוי בתחושות שלי, באורח חיי או בצדקה שלי, הרי שרוב הזמן לא ארגיש קרוב אליו.

אבל אם הקשר שלי עם אלוהים מבוסס על חסדו, דלת הברכה לא תיסגר לעולם. אלוהים מרעיף עלי את ברכתו על בסיס חסדו, משום שהוא רוצה לעשות את זה גם כשאינני ראוי לכך. אני אף פעם לא ראוי לברכותיו. הברכות שהוא מרעיף עלי תלויות אך ורק ברצון שלו. אלוהים אוהב אותי עד כדי כך שהוא מברך אותי בכל מקרה. הוא כל כך טוב! ההלל הכן ביותר הוא זה שנובע מליבנו באופן ספונטני, כשאנחנו מכירים בחסדו המופלא.

נטייה עיקשת

קשה לנו להיפרד מהרעיון שהצדקה שלנו קשורה איכשהו במעשים שאנחנו עושים למען אלוהים. נדמה לנו שמאמינים מסוימים קדושים יותר מאחרים בגלל ההתנהגות שלהם, ואנחנו משתמשים באמת המידה הזאת גם כשאנחנו שופטים את הזולת. אם מישהו איננו עושה מעשים רבים כמונו, או שאינו נלהב באמונתו כמונו, אנחנו פוסקים שהוא אינו צדיק כמונו.

קשה לנו להיפטר מהרעיון הצדקה באמצעות מעשים. הנטייה הזאת

טבועה בנו היטב, ורכים מאיתנו נאבקים דרך קבע ברגשות אשמה. גם בתור מאמינים בישוע אנחנו נכנסים בקלות למלכודות של רגשות אשמה. אנחנו אוהבים את אלוהים, ולכן רוצים להתאים את עצמנו לאמות מידה של ההתנהגות הראויה לילדי אלוהים. היות שהמשיח שוכן בקרבנו, אנחנו רוצים להפגין לעיני כל את אהבתו, שהיא מלאת סבלנות, נדיבות, רחמים ועדינות.

ובכל זאת, האהבה הזאת יכולה להיות כל כך שבירית בדרך שהיא באה לידי ביטוי דרכי! אני יכול למצוא את עצמי נוהג בכביש המהיר, כשהנהג שלפני עושה מעשה מטופש המסכן את חיי. הכעס מציף אותי בין רגע, ואני צופר בכוח ומתנגש בפגוש האחורי שלו, כדי להראות לאותו אידיוט מה דעתי על הנהיגה שלו. מיד אחר כך אני נזכר שעל לוחית הרישוי שלי יש מדבקה משיחית, ובאותו רגע מציפים אותי אותם רגשות אשמה ישנים ומוכרים. מחשבות מלאות אשמה כגון *איזו עדות נוראית אתה מהווה!* ממלאות את ראשי ומסלקות ממני כל תחושה של צדקה. שוב נכשלתי. איכזבתי את אלוהים פעם נוספת, ונתרה בי רק אותה תחושה של ניכור מוחלט.

קשה לי להפנים את העובדה שלהתנהגות שלי, גם כשהיא שגויה, אין כל קשר למעמד שלי בעיני אלוהים. קשה לי לא לקשר בין מעשים וכללים לבין צדקה! ההתנהגות והמעמד שלי בעיני אלוהים קשורים בעיני בקשר בל ינתק, כשבעצם אין ביניהם כל קשר.

האמת היא שאלוהים עצמו ראה כי צדיק ברגע שהאמנתי בכנו, בישוע המשיח. אילו יכלה רשימת כללים בנוסח "אל תתרגז לעולם בשעת נהיגה", או "אל תאבד את הסבלנות עם הילדים", לכונן מערכת יחסים ביני לבין אלוהים, בהחלט היה קשר בין ההתנהגות שלי לבין מעמדי בעיניו. אבל חוקים ומצוות אינם יכולים להעניק חיים, מכיוון שהחטא רק גורם לניכור ולמוות. כדי להעניק לנו חיים אלוהים היה צריך לכונן ברית חדשה בינינו לבינו, ברית המבוססת על הבטחות טובות יותר מצדקה שניתנת בזכות מעשים. והברית החדשה הזאת היא בשורת החסד.

יתכן שהיית אדם קשה. יתכן שאתה אדם רגזן ואומלל, ומרגיש שאלוהים אינו מסוגל לאהוב אותך. מאסת כליל בכישלונות שלך ובכל ניסיונותיך להשתנות. אתה יודע שלא מגיע לך דבר, ושידו של אלוהים תכה בך ביום הדין.

אבל אז, כרעם ביום בהיר, אלוהים מעניק לך ברכה נפלאה. באותו רגע ליבך מתמלא בשירת הלל, ואתה מהלל את אלוהים ומשבח אותו. זוהי הצורה הכנה ביותר של הלל – הלל שבוקע בפרץ ספונטני כתגובה לחסד אלוהים. הלל שאומר, "אלוהים כל כך טוב כלפני. לא מגיע לי אפילו שמץ של הטוב הזה".

היות שהקשר שלי עם אלוהים מבוסס על חסד, לעולם לא אתנתק מברכותיו. לעומת זאת, אם אצפה שאלוהים יפעל למעני רק משום שאני אדם טוב, או משום שעשיתי משהו למענו, רוב הזמן בעצם אהיה מנותק ממנו.

במשך הזמן גיליתי שאין כל קשר בין הברכה של אלוהים לבין התנהגותי. הברכה שלו קשורה לחוסר האמונה שלי בחסדו, לא למעשים שלי. וכך למדתי שאלוהים מברך אותנו ללא כל תנאים. ככל שאני מיטיב לראות את ברכותיו, כך אני מבין עד כמה אינני ראוי להן. בזכות האמת הזאת אני יכול ליהנות משלום ושלווה. אין לי כל צורך לדאוג.

אם אנחנו מבססים את מערכת היחסים שלנו עם אלוהים על הצדקה שלנו, לא נהנה משלום מתמשך. הניסיון שלנו לבוא לאלוהים על בסיס המאמצים והמעשים שלנו הופך למאבק מתמיד, לעול ולגורם ללחצים. על מנת להכיר את השלום של אלוהים עלינו להבין קודם כל שחסדו המדהים נוגע בנו למרות שאנחנו לא ראויים לו כלל.

אחרי שאנחנו מקבלים את חסדו המופלא, שלום אלוהים ממלא את ליבנו ואת חיינו. אז ברור לנו שהוא אוהב אותנו אף על פי שאנחנו רחוקים מלהיות שלמים, למרות שנכשלנו. גם כשנראה לנו שאיש אינו

אוהב אותנו (והם אינם אשמים בכך, אפילו אנחנו לא אוהבים את עצמנו), אלוהים עדיין אוהב אותנו.

האם שמעת על התאומים הסיאמיים בברית החדשה? מדובר בשתי מילים פשוטות – "חסד ושלום". הן תמיד מופיעות יחד, בסדר הזה. התאום הבוגר הוא החסד. תמיד מדובר על חסד ושלום, לעולם לא על שלום וחסד. מדוע? כי הסדר ההפוך רותם את העגלה לפני הסוס. הסדר הנכון הוא *תמיד* חסד ושלום, כי איננו יכולים להתמלא בשלום של אלוהים לפני שאנחנו טועמים מחסדו.

טהורים כישוע

בכתבי הקודש נאמר שמי שמאמין בישוע – "הוצדק". מה פירוש הדבר? שאלוהים מתייחס למאמין כאל מי שלא חטא מעולם.

הניסיון שלנו לבוא לאלוהים
על בסיס המאמצים והמעשים שלנו –
הופך למאבק מתמיד.
לא נוכל להכיר את שלום אלוהים
כל עוד לא נטעם מחסדו.

ההצדקה הזאת לא היתה הישג של מה בכך עבור אלוהים! אם כולנו חטאנו, איך זה שאלוהים יכול לראות אותנו כמי שלא חטאו מעולם, כצדיקים? אם הוא רואה אותנו כמו שאנחנו באמת, ואם הוא חייב לפעול על פי הצדק שלו, איך הוא יכול לראות בנו אנשים מושלמים?

וכאן נכנס לתמונה כוחה של הבשורה. אלוהים הפך את ישוע – שלא היה בו כל חטא – לחטא בעדנו. כתבי הקודש מבהירים שאלוהים שם את החטאים של כולנו על המשיח – הטהור מחטא. ישוע לקח

את מקומי, פשוטו כמשמעו, ונשא בגופו את העונש שאני הייתי צריך לקבל בשל חטאי.

זוהי בשורת החסד המופלאה. אנחנו יכולים לעמוד לפני אלוהים עם מעטה של צדקה שעולה על כל מה דבר שהיינו יכולים להשיג באמצעות חוקים ומצוות. לא משנה כמה נתאמץ לקיים את התורה, תמיד ניפשל. לעומת זאת, הצדקה שבאה באמצעות אמונה במשיח נזקפת לזכותנו, והופכת אותנו לשלמים, שכן מדובר בצדקה שלמה. אי אפשר להוסיף עליה דבר כדי שתהיה שלמה יותר. בעיני אלוהים, אני מושלם וצדיק בזכות אמונתי במשיח. כל אשמה לא עומדת עוד תלויה נגדי, שכן אני מושלם בעיניו. אין זה אומר שאני אדם מושלם – כלל וכלל לא! אלא שישוע המשיח הוא מושלם, ושצדקתו נזקפת לזכותי מכוח אמונתי בו.

אני מודה לאלוהים על כך שגרם לי להכיר את חסדו ועל מערכת היחסים שיש לי איתו, שמבוססת על אהבה! מדובר במערכת יחסים שאינה משתנה. היא אינה משתנה כשאני מדוכא או טועה או כועס. זוהי מערכת יחסים יציבה שקיימת תמיד. אלוהים אוהב אותי כשאני מתוק ונחמד, וגם כשאני רע. כמה טוב להכיר את חסד אלוהים ואת הבשורה שמבוססת על חסד!

התורה

מלכות שאינה נושאת פנים לאיש

במקרים רבים, דווקא אותם אנשים שלא האמנו שייושעו אי פעם, הם אלה שאלוהים סימן כמועמדים הבאים במלכותו.

לא אחת קרה שידידים ותיקים נפגשו במפתיע במסדרון בית הקהילה שלנו, בחנו זה את זה בהפתעה ושאלו, "מה אתה עושה כאן?" הם המומים לגמרי כשהם נתקלים בקהילה במכר משכבר הימים, כשספר הבריתות בידי וחיוך על פניו. איש מהם לא חשב שהשני יושע אי פעם.

אני מניח שמעטים מאוד בקהילה הראשונה – אם בכלל – התפללו לישועתו של שאול מטרסוס. סביר יותר שהם אמרו, "אלוהים, סלק מכאן את הבחור הזה. הוא עומד להחריב את הקהילה כולה. עצור אותו, אדון!" בהחלט יתכן שהם קיוו שאלוהים ינחית עליו את משפטו.

אבל לאלוהים היתה דרך אחרת לעצור בעדו, דרך שונה לגמרי מזו שהמאמינים הראשונים העלו על דעתם. אלוהים עצר את שאול כשהיה בדרכו לדמשק, וסובב אותו במאה ושמונים מעלות. שאול נולד מחדש והפך למבשר הגדול ביותר בתולדות בשורת החסד.

אלוהים מומחה בבחירת המועמדים הכי פחות סבירים, ובהפיכתם לגביעי ניצחון המעידים על חסדו. הוא מסוגל לחולל שינוי מדהים בכל אחד מאיתנו. הוא יכול לשנות את סולם הערכים שלנו מן הקצה אל הקצה, ולהפוך אותנו לבריאות חדשות במשיח. הוא קורא לנו להיות את ומופת למה שחסדו יכול לחולל.

לפעמים נדמה לנו שאלוהים משתמש רק באנשים "מיוחדים" – בחזקים, בחכמים, ביפים שבינינו. אנחנו חושבים שאין לו מקום עבור כל השאר, אבל אנחנו טועים!

אין אצל אלוהים אנשים "חשובים". הוא משתמש באנשים רגילים ופועל באמצעות אנשים פשוטים. זו הסיבה ששאלו כתב:

”כִּי רְאוּנָא, אַחִי, אֶת־קְרִיאָתְכֶם, שְׁלֹא רַבִּים הֵמָּה
הַחֲכָמִים לְפִי הַבֶּשֶׁר, לֹא רַבִּים הַשְּׁלִיטִים וְלֹא רַבִּים
הַחֲרִים; כִּי אִם־בְּכָל שְׁפָעוֹלָם בָּחַר הָאֵל לְמַעַן בְּיַשׁ
אֶת־הַחֲכָמִים, וּבְחִלוּשׁ שְׁפָעוֹלָם בָּחַר הָאֵל לְמַעַן בְּיַשׁ
אֶת־הַחֲזָק” (הראשונה לקורינתים א 26-27).

אלוהים אוהב אותנו – את האנשים הפשוטים, ומרעיף עלינו מתנות כדי שנוכל להגשים את יעודנו בגוף המשיח. כל יכולת שניחנו בה – מקורה בו. כל מה שיש לנו – בעצם ניתן לנו. שאלו כתב בראשונה לקורינתים ד 7:

”וְמָה בְּיָדְךָ אֲשֶׁר לֹא קִבְּלָתוּ?”

אם כן, איך אוכל להתגאות בפעילות המשיחית שלי כאילו שמקורה בי, כאילו שלא קיבלתי אותה מיד שמים, כאילו שהדברים שאני מסוגל לומר הם פרי המצאתי או שכלי המבריק? הרי כל דבר בעל ערך שיש לי – מקורו באלוהים. אינני יכול להתגאות ולהתרכב כאילו שאני עצמאי ולא תלוי בו. בלעדיו אני לא שווה דבר. בלעדיו אני לא יכול לעשות דבר.

לאנשים רבים יש דיעה מוגזמת על מידת חשיבותם וגדולתם. הם מתרברים במקום שיש להם במלכות אלוהים. אבל האמת היא שאלוהים אינו זקוק לאיש מאיתנו. אני מצטער אם הדברים האלה גורמים לך לחוש חסר חשיבות, אבל זוהי האמת. אלוהים בחר להשתמש בנו, אבל הוא ממש לא חייב לעשות את זה. באותה מידה הוא יכול להשתמש גם במישהו אחר כדי להגשים את אותה מטרה.

בעיני, זוהי עובדה מאוד מרגשת. אלוהים לא בחר בי כי אני כל כך נפלא. אלוהים אינו בוחר בנו בגלל הגדולה שלנו, בזכות היכולות או הכישרון שלנו. הוא בוחר בנו פשוט משום שהוא בוחר לבחור בנו. אנשים חשוכים וגאים אינם אוהבים את הרעיון הזה. הם חושבים שהם אינם שווים לאחרים, שאי אפשר לבחור בינם לבין אחרים, ולכן הם בדרך כלל גם לא נבחרים. אלוהים בוחר בנו רק בגלל חסדו. הוא בחר בי. והוא בחר כך.

מלכות השמים תהיה מלאת הפתעות. כשנגיע לשם ונביט סביבנו, נופתע קודם כל מכל אותם אנשים שלא העלינו על דעתנו שיגיעו לשם. אחר כך נופתע מכל אלה שישבו בשורות הקדמיות, במושבי הכבוד. "מי הם האנשים האלה?", נשאל, "מעולם לא ראינו אותם קודם". "חלק מהם דווקא היו בקהילה שלנו", יאמר מישהו, "אבל איפה צ'אק?" ומרחוק, מהיציע, אצעק לעברם, "אני כאן! תודה לאל, הגעתי רק בזכות חסדו!"

כולם שווים במלכות

לפני ששאל פגש את ישוע בדרך לדמשק, הוא חי כפרוש. הפרושים היו חברי הכת האדוקה שהקפידה על מצווה קלה כעל חמורה, והתנגדה נמרצות לישוע. חלק מתפילותיהם ששרדו, מעיד על אופיים. בכל בוקר הם התפללו, "ברוך אתה ה' אלוהינו מלך העולם, שלא עשני גוי, עבד או אשה". אין ספק שזו גם היתה תפילתו של שאול במשך שנים רבות.

לאור זאת, כמה מעניין שבגלטים ג 28 הוא הופך על פיהם את שלושת המרכיבים של התפילה הזאת, וכותב:

“וְאֵין עוֹד לֹא יְהוּדִי וְלֹא יוֹנִי, לֹא עֶבֶד וְלֹא בֶן־חוֹרִין, לֹא זָכָר וְלֹא נְקֵבָה; כִּי אַתֶּם כְּלִיכֶם אֶחָד בְּמִשְׁיַח יֵשׁוּעַ.”

השוויון שקיים אצל ישוע הוא מוחלט. החסד שלו אינו מפלה בין אנשים. כולנו אחד, כי במשיח — אלוהים מקבל חוטא אחד באותה נכונות שבה הוא מקבל את האחר. בעיניו, לכל אדם ואדם יש ערך רב.

אין פלא שהבשורה הותירה רושם עצום בכל מקום שאליו היא הגיעה. חשוב על זכויות האשה. לפני שהאמונה בישוע הגיעה לפפואה-גינאה החדשה, התושבים שם לא חשבו שמן הראוי שהנשים יעבדו את אלוהים. אשה שנגעה בכריט המשמש לפולחן – הוצאה להורג. הנחיתות הזאת יצרה אווירה של פחד ובושה, וגרמה לשיעור התאבדות גבוה מאוד בקרב הנשים. לא היו להן סיבות רבות לחיות למען, והדיכוי שלהן היה כבד במיוחד. תאר לעצמך איזו השפעה היתה לבשורת החסד על התרבות המקומית. לפתע גילו הגברים והנשים שבמשיח אין כל הבדל בין זכר לנקבה.

ישוע מאפשר לכל בני האדם גישה שווה לאלוהים, בלי כל קשר למצבם הדמוגרפי. אלוהים אינו מקבל אותנו אל מלכותו כזרים או כמכרים רחוקים, אלא כילדיו האהובים והיקרים. יוחנן כתב:

”וְהַמִּקְבָּלִים אֹתוֹ, נִתְּנָעוּ לְמוֹ לְהִיּוֹת בְּנִים לְאֱלֹהִים,
הַמֵּאֱמִינִים בְּשֵׁמוֹ” (יוחנן א 12).

זהו יופיה של הבשורה.

לא משנה איזה מין אנשים היינו לפני שנושענו או כמה מעשים רעים עשינו; אם נאמין במשיח, נקבל מחילה על כל חטאינו. נוסף על הברכה הכמעט בלתי נתפסת הזאת, אלוהים גם מקבל אותנו בתור ילדיו. לך התכוון שאלו כשכתב:

”כִּי־כִלְכַּם בְּנֵי אֱלֹהִים אִתָּם עַל־יְדֵי הָאֱמוּנָה
בְּמִשִּׁיחַ יֵשׁוּעַ” (גלטים ג 26).

המילה “בנים” בקטע זה פירושה “מי שמקבלים מעמד של בן”.

אין אצל אלוהים אנשים חשובים יותר וחשובים פחות. הוא מטה את חסדו לא רק לאנשים יפים, חזקים וחכמים. הוא קורא גם לנו, לאנשים הפשוטים, לעמוד לצידו, וכורך את זרועותיו החזקות סביבנו בחיבוק עדין ואוהב. זוהי בשורת החסד.

בחירה על פי חסד

שאלו התייחס לחייו כאל תוצר של בחירת החסד של אלוהים. הוא

אמר על כך, "אלוהים רצה לגלות בי את בְּנוֹ" (ראה גלטים א 15-16). זאת המטרה שאלוהים שואף להגשים בחיי כל אחד מאיתנו. זה מה שהוא רוצה לעשות כך עכשיו. אלוהים רוצה לגלות את בנו לעולם באמצעותך.

למעשה, אלוהים פעל בחיך מרגע שנוצרת, במטרה להפוך אותך לכלי המושלם ולגלות באמצעותך את בנו. שאול כתב על כך:

"הָאֱלֹהִים... הִבְדִּיל אֶתִּי מֵרַחֵם אֲמִי וַיִּקְרָאֵנִי בְּחֶסֶדוֹ"

(גלטים א 15).

כמה טוב לראות איך הכין אלוהים את שאול לשליחותו, עוד לפני ששאול עצמו ידע על כך.

ישוע סיפק לכל בני האדם גישה
לאלוהים, ודרך זו שווה לכולם.
אלוהים מקבל אותנו כילדיו האהובים,
וזוהו הדרה של הבשורה.

אלוהים ידע שהוא יזדקק לאדם מיוחד שיפיץ את בשורת החסד בקרב הגויים. הוא ידע שאותו אדם יצטרך להיפרד מהמסורת שעליה הוא גדל כפרוש יהודי, כבן לעם שנמנע מלהתערב בגויים, ואפילו סירב לאכול איתם או להיכנס לבתיהם. למעשה, כאשר פרוש הלך ברחוב, הוא החזיק את גלימתו בצמוד לגופו, מחשש שתגיע בגוי. אם פרוש נגע בטעות בגוי, היה עליו ללכת לביתו, להתרחץ, לכבס את בגדיו, ולא להתקרב לבית המקדש כל אותו יום. אדם כזה נחשב לטמא עד רדת הערב. אבל האדם שאלוהים נזקק לו כדי להכריז את הבשורה היה צריך לצאת ולחיות בקרב הגויים, להיות אחד מהם.

כמה מעניין שאלוהים בחר למשימה המיוחדת הזאת יהודי שהיה קנאי ביותר למסורת אבותיו!

שנים רבות אחר כך, כששאל נזכר בעברו, הוא ראה את ידו של אלוהים שניווטה את חייו עוד מראשיתם. באותם ימים התרבות היוונית-הלניסטית נפוצה בכל העולם המיושב, ולכן האדם שאלוהים עמד להשתמש בו היה צריך להיות בקיא ברזי אותה תרבות. אותו אדם עמד לצאת למסעות ארוכים ברחבי האימפריה הרומית, ולהתמודד עם סכנות שונות ומשונות, ולכן גם נזקק לאזרחות רומית.

לכן, אלוהים דאג לכך ששאל יוולד כאזרח רומי. לא ברור לנו כיצד הוא השיג את האזרחות הזאת, אבל אין ספק שהוא הפיק ממנה תועלת מרבית, שכן היא הצילה אותו מנסיבות קשות ואפילו מסכנת מוות (מעשי השליחים כב; כה).

טרסוס, עיר מולדתו של שאל, היתה אחת מאותן ערים שאימצו את התרבות היוונית. וכך נחשף שאל למנהגים ולצורת החשיבה ההלניסטיים, ואף במידה רבה היה חלק מהם. זאת הסיבה שהוא הצליח להתמודד עם הגויים. שאל הכיר את הדקויות של צורת החשיבה היוונית. הרקע שלו איפשר לו לדבר עם היוונים בשפתם הם על האמונה בישוע.

יחד עם זאת אלוהים נזקק ליהודי בכל המובנים. כששאל היה כבן שנים עשרה, שלחו אותו הוריו לירושלים כדי שילמד בבית מדרשו של רבן גמליאל, מהמורים הדגולים ביותר בזמנו. שם ספג שאל את התרבות והמסורת היהודית, ולמד את התלמוד והמקרא. ברבות הימים הוא הפך לקיצוני שקנאי לתורה. שאל חשב שיוכל להיצדק – אם יקיים את התורה כמיטב יכולתו. בלימודיו הוא התעלה על בני דורו. באיגרתו לפיליפים הוא כתב, "וְאִם יִחְשַׁב אִישׁ שֵׁיִנְכֵל לְכַתֹּחַ בְּבִשְׂרָה, הִנֵּה אֲנִי יוֹתֵר מִמֶּנּוּ" (פיליפים ג 4). שמעון כיפא ושאר תלמידיו של ישוע, שהיו בעברם דייגים או מוכסים, לא יכלו להבין את התורה באותה יסודיות ששאל הבין אותה.

וכך, כשהגיע היום שבו בחר אלוהים לגלות את חסדו לשאל – בהיותו בדרך לדמשק, שאל היה יכול לשלב מיד בין הנבואות בתנ"ך לבין ההתגלות שזכה לה בנוגע למשיח. הוא החל לראות את המשיח מזווית חדשה. שאל היה הבחירה המושלמת – האדם שיוכל יותר מכולם להכריז את בשורת החסד, כי אם אי פעם היה מי שניסה

להצטדק באמצעות תורה של חוקים ומצוות, היה זה שאול. רק אדם כמוהו היה יכול לומר, "וּלְפִי צְדָקַת הַתּוֹרָה [הייתי] בְּלִי-שְׁמַיִךְ" (פיליפים ג 6). רק אדם כמוהו ידע כמה חסר תועלת הוא הניסיון להיצדק באמצעות שמירת התורה. ולכן, כשזכה להתגלות המופלאה בנוגע לישוע המשיח, הוא אימץ בשמחה את הצדקה החדשה שנזקפה לזכותו באמצעות אמונתו במשיח.

דבר לא השתנה

סיפורו של שאול הוא דרמטי, אבל ההכשרה וההכנות שאלוהים בחר עבורו אינן יחודיות רק לשאול או למאמינים בתקופת הברית החדשה. כשאני סוקר את חיי, לדוגמה, אני רואה כיצד אלוהים הקדיש אותי מרחם אימי לעבודה שהוא הועיד לי.

אני בוחן את העבר ונזכר באירועים שהשפיעו עלי רבות, על אף שבזמנם הם לא נראו כאלה. עכשיו אני מבין שכל אותם אירועים בעצם היוו פרשות דרכים בחיי, ועזרו לעצב את יעודי ולקבוע אותו. אני רואה את ידו של אלוהים בכל אחד מאותם מצבים, למרות שאז לא ראיתי כלל את ידו של אלוהים בקרבת מקום. דווקא חשבתי שהוא זנח אותי. היום אני בעצם רואה שהוא פעל בכל אותן נסיכות קשות בחיי, והכין אותי למשימה שהוא הטיל עלי. אני נרגש בכל פעם שאני נזכר בחלק מההחלטות שהגעתי אליהן ברגעים מכריעים, ומבין שידו של אלוהים הנחתה אותי לאורך כל הדרך.

יש שיר שאומר, "מושיעי מוביל אותי לכל אורך הדרך". במבט לאחור אני מעיד שאכן, ידו של אלוהים פעלה בחיי מההתחלה. לפעמים הוא התערב באורח על־טבעי כדי להגן עלי. הוא בחר בי כדי לבצע משימה מסוימת, והוא עיצב אותי כך שאתאים למלאכה הזו.

שבועות ספורים לפני שנולדתי נפטר בן דודי מדלקת בעמוד השדרה. אחר כך לקתה גם אחותי במחלה הנוראה הזאת. באחד הימים היא סבלה מעוויתות כה קשות, עד שהמשפחה שלי חשבה שהיא עומדת למות. אמי לקחה אותה בזרועותיה, ורצה במעלה הרחוב לביתו של רועה הקהילה, שם הניחה את גופה חסר החיים של אחותי על

השטיח. רועה הקהילה ואמי החלו להתפלל שאלוהים ישיב את אחותי לחיים. עיניה התגלגלו לאחור, הלסת שלה היתה נוקשה, ולא הורגש כל דופק.

זמן קצר אחר כך חזר אבי מהבריכה, ובבית חיכתה לו אחות. "כדאי שתחפש את אשתך", היא אמרה. "בתך גוססת, יתכן שכבר מתה". אבי טס במעלה הרחוב לבית הקהילה, מתוך כוונה להפליא את מכותיו ברועה הקהילה ולקחת את אחותי לבית החולים. הוא חשב שאין כל טעם בתפילות במצבים שבהם יש צורך ברופא. אבל כאשר נכנס לבית הקהילה וראה את מצבה של אחותי, הבין שכבר מאוחר מדי. הוא נפל על ברכיו לפני אלוהים, שבור לחלוטין.

רועה הקהילה אמר לאמי: "הסירי את עינייך מבתך, ושאי אותן לישוע, לאדון". אמי – שהיתה אז בהריון איתי – נשאה את עיניה לאלוהים ואמרה, "אלוהים, אם תשיב לי את בתי, אקדיש לך את חיי. אשרת אותך בכל תחום שתרצה". באותו רגע נרפאה אחותי. היא פרצה בבכי, התיישבה, הסתכלה סביבה וביקשה ללכת הביתה. הורי החזירו אותה הביתה, כשהיא בריאה לחלוטין.

שבועות ספורים אחר כך נולדתי ואני. הרופא הכריז, "יש לך בן זכר", ואבי ריחף במסדרון בית החולים כשהוא צועק, "תודה לאל, זה בן!". באותו זמן התפללה אמי, "תודה לך, אדון, על שהשבת לי את בתי. ואת הנדר שנדרתי לשרת אותך אגשים באמצעות בני".

משחר ימי נטעה אמי את דבר אלוהים בליבי. היא עזרה לי לשנן פסוקים מכתבי הקודש בשעה שהתנדנדתי בחצר. כשהייתי בן ארבע היא לימדה אותי לקרוא מכתבי הקודש. אייתתי מילים שאפילו לא יכולתי לבטא. מאוחר יותר היא סיפרה לי בצחוק על אותיות שלא הכרתי, ובמקום לנקוב בשמן עשיתי כמיטב יכולתי כדי לתאר אותן. היא צחקה כשנזכרה כיצד כיניתי את האות V "אוהל הפוך". היא גידלה אותי על יראת אלוהים, באהבה ובסבלנות.

בגיל שבע כבר יכולתי לומר את כל שמות הספרים בכתבי הקודש, ולאייית אותם. כששכבתי לישון, אף פעם לא האזנתי לסיפורי אגדות אלא רק לסיפורים מכתבי הקודש. גדלתי עם דוד ועם משה, לא עם זהבה ושלושת הדובים. אמי לימדה אותי שכאשר אלוהים איתך, אינך

צריך לירוא מאיש ומשום דבר. שום דבר לא יוכל לעמוד בפניך אם אלוהים איתך.

אני לא זוכר תקופה שבה לא הכרתי את אלוהים או לא אהבתי אותו. לא זכור לי רגע מסוים שבו ביקשתי להיוושע. אומנם היה אותו מעמד שבו התוודיתי על אמונתי בפני הקהילה ואף נטבלתי, אבל נראה שמשחר ילדותי הוקדשתי לאלוהים ולדבר אלוהים.

מאוחר יותר החלטתי ללמוד ניוור-כירורגיה כשאגדל, והתחלתי לקחת כל מיני קורסים כהכנה. כשתיארתי את השאיפות שלי לאמי, היא חייכה ועודדה אותי. היא מעולם לא סיפרה לי על הנדר שנדרה לפני שנולדתי.

בנערותי שינה אלוהים את חיי. באחד ממחנות הקיץ מסרתי את ליבי לישוע, וקיבלתי אותו כמשיח וכאדון. אלוהים עזר לי להבין שלמין האנושי יש צרכים גדולים יותר מצורכיהם הגופניים. הטיפול בצרכים הגופניים מספק עזרה זמנית, אבל הטיפול בצרכים רוחניים עוזר להם לנצח. ואז הוא קרא לי לרפא את רוח האדם.

חשבתי שאמי תתאכזב קשות כשתשמע שאני כבר לא רוצה ללמוד רפואה. ציפיתי לכתפיים שמוטות ולפנים קודרות כשהודעתי לבני משפחתי על השינוי. אבל כשסיפרתי לאמי שאני מרגיש שאלוהים קורא לי לשרת אותו במשרה מלאה ולהירשם למכללה משיחית, היא רק חייכה ואמרה, "יופי". נדהמתי מכך שלא בכתה ולא כעסה.

נרשמתי למכללה משיחית, סיימתי את לימודי שם, נישאתי לקיי, ויחד התחלנו בפעילות המשיחית שלנו. רק זמן קצר לפני מות אמי היא סיפרה לי את הסיפור על "מותה" של אחותי, ועל הנדר שנדרה והבטיחה לקיים דרכי. אמי היתה אחד האנשים יראי האלוהים שהכרתי מעודי — אשה רוחנית ביותר ודוגמה מופלאה. היום, כשאני מביט לאחור, אני מבין שעוד מבטן אמי הוקדשתי לאלוהים ולשליחות שהוא הועיד לי.

האם ידעת שזה נכון גם לגביך? אם הפקדת את יעודך הנצחי בידי האוהבות של ישוע, אתה יכול להיות סמוך ובטוח שאלוהים פועל כך

שכל האירועים והנסיבות בחיך יהפכו לפסיפס, שיחשוף את בנו לעיני האנשים סביבך. ידו פועלת בחיך, והיא פעלה עוד לפני שנולדת.

נקראנו **בחסד**

חשוב לזכור שאלוהים פועל בחיינו ברוב **חסד**. כולנו נקראנו **בחסד**, שכדבריו של שאלו, "הֲיֵה רְצוֹן הָאֱלֹהִים, אֲשֶׁר הִכְדִּיל אֶתִּי מִרְחֹם אִמִּי, וַיִּקְרָאֵנִי בְּחֶסֶדּוֹ (גלטים א 15). לא מגיע לי שאלוהים יקרא לי לשרת אותו. לא מגיע לי להיושע. לא מגיע לי להיות בשמים. אני ראוי למקום הלוהט ביותר בגיהנום.

אבל זה לא מה שאלוהים נתן לי ולכולנו. אלוהים תיכנן את חיינו ב**חסדו**, והטיל על כל אחד מאיתנו משימה יחודית. יש אנשים שמסוגלים להגשים את תוכניתו של אלוהים בתוך שעה אחת; ויש כאלה שהם איטיים יותר, ונדרשים להם חיים שלמים כדי להגשים את מטרתו של אלוהים.

זכור את השאלה שהציג מרדכי בפני אסתר: "ומי יודע אם לעת כזאת הגעת למלכות?" (אסתר ד 14). המטרה העיקרית שאלוהים ביקש להגשים דרך אסתר התקיימה בתוך ימים ספורים. אלוהים גידל אותה, הביא אותה אל ארמונו של מלך פרס, והפך אותה לאשתו של אחשוורוש כדי שבכוא העת הוא – אלוהים – יוכל להציל את היהודים בזכות עתירותיה ותפילותיה של אסתר.

לאלוהים יש משימה יחודית עבור כל אחד מאיתנו, ועלינו להיות מוכנים לקראתה. רבים מאיתנו יקדישו חלק ניכר מחייהם להכנות, עד שתגיע שעתם לפעול.

בכל מקום שבו נמצא את עצמנו, יש סיבה שבגללה אלוהים הביא אותנו לשם. הוא מושך בחוטי חיינו ומפקח על כל הנסיבות בחיינו. יתכן שיעברו עלינו תקופות קשות, אבל קשיים אלה נחוצים, משום שאלוהים רוצה לטפח בנו את כל אותן תכונות שבכוא היום יאפשרו לנו להגשים את תוכניתו.

אלוהים פועל בחיי כל אחד מאיתנו. אנחנו מעשה ידי אלוהים, יצירת

המופת שלו (ראה אפסיים ב 10). אלוהים פועל בכל אחד מאיתנו בהתאם לחסדו, כדי שנשלים את המלאכה שהוא הועיד לנו במלכותו.

זהירות, מלכות

השטן יודע שידו של אלוהים פועלת בחיינו, ולכן הוא מנסה לנצל את חולשותינו וחסרונותינו ולמלא אותנו יאוש. לעיתים קרובות הוא מציב בפנינו דרישות בלתי סבירות, וגורם לנו לחשוב שאלוהים עומד מאחוריהן. במקרים אחרים הוא מאיץ בנו להיאבק בניסיון להגיע לשלמות שממילא נמצאת מעבר ליכולתנו.

לאלוהים יש משימה יחודית
עבור כל אחד מאיתנו,
ועלינו להיות מוכנים לקראתה.

כשהשטן מציק לנו ומכביד עלינו, אנחנו נוטים להתייאש. אנחנו מתרפים ברוחנו ונכנעים. בכל פעם שאנחנו מנסים לעמוד בדרישה שאלוהים כלל לא מציב בפנינו, אנחנו חשים מועקה. התוצאות עלולות להיות הרות אסון.

לפני זמן מה נהג להגיע לאסיפות שלנו צעיר עם נכות גופנית. אחרי כל אסיפה הוא ניסה לגשת אלי ולשוחח איתי. הוא התקשה בדיבור, ובכל זאת הערצתי את יכולתו להביע את עצמו. הערצתי גם את שכלו החרוף; השאלות שלו היו טובות והעידו על הבנה עמוקה.

אלא שהבחור היה מאוד מוטרד, וכל השיחות לא הועילו. באחד הימים הוא ניסה להשליך את עצמו מתחת לגלגלי מכונית, ברחוב הסואן שמחוץ לבית הקהילה. הכנסנו אותו למשרד, התפללנו עבורו ובסופו של דבר הזעקנו את הרשויות. חשבנו שכדאי שהוא יבדק בידי רופאים. הבחור נלקח לבית החולים, נבדק ושוחרר.

היה לנו ברור שהוא כורע תחת נטל עצום של אשמה. "צ'אק", הוא בכה, "אני לא מצליח להיגמל מעישון". ניסיתי לעודד אותו. אמרתי לו שאינו צריך לדאוג, ושהעישון לא הופך אותו למשיחי פחות טוב. שבוע אחר כך הוא חזר לקהילה וסיפר שאלוהים נגע בו. הוא אמר שהגיע לנקודה שבה הוא הפקיד את עצמו בידי אלוהים, אבל בכל זאת ידעתי שהוא עדיין לא שוחרר מאותה אשמה מעיקה. היה לי ברור שהשטן מאשים אותו בגלל חולשתו, ומציק לו בגלל נכותו הגופנית.

יום אחד הצטברו היאוש והאשמה לרמה כזאת, שהדבר עלה לו בחייו. הוא קפץ אל מותו ממרפסת של בית מלון רב קומות – וכל זאת משום שהרשה לאויב לנצל את חולשתו ולייאש אותו.

אילו רק למד אותו בחור שהוא אינו יכול להיות יותר ממה שאלוהים מאפשר לו! איש מאיתנו אינו יכול לעשות יותר ממה שרוח הקודש פועלת בחייו. לכן, אין כל מקום לתלונות מצידנו. אסור לנו להאשים את עצמנו או לנזוף בעצמנו על כישלונותינו. עלינו רק להכיר בחולשותינו, ולומר בענוה, "אלוהים, אני יודע שאני חלש. אני זקוק לעזרתך. אני מפקיד את העניין בידך ומבקש שתעשה את מה שאני מסוגל לעשות למען עצמי". והוא יעשה את זה.

כולם רצויים כאן

גוף המשיח הוא דבר נהדר. כל איבר בגוף הוא חשוב וחיוני. איזה גוף חסר אונים ומוזר היה זה אילו היה כולו פֶּה! אלוהים הועיד לי תפקיד של פֶּה בגופו, אבל ברור שלא כל הגוף הוא פה. איברים רבים בגוף חשובים מהפה. כמה טוב לראות את גוף המשיח כשהוא מתפקד כראוי, כשאנשים מכל הזרמים, הקבוצות והרקעים פועלים יחד ומשרתים את אלוהים באחדות!

אלוהים רוצה לגלות את בנו דרכך, לא משנה מהיכן אתה, היכן אתה נמצא עכשיו או מה אתה עושה. תן לישוע המשיח להאיר את אורו דרך חייך, דרך הגישות והתגובות שלך.

פעם נהגנו לשיר בקהילה שלנו את השיר הבא, "תן שיופיו של ישוע יראה דרכי, על כל אהבתו וטהרתו. הו, רוח אלוהים, שני את אופיי –

עד שיופיו של ישוע יראה דרכי". מילים אלה הן יותר משיר יפה ותפילה נפלאה. הן צריכות להיות משאלת הלב של כל אחד מאיתנו. "אלוהים, תן שיופיך יראה דרכי", כפי שהתפלל דוד המלך:

"אֲנִי בְצַדֵּק אֶחְזֶה פְּנֵיךָ, אֶשְׁבְּעָה בְּהַקִּיץ תְּמוֹנָתְךָ"

(תהילים יז 15).

באמצעות רוח הקודש, כל אחד מאיתנו – היפה והפשוט, החזק והחלש, המבריק בשכלו והאיטי בהבנתו – כולנו נשתנה עד שנידמה לישוע. אלוהים מטה לכולנו את חסדו, וכולנו יחד נשבע באתו יום נפלא שבו נקיץ ונהיה דומים לו. אין סיכוי שזה לא יקרה!

פּוּק ד

הַחֶסֶד

דיוקן של חסד

אפשר לדבר על חסד במושגים מופשטים, אבל כדי לתאר אותו צריך מושגים שונים לגמרי. אם "תמונה שווה אלף מילים", איזו תמונה יוצר החסד?

התמונה הטובה ביותר של חסד שקיימת בכתבי הקודש עולה מדמות שמסופר עליה גם בברית החדשה. בעולם כולו נחשב אברהם לאביהם של המאמינים. דמותו מציינת תמונה מאוד ברורה של החסד ושל תוצאותיו.

הן באיגרת לרומיים והן באיגרת לגלטים שאול מביא את סיפורו של אברהם כדוגמה לאדם שהוצדק בזכות אמונתו. ברומיים ד 3 נאמר:

"כִּי הִפְתּוּב, מֵה־הוּא אִמְרִי? וְהָאֱמֵן אֲבָרְהָם בִּיהוּה, וַיַּחֲשֹׁבָה לֹ לְצַדִּיקָה" (מבוסס על בראשית טו 6).

והוא מביא את אותה דוגמה בגלטים ג 6-7:

"כִּי־אֲשֶׁר הָאֱמֵן אֲבָרְהָם בְּאֱלֹהִים, וַתַּחֲשֹׁב לוֹ לְצַדִּיקָה, דְּעוּ אִפּוּא כִּי־בְנֵי הָאֱמוּנָה, בְּנֵי אֲבָרְהָם הֵמָּה".

סיפור שחוזר על עצמו

בראשית ט"ו מסופר שאברהם ושרה לא יכלו להביא ילדים לעולם. למרות זאת הבטיח להם אלוהים שכל העמים בעולם יתברכו דרך צאצאיהם. אברהם האמין בהבטחתו של אלוהים, למרות שהגשמתה

נראתה מאוד לא סבירה. בבראשית טו 6 כתוב, "והאמין בה' ויחַשְׁבָּהּ לוֹ צדקה".

והנה, השנים חלפו והתינוק המיוחל לא בא. אברהם ושרה כבר החלו לפקפק בכך שאלוהים יקיים את הבטחתו. באחד הימים לקחה שרה את העניינים לידיה, והציעה לאברהם להביא ילד דרך הגר, שפחתה, כך שהם יוכלו לגדל את הילד כאילו היה שלהם. (מעניין שרעיון הפונדקאות אינו מודרני כפי שנדמה לנו!) הגר הרתה וילדה בן, את ישמעאל. אבל כשמלאו לישמעאל שלוש עשרה שנה, חזר אלוהים על הבטחתו לאברהם. אברהם עדיין התקשה להאמין שאלוהים יתן לו בן משרה. הוא אמר לאלוהים שהרעיון אכן נחמד, אבל היות שישמעאל כבר בתמונה – מדוע שאלוהים לא יברך אותו?

כמה מעודד לדעת שאפילו אברהם, האיש שכתבי הקודש מכנים בתואר "אב לכל המאמינים" (רומיים ד 11), התקשה להאמין להבטחתו של אלוהים! בכל אופן, כשאלוהים חזר על הבטחתו להעניק לאברהם בן משרה, שרה צחקה. וכשהבטחה התגשמה לבסוף ושרה ילדה, הם קראו לבנם יצחק.

כשיצחק התבגר, נטר לו ישמעאל טינה על שזכה לתשומת לב יתרה, שכן יצחק היה בן ההבטחה. במשתה שנערך לכבוד גמילתו של יצחק עמד ישמעאל מרחוק, ולעג לאחיו. שרה הבחינה בעוינותו של ישמעאל, ודרשה שאברהם יגרש את הנער עם הגר אמו. היא לא רצתה שלישמעאל יהיה חלק בנחלה שנועדה ליצחק.

אין ספק שאירועים אלה שברו את אברהם, אבל אלוהים הבטיח לו שידאג לישמעאל. הוא ציווה עליו לשמוע בקול שרה ולגרש את הגר ואת בנה. אברהם ידע שהגר וישמעאל לא יוכלו לקחת חלק בברכה שאלוהים הבטיח לצאצאיו.

תמונה על דרך המשל

כששאל רצה לבסס את טענותיו בעניין הצדקה שנשענת על חסד באמצעות אמונה, הוא הזכיר לקוראיו את אברהם. הוא אמר שסיפורו של אברהם מכיל דימוי שמבהיר את המסר. לפי המסורת, הרבנים

בימיו של שאול טענו שיש שתי פרשנויות בסיסיות לכל קטע בכתבי הקודש. הראשונה – ה"פשט" – מתייחסת למשמעות הפשוטה והברורה של הכתוב. השנייה – "רמז" – מבוססת על המשמעות הנסתרת של כל קטע. היו רבנים שטענו שיש עוד שני סוגים של פרשנות: "דרש" – שכולל משמעות סמלית וכל דבר שלא נכתב במפורש; ו"סוד" – פירוש שגם הוא מכיל משמעות סמלית. אבל לצורות החשיבה המורכבות האלה, שלעיתים קרובות גם סותרות זו את זו, יש חיסרון אחד בולט: הן מעוררות מבוכה באדם הממוצע וגורמות לו ולהטיל ספק במהימנותם של כתבי הקודש.

אני מאמין שעלינו להתמקד במשמעות הפשוטה והברורה של הכתוב. אלוהים בהחלט מסוגל לומר בדיוק את מה שהוא מתכוון לומר. אנשים רבים סטו מהמשמעות הפשוטה ביותר של כתבי הקודש, בחיפושיהם אחר משמעויות רוחניות ודמיוניות. אחרי הכל, במצב רוח רוחני במיוחד אנחנו מסוגלים לקחת סיפור תמים על אשה שניגשה לארון כדי למצוא עצם לכלב ומצאה שהארון ריק לגמרי, ולהפיק ממנו דרשה שלמה. חשוב על ההשלכות הרוחניות מרחיקות הלכת שיש לעובדה שהאשה ניגשה לארון כדי לחפש עצם לכלב. דמיון אותה בעיני רוחך, כשהיא מתמלאת יאוש וריקנות למראה הארון הריק. כמה לא נעים לעמוד מול ארון ריק, כמה נורא הוא היום שבו אנחנו נותרים חסרי כל, ללא כל משאבים!

בעזרת מעט דמיון אנחנו יכולים ליצור הרים רוחניים מתולולית קטנה. לכן עלינו להקפיד על כלל ברזל, ולהימנע מפרשנויות אלגוריות, אלא אם כתבי הקודש עצמם מצדיקים פרשנות כזאת. במקרה שלפנינו, שאול השתמש בחייו של אברהם על דרך המשל, כדוגמה שאפשר להשליך אותה גם על תחומים אחרים:

כִּי כָּתוּב, שֶׁהָיוּ לְאַבְרָהָם שְׁנֵי בָּנִים, הָאֶחָד מִן־הָאֵמָה
וְהַשֵּׁנִי מִן־הַחֶפְשִׁיָּה. וְאֲשֶׁר לְאֵמָה הוּא נוֹלָד לְפִי הַבְּשָׂר;
וְאֲשֶׁר לַחֶפְשִׁיָּה עַל־פִּי הַהִבְטָחָה. וְהַדְּבָרִים הֵם לְרִמּוֹ, כִּי
שְׁתֵּי הַבָּרִיתוֹת הֵנָּה, הָאֶחָת מִן־הַר סִינַי, הַיּוֹלְדֵת לְעִבְדוֹת
וְהַיָּא הָגֵר. כִּי־הַגֵּר (סִינַי הַר בְּעֶרְב הוּא, וְהוּא בְּנֶגֶד

יְרוּשָׁלַיִם שְׁלֵעֲתָהּ, כִּי־הִיא בְּעִבְרוֹת עַם־בְּנֵיהָ. אֲבָל
 יְרוּשָׁלַיִם שְׁלֵמְעָלָהּ הִיא חֲפְשִׁיָּה וְהִיא אִם פְּלָנוּ, כִּי כְּתוּב:
 רָנִי עֲקָרָה לֹא יִלְדָה, פְּצָחִי רָנָה וְצִהְלִי לֹא־חֲלָהּ, כִּי רַבִּים
 בְּנֵי־שׁוּמְמָה מְבַנִּי בְּעוֹלָה. וְאַנְחֲנוּ, אָחִי, הֲנִנוּ כִּי־צָחַק בְּנֵי
 הַהֲבִטָּה. וְכֹאֲשֶׁר הַנּוֹלָד לְפִי־הַבָּשָׂר אִזּוּ הִיָּה רֹדֵף
 אֶת־הַנּוֹלָד לְפִי הָרוּחַ, כִּן־הוּא גַם־עֲתָהּ. אֲבָל הַכְּתוּב
 מַה־הוּא אָמַר? גֵּרֵשׁ הָאֲמָה וְאֶת־בְּנֵיהָ, כִּי לֹא יִירֶשׁ
 כִּן־הָאֲמָה עִם כִּן־הַחֲפְשִׁיָּה. עַל־כֵּן, אָחִי, לֹא־בְנֵי הָאֲמָה
 אֲנַחֲנוּ, כִּי אִם־בְּנֵי הַחֲפְשִׁיָּה (גלטים ד 22-31).

משמעותו של הסיפור

שאול מציין שלאירועים אלה יש משמעות לא רק במוכן ההיסטורי, שכן הם גם ממחישים את מצבו של מי שמנסה לרשת את הבטחותיו של אלוהים בכוחם של מעשים. הגר ובנה מסמלים את מי שמנסה להצטדק בעיני אלוהים על ידי קיום מצוות התורה. כשאברהם ושרה נואשו מלראות את ההבטחה מתגשמת, הם פעלו בכוחות עצמם, אלא שמעשיהם הניבו רק כאב לב ותסכול.

החרות, ההבטחה וברכותיו של אלוהים
 הן מנת חלקו של כל מי שמבקש
 להיצדק על ידי אמונה בישוע המשיח.

ישמעאל הוא פרי הבשר, ולכן הוא מסמל את מי שמנסה להתברך באמצעות מעשים. יצחק, לעומת זאת, הוא בן ההבטחה, ומסמל את מי שיורש את הבטחותיו של אלוהים באמצעות אמונה.

מעניין שבדיוק כפי שישמעאל לעג ליצחק, גם בימינו, מי שחי תחת התורה בז למי שבחר לחיות באמונה. שאול טוען שהלחץ שהפעילו

אותם מאמינים שניסו ליהד את הגויים ולשעבד אותם לעול המצוות מקורו בעימות של ישמעאל ויצחק. וכפי שאברהם גירש את ישמעאל, כך יש לגרש את אלה שמתעקשים להיצדק על ידי שמירת מצוות. הדימוי הזה התגשם בשנת 70 לספירה, כשירושלים נכבשה בידי הרומיים תחת פיקודו של טיטוס, ואלה שרדפו את המאמינים בישוע יצאו לגלות.

שאל השווה בין אחריתם העגומה של אלה שדוגלים בשמירת מצוות כדרך שמובילה לצדקה, לבין עתידם הנפלא של בני האמונה. הוא מצטט מישעיהו וכותב:

**”רְנֵי עֲקָרָה לֹא יִלְדָה, פְּצָחֵי רִנָּה וְצִהְלֵי לֹא־חָלָה, כִּי רַבִּים
בְּנֵי־שׁוֹמְמָה מִבְּנֵי בְּעוֹלָה”** (פסוק 27).

שאל מתכוון לכך שאותם מאמינים שהגיע למלכות בזכות אמונתם, מהווים רוב מוחלט לעומת אלה שמנסים להתקרב לאלוהים בזכות מעשיהם.

בנקודה זו נמצא עיקר הדימוי:

”עַל־כֵּן, אֲחִי, לֹא־בְנֵי הָאֱמָה אֲנַחְנוּ, כִּי אִם־בְּנֵי הַחֶפְשִׁיָּה”
(פסוק 31).

כל מי ששייך למשיח ירש את ברכתיו של אלוהים ויהווה את התגשמות ההבטחה שנתן אלוהים לאברהם, על כך שמזרעו יבורכו כל משפחות האדמה.

כל אחד מאיתנו התברך דרך זרעו של אברהם, דרך ישוע המשיח. החרות, ההבטחה וברכותיו של אלוהים הן מנת חלקו של כל מי שמבקש להיצדק על ידי אמונה בישוע המשיח. אנחנו ילדי ההבטחה ומושא אהבתו של אלוהים, ולכן אנחנו יכולים ליהנות מהליכה עקבית ומופלאה בעקבות המשיח.

הדברים מנוסחים היטב בשיר ההלל, ”ישוע שילם בעד הכל. לו אני חייב הכל; החטא הותיר בי כתם שָׁנִי, וישוע הלבין אותו כשלג”. כשנעמוד לפני כס המלכות של אלוהים, נתמלא יראה בשל כל מה שהמשיח עשה למעננו. כשנראה כמה כוח יש להבטחותיו של

אלוהים, איש מאיתנו לא יאמר עוד, "הגעתי לכבוד הזה רק בזכות מאמצי הנאמנים והנחושים". כל אחד מאיתנו ירכין את ראשו בשמחה ויאמר, "תודה, ישוע; אתה עשית הכל! ידעתי שתושיע אותי. ידעתי שלעולם לא אוכל להושיע את עצמי בזכות מעשי הטובים. תודה לך".

שאלת מפתח

כזו היתה אמונתו של אברהם. שאלת המפתח היא: מתי אלוהים הכריז שאיש זה הוא צדיק – לאחר שאברהם נימול או לפני כן? מורי השקר בגלטיה טענו שהמאמין אינו יכול להיות צדיק אם לא נימול. הם התעקשו על כך שהישועה מחייבת טקס דתי כלשהו.

אבל מתי החשיב אלוהים את אמונתו של אברהם לצדקה? האם זה קרה לפני שאברהם עבר את טקס המילה או אחר כך? אלוהים אמר את זה לפני שאברהם נימול! אברהם נחשב לצדיק עוד לפני שבכלל ידע משהו על הטקס הדתי הזה. ההכרזה על צדקתו של אברהם מופיעה בבראשית ט"ו, ואילו טקס המילה מתועד שני פרקים אחר כך. אברהם נחשב לצדיק ברגע שהאמין באלוהים ובטח בו.

עיקרון זה תקף גם לגביך ולגבי. ברגע שאנחנו מאמינים בישוע המשיח, אלוהים רואה בנו צדיקים. הוא זוקף לזכותנו את הצדקה של ישוע – לא בגלל מה שעשינו או מה שאנחנו עומדים לעשות, אלא רק בזכות האמונה שלנו בו.

המשיח הוא אדון השמים, בן האלוהים ומושיעי האישי, ולכן אני בוטח ומאמין בו. באותו רגע אלוהים מכריז שאני צדיק! באחד הימים שאלו את ישוע:

"מִה־נִעֲשֶׂה לַפְּעֹל פְּעֻלֹת אֱלֹהִים?"

וישוע ענה:

**"זֹאת פְּעֻלַת אֱלֹהִים — כִּי־תֵאֱמִינוּ בְּזֶה אֲשֶׁר הוּא
שְׁלַחֵנוּ" (יוחנן ו 28-29).**

אם אתה רוצה לפעול את פעולתו של אלוהים, האמן בישוע המשיח. זהו פועל האלוהים. זה מה שאלוהים דורש ממך.

גם יעקב – שכתב את איגרתו במטרה לעודד את המשיחיים לצאת משאננותם ולהתקדם באמונתם – השתמש באברהם כסמל לאמונה. יעקב ביקש להבהיר שאמונה ללא מעשים – מתה היא (יעקב ב 26). הוא כתב שאמונתו של אברהם גרמה לו לעשות מעשים מסוימים, ושלכן אלוהים הכיר באמונתו:

”הִנֵּךְ רֵאָה כִּי־הִיְתָה הָאֱמוּנָה עֲזָרָת לְמַעֲשָׂיו, וּמִתּוֹךְ
הַמַּעֲשִׂים הָשְׁלֵמָה הָאֱמוּנָה, וַיִּמְלֵא הַכֶּתוּב הָאֵמֶר: וְהָאֱמִן
אֲבָרָהֶם בְּאֱלֹהִים וַתַּחֲשָׁב־לוֹ לְצַדִּיקָה, וַיִּקְרָא אֵתֵב
הָאֱלֹהִים” (יעקב ב 22-23).

במילים אחרות, אמונה אמיתית היא יותר ממילים. אמונה אמיתית מובילה למעשים המתאימים. אם אני באמת מאמין בדבר מסוים, המעשים שלי יעלו בקנה אחד עם אמונתי. אני יכול לטעון בנחישות שאני מאמין בעיקרון מסוים, אבל אם מעשי אינם תואמים את דברי, יש להטיל ספק באמונתי.

לדוגמה, נניח שאני מאמין שהבורסה תקרוס ביום שני הבא, ולכסף שלנו לא יהיה עוד כל ערך. אני מנבא שהבנקים יסגרו, חסכונות והלוואות יוקפאו, ואיש לא יוכל למשוך כספים. אם לאחר ההכרזות האלה לא אגש לבנק מיד ואמשוך את כל פיקדונותי, תוכל לומר לי, ובצדק, שאני לא ממש מאמין בדברים שאני אומר.

המעשים שלנו חייבים לעלות בקנה אחד עם אמונתנו, אחרת יש להטיל בה ספק. אברהם האמין בכל ליבו שהוא יִרְכֵה ויפרה דרך יצחק, ולכן היה מסוגל לקחת אותו ולהעפיל אל פיסגת הר המוריה, לעקוד אותו על המזבח ולהניף מעל ראשו את המאכלת. הוא אפילו היה מוכן להקריב את בנו, כי האמין בהבטחתו של אלוהים – לתת לו צאצאים דרך יצחק (יש לזכור שליצחק עדיין לא נולדו ילדים בשלב זה). אברהם ידע שאם יהיה בכך צורך, אלוהים יקים את יצחק מהמתים כדי להגשים את הבטחתו (עברים יא 19). כה עמוקה היתה אמונתו בהבטחותיו של אלוהים.

עד כמה אנחנו מאמינים בהבטחותיו של אלוהים? לפני שנים שמעתי סיפור על בחור שנתקע בלי חומרי בעירה באמצע סופת שלגים. הוא החליט לגשת וללוות חומר בעירה מהשכן, אלא שלשם כך היה עליו לחצות את הנהר הקפוא שהפריד בין שני הבתים. האיש החל לזחול על ידיו וברכיו, מגשש את דרכו ובודק אם שכבת הקרח עבה דיה, ואם הוא יוכל להחזיק מעמד או שמא הוא עומד לטבוע. וכך הוא חצה את הנהר – מגשש את דרכו בזהירות ומקיש בקרח באצבעותיו, שנפצעו והחלו לזוב דם. בדיוק כשהגיע לגדה השנייה, הוא שמע קול רעם מאחוריו... וראה עדר סוסים חוצה את הנהר בדהרה.

יש כאלה שאומרים, "אני מאמין בהבטחתו של אלוהים וביכולת שלו להחזיק אותי בידיו", ובכל זאת מגששים ומקישים בזהירות כדי לראות אם הבטחותיו יתקיימו. "אני יודע שאלוהים אמר שהוא יספק את כל צרכי", אתה אומר, "אבל אני לא בטוח אם הוא יעשה את זה גם הפעם. אני חייב לשלם את החשבון הזה מיד – ואני מגשש את דרכי כדי לכדוק אם הוא יחזיק אותי או שמא אני עומד לטבוע!" לעומת זאת, יש אנשים ששועטים בדהרה הישר אל הבטחותיו של אלוהים. הם למדו שאלוהים תמיד מקיים את הבטחותיו, ולא משנה כמה קשות הן הנסיבות. יתכן שבעבר גם הם נהגו לגשש את דרכם ולהקיש על הקרח – אבל פעם אחר פעם הם גילו שאלוהים הוא נאמן. אמונתם התחזקה, והם החלו לפעול בהתאם. כולנו פועלים על סמך הדברים שאנחנו מאמינים בהם בכל ליבנו. האמונה שלנו באה לידי ביטוי באורח החיים שלנו.

אמונתו של אברהם באה לידי ביטוי במעשיו. אילו נשאר במאהל והתווכח עם אלוהים, הוא היה מעיד על עצמו שאינו מאמין בו בכל ליבו. נניח שאברהם היה אומר, "אלוהים, אני לא יכול להקריב לך את יצחק. הוא הרי הבן שלי. אתה הבטחת שדרכו יתברכו כל משפחות הארץ. אלוהים, אני פשוט לא מסוגל לזה". אנשים רבים חושבים שמספיק לומר משהו כדי להפוך אותו לאמונה. אבל אמונה לא מתבטאת רק במה שאתה אומר; האמונה מובילה למעשים. היא באה לידי ביטוי במעשים שאתה עושה.

זאת הסיבה שיעקב – שציטט את אותו קטע מהתנ"ך שגם שאול

ציטט – ביקש להוכיח שאמונה בלי מעשים מתה היא. אם אתה אומר שאתה מאמין במשהו אבל אינך פועל בהתאם, אתה בעצם מוכיח שאמונתך אינה אמיתית. אמונה אמיתית באה לידי ביטוי במעשים, ומעשים אלה צריכים לעלות בקנה אחד עם האמונה שאתה מצהיר עליה. אברהם האמין באלוהים, ואמונתו באה לידי ביטוי במעשים המתאימים. לכן אלוהים החשיב לו את אמונתו לצדקה.

אברהם לא היה צדיק בגלל המעשים שעשה. הוא היה צדיק בזכות אמונתו. המעשים שעשה עלו בקנה אחד עם מה שהוא האמין בו. אלוהים ראה את אמונתו ויחס לו צדקה בזכות אמונתו.

הבנת את התמונה?

כמובן שאין זה אומר שהמעשים שלנו תמיד מושלמים. בתור מאמינים בישוע אנחנו נמצאים בעיצומה של מלחמה רוחנית. הרוח שלנו אומנם מתחדשת בזכות אמונתנו במשיח, אבל אנחנו עדיין חיים בבית הישן והמרקיב הזה, בגוף שלנו. הבית המושחת שלי מציב בפני תביעות קשות. אני מוצא את עצמי נאבק לפעמים בבשר ולא עושה את הדברים שאני באמת רוצה לעשות. לפעמים המעשים והפעילויות שלי סותרים את אמונתי בישוע.

יתכן שאמעד ואפול מדי פעם, אבל אני לא נשאר על הארץ. רוח אלוהים אינה מניחה לי להישאר שם. היא דוחקת בי ועוזרת לי לעמוד שוב על רגלי. כשאני מועד ונופל, אלוהים לא שולף מחק ומוחק את שמי מספר החיים. כשאתה מנסה ללמד את ילדך ללכת, המעידות שלו אינן גורמות לך לצעוק, "לך ממני, מפונק אחד! אתה לא הילד שלי! נמאס לי ממך!" לא, אתה מרים אותו בזרועותיך, ואומר, "זה בסדר, נסה שוב. בוא לאבא, בוא!" אתה מעודד את ילדך לנסות שוב.

זכור שאתה ילדו של אלוהים. הוא מנסה לעזור לך ללכת, כך שתוכל להתהלך לפניו כל חייו. כמה מנחם לדעת שכשאנחנו מועדים ונופלים, הוא לא משליך אותנו מעל פניו. הוא לא מתנער מאיתנו. הוא לא אומר, "מעדת, ולכן אינך נחשב עוד לאחד מילדיו!" אדרבה, הוא

מרים אותך בזרועותיו, מנער מעליך את האבק ואומר, "זה בסדר, נסה שוב".

מי שנולד מלמעלה – מאלוהים – אינו יכול לחיות בחטא. איננו יכולים לנהל חיי חטא. אם אנחנו כן חיים בחטא, אנחנו בעצם מוכיחים שאנחנו לא מאמינים במה שאנחנו אומרים. אברהם האמין באלוהים, ומעשיו תאמו את אמונתו.

המעשים שלנו חייבים לעלות בקנה אחד עם האמונה שלנו. אמונה איננה רק מילים; האמונה באה לידי ביטוי גם במעשים שלנו.

כמובן, אין זה אומר שאחרי שאברהם הקדיש את חייו לאלוהים, אמונתו לא עמדה שוב ושוב במבחן. כלל וכלל לא! ההכרזה על אמונתו של אברהם (בראשית ט"ו 6) מופיעה בין שני אירועים המתארים מעידות משמעותיות באמונתו. פרקים י"ב ו"כ' בבראשית מתארים את השקרים שאברהם תיכנן כדי להציל את עורו, במקום לבטוח בכך שאלוהים ישמור עליו. גם אברהם היה יכול להיחשב למי שמגשש את דרכו על פני שכבה של קרח – אבל לא היתה זו התכונה השלטת באישיותו. היו לו מעידות ארעיות, כמו שיש לכולנו, אבל הוא לא התבוסס בהן. הוא לא נשאר שרוע על הארץ, אלא קם והתאושש. אברהם חי על פי אמונתו, ולכן כתבי הקודש מכנים אותו איש אמונה. אמונתו של אברהם גרמה לכך שהוא פעל על פיה.

ובכל זאת, לא מעשיו של אברהם הם שגרמו לאלוהים להכריז עליו כצדיק. צדקתו נבעה מאמונתו. כך זה גם איתנו. האמונה שלנו צריכה להוביל אותנו לציוד ולמעשי צדק, אבל לא הציוד ומעשי הצדק הם אלה שהופכים אותנו לצדיקים בעיני אלוהים. הצדקה של ישוע המשיח נזקפת לזכותנו אך ורק בזכות אמונתנו בו.

העובדה שאני מאמין באלוהים ובישוע המשיח הופכת אותי לצאצא של אברהם, וכך ההבטחות והברכות שהובטחו לו במסגרת הברית שאלוהים כרת איתו, הופכות גם למנת חלקי.

בשורת החסד הזאת הוכרזה שנים רבות לפני שאברהם נכנס לתמונה. סיפור חייו מהווה תמונה נפלאה של החסד והשלכותיו. תמונה זו יפה יותר מכל ציור שתלוי במוזיאון הלובר, בפראדו או במטרופוליטן. התמונה הזאת מציירת דיוקן מדהים של האהבה שאלוהים רוחש כלפי החוטא ששם בו את מבטחו. והנפלא מכל בתמונה הזאת הוא שאנחנו נמצאים שם ברקע, כשהמילה "מבורך" בוהקת על מצחנו.

התהרהר

צעד אחר צעד

לפני שנים רבות ניהל אחד מיידיי חברה להובלת סחורה לחנויות מכולת. באחד הימים הוא פגש את אשתו של אחד מבעלי החנויות. הם החלו לשוחח, ולא עבר זמן רב עד שהחלו להיפגש בקביעות לכוס קפה. עד מהרה התאהבו השניים, עזבו את משפחותיהם ועברו לגור ביחד. בשלב זה התקשרה אלינו אשתו של ידידי, שגם היא היתה מכרה יקרה, וביקשה שנתפלל עבורו.

בינתיים ביקר אצל האיש רועה הקהילה שלו, ואמר לו שהוא ראה כחזון ארון מתים שחור, ושם הוא לא יעזוב את האשה ויחזור לאשתו – הוא יצא מאותו בית בארון מתים. הגישה הזאת רק הגבירה את זעמו של ידידי, וגרמה לו להתבצר בהחלטתו הלא מוסרית. אשתו התקשרה אלי שוב וביקשה שאשוחח איתו.

הסכמתי. מצאתי את ידידי בדירה רעועה, שנבנתה בתוך מוסך באחת משכונות המצוקה בעיר. כשראיתי את הדירה הקטנה והמטונפת הבנתי כמה האיש הזה מפסיד. יש לו אשה ובנות מקסימות. ביתו ממוקם באזור יפהפה. אבל האיש מכר את נפשו תמורת פת לחם. הוא נראה מבויש ונכלם כשניגש לדלת, אבל נהג בנימוס והזמין אותי פנימה. בחנתי את חיי החדשים וחשבתי, "אלוהים, איך הוא יכול לוותר על כל כך הרבה תמורת המעט הזה?"

ליבי נשבר מכיוון שאהבתי אותו. המראה שנגלה לנגד עיני קרע אותי לגזרים. התקשיתי להסתיר את רגשותי, ולמרבה מבוכתי אף התחלתי להתייפח. היגון השתלט עלי, וכשאהוכתו של ידידי יצאה לרגע, לא

יכולתי אלא לגעות בכי. לבסוף אמרתי, "אני מצטער. באתי לבקר, אבל אני פשוט לא מסוגל לדבר עכשיו". קמתי, יצאתי משם והלכתי לביתי, כשאני מרגיש לגמרי מטופש. אשתו ביקשה שאבקר אצלו ואבקש שיתפייס איתה, ואילו אני רק ישבתי שם ובכיתי.

בבוקר המחרת צילצל הטלפון. הידיעה שקיבלתי הותירה אותי המום. מסתבר שידידי חזר לאשתו ולמשפחתו שעות ספורות אחרי שביקרתי אצלו.

במה השתמש אלוהים כדי לרפא בדרך נס את מערכת היחסים המעורערת שלהם? ודאי שלא בגישה שנקט אותו רועה קהילה. רוח אלוהים מילאה אותי בענווה ושיכרון לב, וזה מה שהוליד את הפיוס. אני חשבתי שנכשלתי – אבל גיליתי שבכל פעם שאנחנו בוחרים לנהל את חיינו על פי הדרכת הרוח, אלוהים פועל בנו בדרכים לא צפויות ומלאות עוצמה.

ההליכה ברוח היא דבר מאוד מעשי. אני לא מתכוון לריחוף בנתיבי החיים, כשהילה סביב ראשנו וחיוך מלאכי נסוך על פנינו. אנחנו בהחלט יכולים להיות בעלי חשיבה רוחנית ויחד עם זאת לתקשר עם אנשים אחרים על עניינים של חומר וגשמיות. יש מאמינים שמגיבים בקיצוניות מופרזת נגד כל גילוי של ארציות שמעוותת את התרבות שלנו, עד כדי כך שהם מאבדים את יכולתם לשמור על קשר עם ידידים, קרובים ושכנים. ההליכה ברוח לא אמורה לתלוש אותנו מהמציאות; אבל היא מאפשרת לנו לתפקד בתוך המציאות הקיימת ביעילות מרבית.

קודם כל מערכת יחסים

מישהו אמר פעם, "הכי חשוב שנקפיד על כך שהדבר החשוב ביותר ישאר הדבר החשוב ביותר". עיקרון זה נכון גם במישור הרוחני! החיים ברוח הם דבר לגמרי מעשי, אבל עלינו לזכור שהם אינם ההתחלה. מערכות יחסים חשובות יותר מהתנהגות.

באיגרת לאפסיים יש דוגמה נפלאה לעיקרון הזה. שלושת הפרקים הראשונים באיגרת מתמקדים בנושא של מערכות יחסים. רק הפרק

הרביעי פותח במילים, "לפיכך... להתנהג כיאה ליעוד שנקראתם אליו". מערכת היחסים קודמת להתנהגות כי היא מהווה את היסוד. כל השאר בא בעקבותיה.

אם ננסה להתהלך בלי לכוון תחילה את מערכת היחסים הנכונה, לא נצליח. הליכה דורשת שיווי משקל. עיקרון זה נכון גם במישור הגופני. ילד אינו יכול לעשות את צעדיו הראשונים לפני שילמד לשמור על שיווי משקל כשהוא יושב. רק אחר כך הוא לומד לעמוד, להתנדנד מעט, ולבסוף ללכת.

באיגרת לאפסיים שאל אומר שרק אם נדע "לשבת עם המשיח", נוכל לחוות את כוחו של אלוהים, ובהמשך לנהל את חיינו בדרך שתמצא חן בעיניו. יש כאן התפתחות הדרגתית. ראשית עלינו לבנות מערכת יחסים מאוזנת עם אלוהים; רק אחר כך נוכל ללמוד ללכת.

בעבר, כל אחד מאיתנו חי לפי הבשר וציית לתאוותיו. היינו אז זרים ומנוכרים לאלוהים. אחר כך שינה חסד אלוהים את חיינו, והתחלנו ליהנות ממערכת יחסים איתו. אנחנו ממשיכים ליהנות מהקשר העמוק הזה כשאנחנו מאפשרים לרוח אלוהים לשלוט בחיינו.

הליכה למעשה

אנשים רבים טוענים שיש להם קשר עם אלוהים. הם אפילו משתמשים בכל המילים המשיחיות הנכונות, אבל אינם מתהלכים עם אלוהים באופן מעשי. חשוב שנלמד ליישם את הדברים שאנחנו אומרים. חשוב שהדברים האלה יבואו לידי ביטוי הלכה למעשה. החיים שלנו חייבים לבטא את היעוד שנקראנו אליו, את הברכות שהובטחה לנו ואת האמונה שאנחנו מדברים עליה.

השאלה היא איך עושים את זה? איך נוכל להימנע מהיסחפות אחר הפיתויים שמציע לנו העולם? שאלו סיפק תשובה לכך בגלטים ה 16:

"וְהִנְנִי אֹמֵר, הַתְּהַלְכוּ בְּרוּחַ וְלֹא תִמְלְאוּ אֶת-תַּאֲוֹת הַבָּשָׂר."

ביוונית, המילה "התהלכו" מתארת תכונה בולטת באישיותו של

האדם. אם האדם קמצן, מילה זו משמשת כדי לומר שהוא "מתהלך" בתאוותנות. אם האדם אכפתי מטבעו, דואג לזולת ועוזר, מילה זו משמשת כדי לומר שהוא "מתהלך" בטוב לב.

הליכה ברוח פירושה שאנחנו מאפשרים לרוח הקודש לשלוט בחיינו. בכל יום אנחנו עומדים בפני ברירה: לחיות ברוח או לחיות לפי תאוות הבשר. המחשבות שלנו הן שדה הקרב שבו אנחנו בוחרים באחת הברירות האלה.

עלינו לזכור שאלוהים תיכנן את החשיבה האנושית בדרך שמזכירה את פעולת המחשב. המחשב יכול להפיק רק בהתאם למה שתיכנתו אותו. גם המחשבות שלנו מתוכנתות מדי יום. אם אנחנו מזינים אותן בבשר, הבשר ישלוט בחיינו. אם נתחיל לתכנת את המחשבות שלנו בדברי הרוח, חיינו יתחילו לשקף את סדרי העדיפויות של הרוח.

כמה קל ליפול למלכודת ולהכריז על עצמנו כעל מי שמנהלים חיים רוחניים מלאי חיים, כשבעצם, יותר מכל אנחנו שואפים למלא את מאוויי הבשר! אין ספק שטבענו החוטא יוצר בחיינו את אחת הבעיות הקשות ביותר. כיצד נוכל להשתחרר מהשעבוד הזה לבשר?

התשובה היא פשוטה: אל תילחם בבשר, אלא חזק את הרוח! אל תילחם בחושך; פנה אל האור.

לשם כך עלינו להבין קודם כל שלטבע שלנו יש צד רוחני וצד בשרי. כדי לחיות ברוח עלינו להזין את האדם הרוחני שבנו. ברור לכולנו איך אנחנו מזינים את גופנו. אם אינני מזין את גופי, הוא יזכיר לי מהר מאוד את צרכיו.

מישהו אמר לי פעם שתחושת הרעב שלו נעלמת אחרי שלושה ימי צום. אצלי זה דווקא להיפך: אחרי שלושה ימי צום המחשבות שלי מתרכזות בכל מיני תבשילים טעימים שאפשר להעלות על הדעת. זו הדרך שבה גופי מודיע לי שהוא זקוק לטיפול. כשגופנו מאותת לנו על רעב, אנחנו מזינים אותו. זאת גם הסיבה שאנחנו מתעמלים ולוקחים ויטמינים.

גם ההתחזקות ברוח דורשת טיפוח הרגלים דומים. עלינו לצרוך באופן קבע את לחם החיים, את דבר אלוהים.

כמה חבל שהדבר האחרון שאנחנו מזינים בו את עצמנו הוא דבר אלוהים. "כמוכן, אני חייב להקדיש זמן לדבר אלוהים", אתה אומר, "אבל אין לי זמן כרגע". אנחנו גוזרים על עצמנו צום רוחני. אנחנו מזינים את רוחנו בצורה לא עקבית, אקראית, ולא מקפידים על איזון.

המחשבות שלנו הן שדה הקרב שבו
אנחנו מחליטים אם נחיה לפי הרוח
או לפי תאוות הבשר.

אנחנו מזניחים את הלימוד השיטתי והקבוע של דבר אלוהים, ומעדיפים לרפרף בספר הבריתות עד שניתקל במשהו שילכוד את עינינו. למאמינים רבים אין הרגלים קבועים של לימוד שיטתי של הכתובים, הרגלים שמובילים להתבגרות וצמיחה. אנחנו מזינים את גופנו ואת חיינו הבשריים במסירות, אך מזניחים את צורכי הרוח. לכן האדם הרוחני שלנו נחלש, והבשר מתחיל לשלוט.

כדי לחזק את האדם הרוחני שבי, מן הראוי שאזרע זרעים רוחניים. אני לא יכול לזרוע בבשר ולקוות שאיכשהו אקצור יכול רוחני. כדי להתהלך ברוח עלי להזין את הרוח. פירושו של דבר שעלי להעמיק בדבר אלוהים. איוב אמר, "מחוקי צפנתי אמרי פיו", כלומר – הוקרתי את אמרי פיו של אלוהים יותר מאשר את לחם חוקי (איוב כג 12). חשוב שנראה את דבר אלוהים כחיוני ביותר. ישוע אמר שדבריו הם רוח וחיים. ואם כך, לימוד קבוע ושיטתי של דבר אלוהים חיוני ביותר להליכה שלנו ברוח.

מי שרוצה ליהנות מההליכה ברוח חייב לייחס עדיפות גבוהה גם

לתפילה. אנחנו מתחזקים ברוח מעצם היכולת לתקשר עם אלוהים. התפילה הופכת אותנו למודעים יותר לנוכחות אלוהים בכל דבר שאנחנו עושים ובכל הנסיבות שנוצרות בחיינו.

כשאנחנו מודעים לנוכחותו של אלוהים, אנחנו מגבשים השקפת עולם מלאה ומפותחת יותר. אחד הצרכים הגדולים ביותר שלנו הוא מודעות גוברת והולכת לנוכחותו של אלוהים בכל עת. כששאלו דיבר אל הפילוסופים האפיקורסים והסטואים באתונה, הוא אמר:

”בו [באלוהים] אֲנַחְנוּ חַיִּים וּמְתַנוּעָעִים וְקַיְמִים.”
(מעשי השליחים יז 28)

החיים שלנו יכולים להשתנות מן הקצה אל הקצה אם נבין שאלוהים נמצא איתנו תמיד. כשאנחנו שוכחים את העובדה הזו, אנחנו סוללים את הדרך לאסון רוחני. ככל שאלוהים רחוק יותר מהמודעות שלנו, כך אנחנו נמשכים יותר לדברים שמזינים את טבענו החוטי. בכל פעם שאנחנו מועדים ונופלים, אנחנו יכולים להצביע על גורמים חיצוניים שאולי מסבירים את התקרית, אבל שורש הבעיה הוא חוסר המודעות שלנו לנוכחות אלוהים. המצווה להתהלך ברוח פירושה שעלינו לראות באלוהים את בן הלוויה שלנו לכל אורך היום.

אם אנחנו מתהלכים ברוח ומודעים כל הזמן לנוכחותו של אלוהים, איננו זקוקים לאנשים שיאיצו בנו ויטיפו לנו לחיות על פי אמות מידה משיחיות. החיים שלנו ישתנו מהקצה אל הקצה אם נזכור באופן מתמיד את אהבתו של אלוהים ואת קרבתו אלינו.

ניצוד הופכים רוגז לשמחה?

התפיסה שלנו לגבי ענייני העולם הזה תשתנה באופן קיצוני אם נאפשר לרוח הקודש לשלוט בחיינו. יתכן שהנסיבות החיצוניות לא ישתנו, אבל הגישה שלנו תשתנה, עד כדי כך שנוכל לשמוח גם מדברים שהרגיזו אותנו בעבר.

כולנו צריכים לעשות מדי פעם כל מיני דברים ששנואים עלינו. כולנו

נאבקים בין התמודדות לבין הימנעות, כי ברור לנו שיש דברים שאנחנו שונאים לעסוק בהם, אבל הימנעות מהם רק תחמיר את מצבנו.

אני, למשל, שונא לרוקן אשפה. אבל אני יודע שאם לא אעשה את זה, מהר מאוד יעלה מהבית ריח נורא. לכן אני נושך את שפתי ומבצע את המשימה. הייתי מעדיף ללקק במקום זה גלידת וניל עם פצפוצי שוקולד, אבל ברור לי שאם אזניח את תפקידי, הזבל הנרקב יתערב עד מהרה בטעמם של פצפוצי השוקולד, והחשק לגלידה יעלם חיש מהר.

כשאנחנו הולכים ברוח,
אנחנו בעצם רואים באלוהים את
בן הלוויה הקבוע שלנו.

אפילו בעניין פשוט כזה יש לי ברירה. אני יכול להתלונן ולקטר על כך שאני שונא לרוקן את האשפה, או לנצל את הזמן שדרוש לי לביצוע המשימה כדי לשוחח עם אלוהים. אני יכול להלל אותו ולשרוק שיר של תודה ואהבה בזמן שאני ניגש לפח האשפה הציבורי. וכשאני מתקרב לאלוהים, אני מגלה שהאשפה מעסיקה אותי פחות ופחות, ושראשי מתמלא במחשבות על חסדו. אני מצליח להתעלות מעל המשימה הדוחה שלפני, ולוודא שהיא לא תפריע לי, שכן בזמן שאני מבצע אותה אני חושב על עניינים רוחניים.

דוגמה נוספת היא המְתָנָה. כמה מרגיז לעמוד באור אדום כשאתה ממחר, כשאתה יודע שיש עוד שורה שלמה של רמזורים שאתה צריך לעבור לפני שתוכל לפתח מהירות. אבל במקום להתרגז, אני מחזיק במכונת עותק של ספר הבריתות. וכשאני מגיע לאור אדום ויודע שאצטרך לעמוד בו זמן רב, אני מתחיל לקרוא מהכתובים. בדרך כלל, כמה דקות אחר כך אני שומע את הנהג מאחורי צופר. הזמן עובר מהר מאוד כשאנחנו מזינים את עצמנו בדבר אלוהים!

ההליכה ברוח הופכת לחוויה מרתקת ומרגשת כשלומדים את טיבו של

קשר עמוק עם אלוהים. אנחנו הופכים לרגישים יותר לדבר אלוהים
— לנוכחותו בליבנו ולנפלאות של בריאתו.

מי בראש?

הליכה מרמזת על תנועה. כשאנחנו הולכים, אנחנו נעים ממקום אחד
למשנהו. אנחנו יוצאים ממקום אחד ומגיעים למקום אחר. היעד שלנו
תלוי בכיוון שבו אנחנו הולכים.

גם ההליכה ברוח מעבירה אותנו ממקום רוחני אחד למשנהו.
כשאנחנו מקשיבים לרוח אלוהים והולכים בכיוון שהיא מורה לנו,
אנחנו עוברים משלב מסוים בבגרות שלנו לשלב הבא — אם כי
תכופות זה בדיוק המקום שבו אנחנו נקלעים לקשיים.

כשצצה בראשו מחשבה או כוונה מסוימת, איך נוכל לדעת אם
מקורה באלוהים? בכתבי הקודש נאמר שאלוהים כתב את תורתו על
לוח הבשר שבליבנו (ראה ירמיהו לא 32; השנייה לקורנתים ג 3).
אלוהים זורע רעיון ברוחי, ורוחי מעבירה אותו למחשבות שלי. תהליך
זה נתפס אצלנו בדרך כלל כרגע של השראה, רגע שבו רעיון או
מחשבה מסוימים ממלאים את מחשבותינו. אלוהים מעורר בנו רצון
או מודעות לרעיון מסוים, שדרכם הוא מגלה לנו את רצונו.

למרבה הצער, יש לנו גם משאלות שנובעות מהטבע החוטא שלנו.
לבשר שלי יש דרך להעביר רעיונות ומחשבות חזקות מאוד אל ראשי,
ולפעמים קשה לי להבחין אם הרעיון מקורו בי או בבשר שלי.

התלבטתי בעניין זה באחד הימים, כשנסעתי לוונטורה שבקליפורניה.
היה זה יום נפלא, ועלה בדעתי לנסוע בדרך עקיפה וארוכה יותר,
וליהנות מכביש החוף שלאורך האוקינוס השקט. המחשבה על מראה
הגלשנים ועל המשב הקריר של רוח הים גרמה לי הנאה רבה, עד כדי
כך שחשדתי שהרצון לנסוע בדרך הזאת נבע מהבשר שלי. ובכל זאת
החלטתי לנסוע באותה דרך.

רק מאוחר יותר הבנתי שהיתה זו תוכניתו של אלוהים שאסע בכביש
החוף. כשהתקרבת למליבו ראיתי בצד הדרך שני אנשים שעצרו

טרמפים. ידעתי שעלי לעצור ולקחת אותם. במהלך הנסיעה שלנו צפונה התפתחה שיחה בינינו, וסיפרתי להם על המשיח.

השניים נשארו בוונטורה, ולמחרת הגיעו לאסיפה בקהילה שבה לימדתי. באותו ערב הם פתחו את ליבם למשיח, ובמשך הזמן הפכו לחברים מעורים היטב בקהילה המקומית. בסופה של פרשה זו יכולתי להביט לאחור ולחשוב: *כמה נחמד! אלוהים הדריך אותי. הרצון לנסוע דרך החוף – בא ממנו.*

לעיתים קשה לקבוע אם אלוהים הוא זה שמדבר אל ליבנו. יש כאלה שחושבים – בטעות – שאלוהים מדריך אותנו רק בדרכים מיסטיות או דרמטיות. *אילו היה זה אלוהים שמדבר אלי, אנחנו חושבים, המקום כולו היה מזדעזע, האורות היו מתעמעמים ושערותי סומרות.* אלוהים מעולם לא דיבר אלי כך. כשהוא מדבר אלי, הוא מדבר אל רוחי, ורוחי מעבירה את המסר למודעות שלי בצורה טבעית ביותר, עד כדי כך שקשה לי להבחין מיד אם זהו קולו של אלוהים.

הלוואי שהיתה לי נוסחה פשוטה שהיתה מאפשרת לכולנו לזהות את קולו של אלוהים. אם יש נוסחה כזאת, אני עדיין לא נתקלתי בה. אני עדיין נאבק כדי להבחין בין קולה של הרוח לבין קולו של הבשר שלי. הלוואי שיכולתי להמליץ על דרך בטוחה שתאפשר לנו לבדוק בוודאות אם אנחנו שומעים את אלוהים, אבל למרבה הצער אני לא יכול לעשות את זה.

יחד עם זאת אלוהים לא השאיר אותנו בערפל. הוא שלח את רוח הקודש לשכון בליבנו, לא רק כדי להדריך אותנו בנסיבות מסוימות, אלא כדי להביא אותנו אל האמת שמתגלה בדברו. הוא לעולם לא ידריך אותנו בדרך שמנוגדת למה שנאמר בדברו.

ניצוד עלינו להבין את דבר אלוהים?

אנשים רבים שעוד לא נושעו מתייאשים לגמרי כשהם מנסים לקרוא את כתבי הקודש. הם מודעים להשפעה האדירה שיש לכתבי הקודש על מיליוני בני אדם, ולשינוי העצום שכתבי הקודש חוללו בעולם המערבי, ולכן מבקשים להבין את מה שנאמר בהם.

אבל בסופו של דבר הם נותרים חסרי אונים, ומשמעותם של כתבי הקודש נעלמת מהם. אל לנו להיות מופתעים מכך, שכן בכתובים עצמם נאמר שהאדם הטבעי לא מסוגל להבין את דברי הרוח, כי אפשר להבין אותם רק ברוח (הראשונה לקורинתיים ב 14). יחד עם זאת, האדם הרוחני מבין הכל, גם אם לא הכל מבינים אותו. רוח הקודש יכולה ללמד אותנו אודות האמת של אלוהים, וזאת משום שיש לנו מערכת יחסים איתו. בזכות מערכת היחסים הזאת דבר אלוהים הופך לחי ומוכן בעינינו.

ההתגלות המתמשכת הזאת שרוח הקודש מספקת לנו היא חיונית ביותר. מדהים כמה פעמים אני יכול לקרוא פרק מסוים בכתובים, ולא להפיק ממנו דבר. אני מגיע אל סופו של הפרק וחושב, "מה בעצם קראתי עכשיו?" בנקודה זו אני נוהג לעצור ולהתפלל, "אלוהים, אין לי ספק שיש בפרק הזה משהו שאתה רוצה לומר לי. אנא פקח את עיני רוחי ואפשר לרוח קודשך לדבר אלי וללמד אותי מדברך". אחר כך אני חוזר וקורא את הפרק, ונדהם לגלות אמת חדשה שממלאת את ליבי.

במהלך האסיפות השבועיות שלנו בקהילה אנחנו נוהגים לקרוא מזמורי תהילים. היות שאנחנו מקיימים יותר מאסיפה אחת באותו יום, כשמגיעה האסיפה השלישית אני מגלה בכתוב דברים שלא עלו על דעתי באסיפה הראשונה. פסוק מסוים לובש לפתע משמעות מיוחדת ובעלת עוצמה. החוויה הזאת – שבה הרוח מדריכה אותנו אל כל האמת – היא מרכיב חיוני בהליכה שלנו ברוח.

התמוד!

הבשר, העולם החוטא והשטן עורמים בדרכנו מכשולים רבים, שמקשים על התבגרותנו הרוחנית. אבל כתבי הקודש מאיצים בנו להתמיד כדי שנשיג את הפרס שבקריאה של מעלה, קריאתו של אלוהים שבמשיח ישוע (פיליפים ג 14). ישוע אמר:

"הַתְּאַמְצוּ לְבוֹא בְּפֶתַח הַצָּר" (לוקס יג 24).

המילה "התאמצו" מתורגמת כאן מהמקור היווני – agonizomai, שפירושו "להתענות ולהתייסר". אל תטעה, ההליכה ברוח אינה קלה

וגם אינה טבעית לנו. היא דורשת מאמץ ומסירות מצידנו, וריכוז מתמיד.

לא אפריז אם אומר שכל אחד מאיתנו צריך לבחור בעניין הזה מדי יום ביומו. כשאנחנו בוחרים להתהלך ברוח, התוצאות המעשיות הן עוצרות נשימה. אם כך נעשה, ניהנה מקשר עמוק ועקבי עם אלוהים, כפי שאמר יוחנן:

“אִם-בְּאֹר נִלְדָּה, בְּאֵשׁ הוּא בְּאֹר,
הִנֵּה נִתְחַבְּרֵנוּ יַחַד וְדַם-יֵשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ בָּנוּ יִמְהַרְנוּ
מִכָּל-חַטָּא” (הראשונה ליוחנן א 7).

יש לקשר שלנו עם אלוהים היבט מרגש ביותר, שכן ככל שאנחנו טועמים ממנו יותר, כך גדל הרצון שלנו להתקרב אליו. בכל פעם שאנחנו חווים את השלום וההגשמה של קשר קרוב ואישי עם אלוהים, נעשה לנו קשה יותר לחיות בלעדיהם. כשאנחנו מגלים שהקשר שלנו איתו נפגם, הריקנות הפנימית שממלאת אותנו קוראת לנו לחזור לתפילה ואל דבר אלוהים.

כשאנחנו מתהלכים ברוח, אנחנו לומדים להכיר את ההנאות העצומות של קשר קרוב עם אלוהים. אנחנו מודעים לשמחה שממלאת את ליבנו. אנחנו יכולים לשרוק בהנאה גם כשאנחנו מבצעים משימות מרגיזות, כי השמחה שלנו מקורה באלוהים ולא בנסיכות. אנחנו מתהלכים בתחושה מתמדת של שלום, הבנה עמוקה, סבלנות, טוב לב ונדיבות. אנחנו מוצאים את כל הכוח והעוצמה הדרושים לנו כדי להתמודד עם התשוקות העקשניות של הבשר. ההליכה ברוח מאפשרת לנו לראות את התמונה השלמה, ולמצוא את החוכמה הדרושה לנו כדי להתמודד בצורה מציאותית והגיגית עם טבענו החוטא. שאול אמר:

“מַחְשֶׁבֶת הַבֶּשֶׂר הִיא הַמּוֹת; וּמַחְשֶׁבֶת הָרוּחַ הִיא הַחַיִּים
וְהַשְּׁלוֹם” (רומיים ח 6).

איך נוכל שלא ללכת בכל ליבנו אחר החיים החדשים והנפלאים שאלוהים מציע לנו חיים בחסדו? בדיוק לכך אנחנו עורגים: לחיים של שמחה, אהבה ושלום שיזרמו דרכנו בשפע.

אבל כדי ליהנות מהברכה הזאת, עלינו לבחור להתהלך ברוח. עלינו לבקש מאלוהים שימלא אותנו רצון גדול יותר להתפלל, ללמוד את דברו, ולהשקיע במערכת היחסים שלנו איתו. עלינו להתפלל לכך שיימצא לנו החסד הדרוש, כך שנוכל לבקש את מלכות אלוהים ואת צדקתו לפני כל דבר אחר. רק כך נוכל לנצח גם את החטאים המטרידים ביותר, ורוח אלוהים תוכל להשתמש בנו בדרכים מדהימות ויוצאות דופן.

זהו יקרה גם כשאיננו מסוגלים לעשות דבר, חוץ מאשר לפרוץ בבכי.

התורה

גן, לא מפעל

האם חשבת אי פעם על ההבדל העצום בין "מעשים" לבין "פרי"? "מעשים" יוצרים בנו תחושה של מפעל מלא לחצים, תאריכי יעד וצורך מתמיד לייצר. "פרי", לעומת זאת, מרמז על גן שליו ושקט, מקום שרוצים להישאר בו ולגמוע מיופיו בזמן שאנחנו נהנים מחברתם של בני לווייתנו.

אלוהים לא מגיע למפעל שלו כדי לבדוק את פסי הייצור ואת המוצרים. הוא בא אל גנו כדי ליהנות מפריו. בשורת החסד קוראת לנו להשאיר מאחור את העשן ואת הלחץ של חיי המפעל והמעשים, ולהניב את הפרי שאלוהים רוצה לראות בגן של חיינו.

התוצאה הטבעית של מערכת יחסים

מה שנאמר בגלטים ג 2-3 חיוני למי שרוצה לנהל את חייו באופן שיישא חן בעיני אלוהים. שאול אומר שם:

”זאת לבד תפצתי ללמד מכם, האם מִמַּעֲשֵׂי הַתּוֹרָה
קִבַּלְתֶּם אֶת־הָרוּחַ, או מִשְׁמוּעַת הָאֱמוּנָה? הֲאֵתֶם סְבָלִים
כָּל־כֶּד? אֲשֶׁר הַחֲלוֹתֶם בְּרוּחַ, וְעַתָּה תִּכְלוּ בִּבֶשֶׂר?”

שאול משווה בין שני דברים:

- הרוח, שקשורה לאמונה
- המעשים, שקשורים לבשר

בכל פעם שאנחנו מדברים על מעשים, אנחנו מדברים על הבשר. לעומת זאת, כשמדברים על התחום הרוחני, מדברים על אמונה. הרוח והאמונה קשורות זו לזו, כמו שהמעשים והבשר קשורים זה לזה.

היה כאלה שיאמרו שעלינו לעשות מעשים למען אלוהים. לא, אנחנו לא צריכים לעשות דבר. אין שום דבר שאני יכול לעשות כדי לשאת חן בעיני אלוהים. אבל יחד עם זאת, האמונה שלנו תמיד צריכה להניב פרי.

אם אתה שם את מבטחך במעשים, סימן שאתה סומך על הבשר. אבל אם אתה מתהלך עם ישוע מתוך אמונה, הרוח כבר תניב בחייך את הפרי המתאים. הפרי איננו משהו שאתה מייצר רק מכיוון שאתה חושב שאתה חייב; הפרי הוא תוצאה טבעית של מערכת יחסים.

חשוב על הפרי הטעים והעסיסי שצומח על עץ האפרסק. האפרסקים שתלויים על הענפים אינם נאבקים יום אחר יום בניסיון להבשיל; הם רק תלויים שם. ההבשלה היא תוצר טבעי של התלות שלהם בענף שאליו הם מחוברים. כל עוד הם תלויים עליו, הם יהפכו במשך הזמן לפרי מתוק.

עיקרון זה תקף גם לגבינו. אם אנחנו עומדים במשיח מתוך אמונה – מערכת היחסים שלנו איתו תניב את הפרי המתאים. אם אין פרי בחיי, סימן שעלי לבדוק את מערכת היחסים שלי עם אלוהים.

זאת הסיבה ששאלו אמר:

”נִסְוֶנָּא אֶתְכֶם אִם־בְּאִמוּנָה אַתֶּם, בְּחִנּוּ אֶתְכֶם; או
הַאִינְכֶם יֹדְעִים אֶת־נִפְשְׁכֶם כִּי יֵשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ בְּכֶם, אִם־לֹא
כִּי־נִמְאָסִים אַתֶּם?” (השנייה לקורинתיים יג 5).

ישוע אמר שיכולים לבוא בינינו זאבים בלבוש כבשים. אתה יכול להיראות כמו מאמין במשיח, להתנהג כאחד כזה ולדבר בהתאם, אבל – “סבתא, אילו שיניים גדולות יש לך!” יתכן שההופעה החיצונית שלך יוצרת רושם של כבש מושלם, כשלמעשה אתה זאב טורף.

כיצד נדע מי הוא מי? ישוע אמר:

”לֵכֵן נִפְרִיִם תִּבְרִיּוּ אוֹתָם” (מתי ז 20).

עלינו לבדוק את חיינו ולהחליט איזה פרי אנחנו רוצים להניב. אם הפרי רקוב, סימן שמשהו איננו כשורה במערכת היחסים שלנו ובאמונתנו. מערכת יחסים של אמונה מלאת חיים תניב פרי – תמיד, ללא יוצא מן הכלל.

הטעות הגדולה שלנו

אחת הבעיות הגדולות שלנו היא שאנחנו מגלים עניין רב יותר במה שאנחנו עושים ולא במי שאנחנו, בעוד שאלוהים מעוניין במי שאנחנו יותר מאשר במה שאנחנו עושים. הוא מחפש פרי; אנחנו מנסים לייצר מעשים.

למרכה הצער, כולנו שמענו במהלך השנים אנשים שאמרו לנו, "אתה חייב לעשות משהו למען אלוהים; עליך לעשות את העבודה הזאת או האחרת כדי שאלוהים יתפאר". תמיד יש מישהו שדוחק בנו לעשות מעשים שיפארו את המלכות. ואנחנו נרתמים לעבודה למען אלוהים רק משום שרועה הקהילה שלנו ביקש שנעשה את זה.

יתכן שמדובר בביקור אצל אנשים חדשים שהגיעו לקהילה, למרות שאלוהים כלל לא קרא לנו לבקר אצלם. אני מכיר אנשים שלא חשים בנוח כשעליהם לבקר אצל זרים. הם מגיעים לביתם, דופקים בדלת ומתפללים בלהט, "אלוהים, בבקשה עֵשׂה שהם לא יהיו בבית". ביקורים אצל אנשים זרים אינם משהו טבעי לגביהם. הם עושים את המעשה הזה משום שאילצו אותם. הם פועלים בכשר, ורק הופכים את הפעולה הזאת לשנואה עוד יותר בעיני עצמם. ואז מתקשר אליהם רועה הקהילה ואומר, "חסרת לנו ביום שלישי שעבר, כשנסענו לבקר משפחות חדשות בקהילה. אנחנו רוצים להיות בטוחים שתגיע ביום שלישי הבא". והם עונים בטינה, "בסדר", ורק הופכים את הדרך למטה לתלולה מתמיד.

אנחנו דוחקים את עצמנו לתבניות שאלוהים לא ברא אותנו בשבילן. מאלצים אותנו לבצע תפקידים שאינם טבעיים לנו, ובשלב מסוים. האילוץ הזה מעיק על העבודה שאנחנו רוצים לעשות למען אלוהים. אלוהים לא רוצה שתעשה למענו דברים שרק גורמים לך להתפתל.

הוא לא סוכל את כל "העוויות המשיחיות" האלה. בעיניו זהו עלבון. גם אני לא אוהב שאנשים מתפתלים בגלל כל מיני דברים שהם עושים למעני. זה רק גורם לי להרגיש מטופש. מי בכלל ביקש מהם לעשות את זה?

אם יש משהו שאינך רוצה לעשות, אל תעשה את זה. אל תיקח על עצמך כל מיני מעשים דגולים, ואחר כך תתלונן. עדיף שלא תעשה דבר.

השאֵר את המעשה הזה למי שאוהב לבצע אותו. יש אנשים שנהנים לשוחח עם זרים. הם יושבים משועממים בביתם, ומחכים בקוצר רוח להזדמנות לשוחח עם אנשים שלא פגשו מעודם. זהו טבעם. המעשה הזה טבעי להם, וזה המפתח.

כשהמעשה הוא טבעי, סימן שמדובר בפרי; אם המעשה נעשה מתוך לחץ, סימן שמדובר במעשים. אלוהים תמיד מכשיר אותנו לכל דבר שהוא קורא לנו לעשות, כדי שנוכל לעשות את המעשה בטבעיות.

אנשים רבים מרגישים שהם משיחיים מדרגה שנייה כי אינם מסוגלים לעשות כל מיני דברים שאחרים עושים בקלות יתרה. הם פוגשים אנשים שמספרים, "בשבוע האחרון סיפרתי את הבשורה לחמישה אנשים, וכולם נושעו". *אוי ואבוי*, חושב אותו אדם שלא ניחן במתנת הבישור, *אני ממש לא בסדר. לא הכרזתי את הבשורה לאיש. אני כישלון חרוץ*. הוא מרגיש אשם כי הוא לא עוצר אנשים לשיחה אקראית ושואל אותם אם שמעו על ישוע ועל חיי עולם.

מדוע יש כאלה שמצליחים להכריז את הבשורה ביעילות רבה? כי זה טבעי להם. אלוהים הכשיר אותם והאציל עליהם את הכלים הדרושים להם לביצוע המלאכה. יחד עם זאת, לא כל איבר בגוף הוא הפה, והפה אינו יכול לתפקד ביעילות אלא אם יש מוח שמפעיל אותו ורגליים שנושאות אותו לכל מקום שאליו הוא צריך להגיע. אסור לנו להרגיש אשמים רק משום שלא נקראנו להירתם לאותה פעילות משיחית שאחרים נרתמים אליה, או משום שלא ניחנו באותה יעילות שאחרים ניחנו בה. גוף המשיח פועל כיחידה, ואלוהים הוא זה שהועיד לכל אחד את מקומו בגוף.

אלוהים רוצה שתעשה את מה שהוא הכשיר אותך לעשות. אם תעמוד במשיח, אם תתמיד באמונתך בו, הפרי של החיים המשיחיים יצמח מאליו. ישוע אמר, "בזאת נכבד אבי: בעשותכם פרי לרוב והייתם לי לתלמידים" (יוחנן ט"ו 8). אלוהים רוצה שתעשה פרי לרוב למענו. והפרי הזה יצמח רק אם תעמוד במשיח – באמונה.

אין אמונה בשרית

בבשורת מתי נאמר שיום יבוא, ואנשים רבים יגיעו אל ישוע, ויספרו לו על המעשים הרבים שעשו למענו. אבל ישוע ישיב להם, "מעולם לא ידעתי אתכם" (מתי ז 23). אלוהים איננו מכיר במעשי הבשר. הוא מעולם לא הכיר בהם.

אלוהים אמר לאברהם, "קח נא את בנך, את יחידך... את יצחק, ולך לך אל ארץ המוריה. והעלהו שם לעולה על אחד ההרים אשר אומר אליך" (בראשית כב 2). דבריו של אלוהים נשמעים מוזרים במקצת – הרי לאברהם כבר היה אז בן נוסף, ישמעאל, שהיה מבוגר מיצחק לפחות בארבע עשרה שנה. אם כך, למה התכוון אלוהים כשאמר "את בנך, את יחידך"?

התשובה היא שישמעאל היה פרי הבשר. לא בן ההבטחה; הוא לא היה בן האמונה. ישמעאל היה תוצר של הבשר. אלוהים סירב להכיר בישמעאל כי הוא היה מעשה של הבשר. אלוהים הכיר אך ורק במעשה הרוח, ביצחק, בבן האמונה. לכן הוא אמר לאברהם, "קח נא את בנך, את יחידך".

אלוהים אף פעם לא מכיר במעשי הבשר שלנו וגם לא גומל לנו עליהם. יחד עם זאת הוא רוצה שפרי הרוח יאפיין את חיינו יותר מכל. פרק ט"ו בבשורת יוחנן מסביר כיצד המאמינים מניבים פרי. ישוע אמר, "עמדו בי ואני בכם. כאשר השריג כל יעשה פרי מאליו אם לא יעמוד בגפן, כן גם אתם – אם לא תעמדו בי" (יוחנן טו 4). ישוע לא מייחס חשיבות למה שאנחנו עושים, אלא למי שאנחנו. הפרי שחיינו מניבים הוא תוצר של מערכת היחסים שלנו איתו. אנחנו לא יכולים לנהל מערכת יחסים נכונה ואמיתית עם אלוהים, בלי להניב את הפרי

המתאים. אם אין פרי – "בפריים תכירו אותם" – מוטב שנבדוק את מערכת היחסים שלנו עם אלוהים.

מבקרי איכות של פרי פגום

אלוהים עשה כך עבודה נפלאה באמצעות רוח קודשו. הוא אהב אותך עוד כשהיית חוטא. כשקראת אליו באמונה, הוא הצדיק אותך על כל מעשה רע שעשית מעודך. אלוהים שינה את ליבך. הוא מחק את העבר ביסודיות, עד כדי כך שנראה כאילו העבר לא היה קיים מעולם. זהו פירוש המילה "מוצדק".

ברגע שקיבלת את ישוע המשיח באמצעות אמונה – עוד לפני ששילמת פרוטה אחת כמעשר, לפני שעשית מעשה טוב אחד – אלוהים לקח את כל הסימנים השחורים שנזקפו לחובתך ומחק אותם. אלוהים הצדיק אותך על כל מה שעשית והיית בעבר, וכל זאת בזכות אמונתך הפשוטה במשיח. אלוהים זוקף לזכותך את צדקתו של ישוע, והכל בזכות האמונה שלך. מערכת היחסים שלך עם אלוהים התחילה באמונה.

אלה הם דברים בסיסיים, אבל משום מה אנחנו שוכחים אותם לעיתים קרובות. אנחנו מרבים למתוח ביקורת על מאמינים אחרים, ולחפש בהם פגמים. יש כאלה שאומרים על אחרים, "שמעת מה הם עושים? זה נורא. הם קוראים לעצמם משיחיים, אבל עושים כך וכך. הם אינם עומדים באמות המידה המשיחיות, זה נורא!"

אבל מה עושים אותם מאמינים שמדברים כך? הם נוקטים עמדה של שופטים. הם הופכים למבקרי איכות של הפרי הפגום. הם שופטים את איכות חייו ומעשיו של עבדו של אחר. לשאול השליח היה מה לומר בנדון; הוא כתב:

**"מִי אֵתָהּ כִּי תִדְרִין אֶת־עֶבֶד הָאֲחֵר? הֲיֵן לְאֲרֻנְיוֹ הוּא יְקוּם
אוּ יִפְלֵ" (רומיים יד 4).**

אילו היית העבד שלי, יתכן שהייתי שופט את רמת השירות שלך. יתכן שהייתי אומר, "אתה עבד גרוע. אני לא מבין למה אני בכלל מחזיק

אותך אצלי". ואילו עשית משהו שלא היה מוצא חן בעיני, הייתי אומר, "אני לא מרוצה מהצורה שבה אתה מנגב את הכלים. אתה משאיר יותר מדי מים ומחזיר אותם לארון כשהם עדיין רטובים. אני לא אוהב להוציא מהארון כוס לחה. החיידקים מתרכבים כשיש לחות. יבש את הכלים היטב".

אבל גם יתכן שהייתי אומר, "אתה עבד נפלא. אתה עושה עבודה מצוינת! אני נהנה מהשירות שלך!" בכל מקרה, אני הייתי זה ששופט את העבודה שלך, ולא אף גורם חיצוני.

אלא שאינני האדון שלך, ואינני יכול לומר לך כיצד עליך לשרת את אדונך. עליך לעמוד לפניו, ולכן אין זה מתפקידי לשפוט את השירות שלך. אני לא יכול לומר, "איזה משרת גרוע אתה". אין לי כל זכות לשפוט את האופן שבו אתה משרת את אלוהים. אותו אתה משרת, ולכן רק בפניו אתה יכול לעמוד או ליפול. שאול המשיך ואמר שרק אלוהים "יכול... להקימו" (רומיים יד 4).

קל יותר למצוא חן בעיני אלוהים
מאשר בעיני אדם. על מנת למצוא חן
בעיני אלוהים, עלינו להאמין בו
ולבטוח בו. זוהי בשורת החסד.

אל תדאג אם יש אנשים שמתקשים לראות איך אי פעם תוכל להצליח. עם הזמן גיליתי שקל יותר לשאת חן בעיני אלוהים מאשר בעיני בני אדם. המאמץ שלנו לשאת חן בעיני כולם אינו מניב תוצאות חיוביות. גם אם תצליח לשאת חן בעיני כולם, יהיה מי שימצא בך דופי מעצם העובדה שאתה כל כך משתדל לשאת חן. בקיצור, אי אפשר למצוא חן בעיני כולם.

כמה טוב שאיננו צריכים למצוא חן בעיני כולם. עלינו למצוא חן רק בעיני אלוהים. ומה עלינו לעשות כדי למצוא חן בעיניו? רק להאמין

ולבטוח בו. לא נוכל לשאת חן בעיני אלוהים בכוחם של המעשים והפעילויות הקדחתניות שלנו. נישא חן בעיניו רק אם נאמין ונבטח בו. זוהי בשורת החסד.

התענוג כולו שלי!

האמונה מוצאת חן בעיני אלוהים ורק אמונה מייצרת מערכת יחסים. מערכת היחסים היא שמניבה את הפרי. אני לא אמור לשבת בחוסר מעש – תמים וקדוש וצדיק, המחייך ומתנהג יפה ורוחש אהבה כל היום. אני נרתם לפעילויות שונות, אבל הפעילויות האלה אינן מעשים שאמורים להצדיק אותי. כמה טוב לומר, "אני עושה בדיוק את מה שאני רוצה לעשות! למעשה, אני עושה את מה שאני אוהב לעשות!" לא מדובר בעבודה או בטובה שאני עושה למישהו, אלא במשהו שאני נהנה לעשות.

לפני שנים רבות, כשהייתי חבר בזרם משיחי מסוים, נהגתי להשתתף בכנסים ולפגוש שם חלק מחברי. יצאנו יחד לארוחת ערב, ומדי פעם התחלתי לדבר על קטע מכתבי הקודש שאלוהים שם על ליבי ועזר לי להבין טוב מאי פעם. "נו כבר, סמית, אלה סתם פטפוטים", נהגו חברי לומר, ושינו מיד את הנושא. "מה זאת אומרת, 'פטפוטים'?" שאלתי. "אלה הם חיי! אין דבר אחר שאני מעדיף לדבר עליו. אין לי נושא מעניין יותר לדון בו".

כשאתה עושה את מה שאתה אוהב לעשות, זאת איננה עבודה. לא מדובר בעבודה בחנות או בבית החרושת, אלא בפעילות שהיא פרי של מערכת יחסים.

אם אהבתו של אלוהים ממלאת את ליבך, אתה תרצה לדבר על אלוהים: על דברו, על טובו, על אהבתו. לא תחפש שבחים לעצמך, כי אחרי הכל עשית את מה שאתה אוהב לעשות. לא תבקש כל גמול על מה שמאוד טבעי לגביך (למרות שאלוהים בהחלט יגמול לך על הפרי בחיך). אתה תעשה את מה שתעשה כי כך תרצה, כי זה טבעי לך, כי אלוהים שם את המשא הזה על ליבך. ואילולא עשית את זה, היית מרגיש כמו מי שעומד למות.

שאל כתב ש"אחוזי אהבת המשיח אנחנו" (השנייה לקוריתים ה 14).
וגם:

"אוי לי אִם-לֹא אֶבְשֶׁר!" (הראשונה לקוריתים ט 16).

אני בטוח שכל אחד מאיתנו חווה חוויות המזכירות את אלה שעברו על ירמיהו, כשהושלך לבור רק משום שהכריז את דבר אלוהים באוזני המלך. כשישב בבור האפל ירמיהו ודאי אמר לעצמו, "זהו! סיימתי. אלוהים, אני מתפטר. אל תבקש ממני לדבר בשמך לעולם. אל תשים עוד את דברך על ליבי. זה נגמר. לעולם לא אדבר שוב בשמך. אתה גורם לכך שאושלך לבור ואינך דואג לי. אני עם הנבואות האלה סיימתי!" (ראה ירמיהו כ 9).

ירמיהו רתח מזעם, אבל תוך זמן קצר הוא תפס את עצמו והתוודה:

"וְהָיָה בְּלִבִּי כְּאִשׁ בְּעֶרְתַּ עֵצִר בְּעִצְמֹתַי, וְנִלְאַיְתִי בְּלִלְכַל,
וְלֹא אוֹכַל" (פסוק 9).

הוא לא היה יכול לעשות דבר אלא לשוב ולדבר בשם אלוהים. הוא היה חייב לדבר. הוא לא הכריח את עצמו לעשות את זה; למעשה, הוא ניסה להכריח את עצמו לא לדבר, ובכל זאת פתח את פיו והביא את דבר אלוהים לעם. מדוע? כי זה היה טבעי לו; זה היה הפרי של מערכת היחסים שלו עם אלוהים.

התפתלות איננה אחד המרכיבים של פרי הרוח

אלוהים לא מנהל מפעלים או בתי חרושת; הוא מגדל גינות. הוא אינו מעוניין במעשים שלך; הוא רק רוצה ליהנות מהפרי שלך. הוא אינו רוצה שתסמוך על הבשר שלך; הוא קורא לך לסמוך על רוחו.

שאל אמר שמכיוון שהתחלנו ברוח, לא נוכל להגיע לשלמות באמצעות הבשר שלנו (גלטים ג 3). לא נוכל להוסיף מעשים על האמונה שלנו או לשפר את מערכת היחסים, אף על פי שזה מה שאנשים רבים מנסים לעשות.

מאמינים רבים מתחילים את דרכם מתוך אמונה באלוהים, באהבתו, בתפקיד שהוא קורא להם להירתם אליו, והם עושים את זה בהנאה

רבה. הם מלאים בשמחת הרוח. אבל אז מגיעים אחים לאמונה, ומתחילים להעמיס עליהם. "אם אתה משיחי אמיתי, אתה צריך לעשות גם את זה ואת זה. אתה קורא לעצמך משיחי? איך אתה מעז, אם כלל לא אכפת לך מהנושא הזה או מהצורך ההוא?" הם באים אליהם בדרישות קשות והופכים את האמונה בישוע לעול כבד מנשוא. ההליכה אחריו מפסיקה להיות מהנה וטבעית, והופכת למשימה, לעבודה, למעשה.

מתי נלמד? איננו יכולים לשפר את הצדקה שאלוהים נתן לנו. כל מערכת יחסים המבוססת על מעשים הופכת עד מהרה לעול, וגוזלת מאיתנו את השמחה. לפתע מערכת היחסים הזאת הופכת למחויבות, למשהו מעיק. עד מהרה אנחנו מתחילים להתפתל ולהיאנק. השמחה של אלוהים כבר איננה חלק מההליכה שלנו. איבדנו את תחושת החופש, ואנחנו כורעים תחת הנטל. אנחנו חושבים, *מוטב שאתפלל הלילה, אחרת אמצא את עצמי בצרות*. אבל אני כל כך עייף. לא מתחשק לי לצאת מהמיטה. אני חייב לעשות את זה, אלא שכל כך קר בחוץ!

אני בטוח שאלוהים אומר במקרה כזה, "לך לישון! אל תטריד אותי עם מצב הרוח הזה. מי בכלל ביקש ממך להתקשר?"

נדמה לנו שאם מישהו למד את הלקח הזה, אלה הם האנשים שמכריזים את הבשורה. אבל אין זה כך. יש ביניהם כאלה שרוצים שנאמין שהם פועלים ברוח באמצעות מעשי הבשר. הם מסבירים איזו מסירות נדרשת מצידם כדי להגיע לפעילות בקנה מידה כמו כשלהם – אילו קורבנות אדירים האדם חייב להעלות כדי שתהיה לו עוצמה כזו. הם מספרים על המסירות שלהם, על הצומות שלהם ועל המחויבות שלהם לאלוהים, ויוצרים רושם שמעשיהם הם שהביאו אותם לרמה כזו של רוחניות, שגרמה לאלוהים להפקיד בידיהם פעילות כה ענפה ורבת עוצמה. אלוהים לא מפקיד כוח מעין זה בידינו של כל אחד, הם טוענים, ורק הם ושכמותם זכו בכך. לעיתים קרובות הם אפילו אומרים דברים כמו, "נכנסתי לחדר, סגרתי את הדלת ואמרתי: 'אלוהים, אני לא מתכוון לצאת מכאן עד שאקבל ממך את הכוח שדרוש לי.' נשארתי שם, וצמתי והתפללתי עד שקיבלתי את

הכוח שביקשתי". מדבריהם משתמע שהצדקה שלהם היא שגורמת להם לשאת חן בעיני אלוהים, אבל אין זה כך. אלוהים לעולם לא מכבד את מעשי הבשר וגם לא מכיר בהם.

שאלו אמר:

"הַכּוֹזֵאת סְבִלְתֶּם לָרִיק? אִם-אֲמַנֶם אֶדְ-לָרִיק. הִנֵּה הַמַּפִּיק לָכֶם אֶת-הָרוּחַ וּפְעַל בְּכֶם גְּבוּרוֹת, הֲכִי מַמְעִשֵׁי הַתּוֹרָה הוּא עֹשֶׂה אֱלֹהִים, אוּ מִשְׁמוּעַת הָאֲמוּנָה?" (גלטים ג 4-5).

משרת אמיתי נותן את כל הכבוד לאלוהים לבדו. ישוע אמר:

"בֵּן יֵאָר אוֹרְכֶם לִפְנֵי בְנֵי הָאָדָם, לְמַעַן יֵרְאוּ מַעֲשֵׂיכֶם הַטּוֹבִים וְשִׁבְחוּ אֶת-אֲבוֹיְכֶם שְׁבַשְׁמַיִם" (מתי ה 16).

כולנו מוזמנים

מעשיו של אלוהים אינם מבוססים על הצדקה שלנו. הם נובעים מחסד שמבוסס על אמונה. ואם כך, כל אחד יכול לעשות אותם. אינך צריך להיות בעל משיחה מיוחדת כדי לעשות את מעשיו של אלוהים.

תן לחייך להפוך לגן שאלוהים יכול
לבוא אליו וליהנות מהפרי שאתה
מניב בזכות אמונתך במשיח.

יעקב השליח אמר שאלוהו היה אדם בעל רגשות כמונו (יעקב ה 17). גם הוא התיימש, התרגז, כעס, טעה פה ושם. אבל כשהתפלל, לא ירד גשם במשך שלוש שנים. אלוהו לא היה קדוש עילאי. הוא לא היה דמות מיסטית. הוא היה אדם בדיוק כמונו, והיו לו אותם רגשות כפי שיש לנו — גם הוא נתפס לאותו סוג של יאוש שאנחנו שוקעים בו לפעמים. אבל אלוהים הקשיב לו בגלל אמונתו.

האפשרות הזאת גלומה גם בך. כל מה שדרוש לך הוא אמונה
באלוהים וביטחון ביכולת שלו.

התחלת ברוח, ולכן עליך להמשיך ברוח. התחלת באמונה, ולכן המשך
באמונה. אל תידרדר למעשים; אל תיתן לחוויה המשיחית שלך להפוך
לשעמום. אל תהפוך לפועל במפעל — תן לחייך להפוך לגן שאלוהים
יכול לבוא אליו וליהנות מהפרי שאתה מניב בזכות אמונתך במשיח.

הַתְּהִלָּה

אמונה בברכות

טעויות מסוימות אינן נעלמות כך סתם. חשוב על הטעות שעשתה הקהילה בגלטיה לפני כאלפיים שנה. איכשהו, הטעות הזאת פועלת גם בימינו. שאול דיבר על הטעות הזו, ולמרות דבריו המפורשים יש מורים המלמדים שרוח הקודש ניתנת רק למי שמקיים את מצוות התורה. כמה עצוב שאחד המכשולים הגדולים ביותר, שעומדים בדרכם של מאמינים המעוניינים במלוא הברכות של אלוהים ובכוחו, הוא דפוס חשיבה שהתפתח דווקא בקרב גוף המשיח! אומרים לנו שאם אנחנו רוצים שרוח הקודש תמלא את חיינו, עלינו להשתפר. שעלינו לסלק כל מה שאיננו טהור וכך נהיה ראויים לברכה. מי שטוען כך אכן מאמין בזה בכל ליבו, אבל הוא טועה טעות מרה. בבסיס הטענה הזאת עומדת האמונה שאנחנו מוצדקים בזכות התנהגות מסוימת ומאמצים ניכרים, ושרק בזכותם אלוהים יסכים לגעת בנו. אותה תורה שגויה היא שמנעה ממני במשך שנים רבות את הטוב ביותר שהיה לאלוהים עבורי.

נאמן אך מתוסכל

כילד שגדל בקהילה המאמינה במתנות הרוח, השתוקקתי למה שנהוג לכנות "הטבילה ברוח הקודש". נכחתי באין ספור אסיפות שבהן חיכינו לבואה של הרוח, ולעיתים קרובות התלזויתי לאבי אל אסיפות התפילה של הגברים בלילות שבת. שם דרשתי את פני אלוהים והתפללתי שהוא ימלא אותי בכוח גבורתו.

אהבתי את אלוהים בכל ליבי, ורציתי את כל הכוח שיכולתי לקבל, אבל משהו עמד בדרכי. במשך שנים רבות חשבתי שיש בחיי חטא סמוי כלשהו, שעומד לי למכשול. ואכן היה חטא כזה – אם כי לא מן הסוג שהעליתי על דעתי. הבעיה שלי לא היתה תאוה, חמדנות או הרגל כפייתי כלשהו. הבעיה היתה הצדקנות העצמית שלי.

אולי זה נשמע לך מוזר שאדם צעיר כל כך נאבק בגאווה רוחנית, אבל זאת היתה המציאות בחיי. שיננתי פסוקים בשפע. ידעתי את כל שמות הספרים בכתבי הקודש ואת סדרם, ויכולתי לאיית אותם כבר מגיל צעיר במיוחד. יכולתי אפילו לצטט פרקים שלמים מדבר אלוהים. מעולם לא הלכתי להצגת תיאטרון, לא עישנתי סיגריה, ולא הלכתי למסיבות ריקודים. הקהילה שהייתי חבר בה לימדה שכל המעשים האלה נחשבים לחטא, ולכן נמנעתי מהם.

פעמים רבות ראיתי את בנו של רועה הקהילה מרים בדלי סיגריות ומעשן אותם, אך סירבתי לנהוג כמוהו. נערים אחרים בקהילה יצאו לבילויים בכל שבת, אבל מעולם לא הצטרפתי אליהם. רציתי להיות קדוש.

אם כך, מה לא היה בסדר אצלי? שמתי לב שאלוהים בירך את החברים שלי, גם כשעישנו בדלי סיגריות! *אלוהים, אתה יודע שאני צדיק מהם, חשבתי. מעולם לא עשיתי אפילו אחד מאותם מעשים רעים. מדוע אתה מברך אותם ולא אותי? המאבק שנאבקתי היה קשה.*

והוא החרף כששמעתי אנשים מספרים כיצד הם חיכו להתמלאות ברוח הקודש, כיצד דרשו את פני אלוהים, ואיך אלוהים הראה להם את חפיסת הסיגריות שנמצאת בכיסם ועומדת להם למכשול. ברגע ששלפו את חפיסת הסיגריות מכיסם והניחו אותה על המזבח, אלוהים מילא אותם ברוח הקודש, כך הם סיפרו.

חשבתי שאולי הבעיה שלי היא שמעולם לא היתה בכיסי חפיסת סיגריות שיכולתי להניח על המזבח כקורבן של רצון טוב. וכך התחלתי לערוך לעצמי רשימה של כל החטאים שעשיתי באותו שבוע, התעצבנתי על אחי השבוע. *אלוהים, סלח לי על כך בבקשה. ואז חיכיתי שהוא ימלא אותי ברוחו, אבל זה לא קרה.*

אין ספור פעמים שמעתי מורים משיחיים אומרים, "אתם יודעים שאלוהים לא ממלא כלים שאינם טהורים. הרי מדובר ברוח הקודש, ברוח קדושה, ולכן עלינו להיות כלים קדושים". עשיתי כמיטב יכולתי כדי להיות קדוש. התוודיתי בפני אלוהים על כל דבר שעלה על דעתי (וליתר ביטחון גם על דברים שלא עשיתי).

ניסיתי להרוויח את ברכתו של אלוהים,
אבל אף פעם לא הרגשתי ראוי וטוב
מספיק כדי לקבל אותה. אף פעם לא
עלה על דעתי לבקש מאלוהים את ברכתו
מתוך אמונה פשוטה.

חיטטתי בעצמי שוב ושוב. הקדשתי את חיי לאלוהים מחדש שוב ושוב. ויתרתי על כל פעילות שהיה שמץ של ספק בטהרתה, והקרבת דברים יקרים שאהבתי, הכל במאמץ עקר להפוך לקדוש וצדיק במידה כזאת שתאפשר לרוח אלוהים למלא אותי. הייתי מתוסכל ומדוכא בהליכה שלי עם המשיח.

לבסוף אמרתי ביאוש, "בסדר, אלוהים, אני מוכן לצאת לסין כשליח מטעם הבשורה. אבל אנא, מלא אותי ברוח קודשך". והוא לא עשה את זה. הבטחתי לאלוהים שאסע לסין, לאפריקה, לדרום אמריקה, להודו, והוא בכל זאת לא מילא אותי ברוחו.

במקביל ניסיתי לעשות מעשים שיצדיקו את ההתמלאות ברוח הקודש – ניסיתי להפוך לצדיק ולעמוד באמות המידה שהצבתי לעצמי. ניסיתי לקבל את רוח הקודש באמצעות מעשי התורה. ניסיתי כל תכסיס שעלה על דעתי, מתוך רצון אמיתי להתמלא ברוח ולקבל את מתנותיה. אין לי מושג כמה לילות התפתלתי כשאני תוהה מדוע אלוהים לא מברך אותי.

חשבתי שעלי להגיע לרמה מסוימת של צדקה כדי שאלוהים יוכל לברך אותי. האמנתי שברגע שאגיע לאותה רמה, רוח הקודש תמלא אותי

מיד. יחד עם זאת הייתי מוטרד ממה שראיתי סביבי. איך יכול להיות שאנשים שנכנסים מהרחוב ומקבלים את ישוע כמושיעם כשנשמעתם עדיין מדיפה ריח של אלכוהול וניקוטין, נטבלים ברוח הקודש בו במקום? והאירוע הזה קרה שוב ושוב.

זה לא היה הוגן. הלכתי עם אלוהים, שירתתי אותו לאורך כל הדרך, והנה אנשים כאלה מתברכים ורק אני לא. לא הצלחתי להבין את הסתירה הזאת אצל אלוהים. התקשיתי להתאים בין מה שלימדו אותי לבין מה שראיתי לנגד עיני.

לו רק הבנתי את חסדו של אלוהים, לא הייתי מחכה כל אותן שנים לכוחה של רוח הקודש. רק כשהתחלתי לקרוא בעצמי את דבר אלוהים ולהבין את מה שנאמר שם, הגעתי לבסוף לפסוק שבו שאול שואל:

"הֲאֵם מִמַּעֲשֵׂי הַתּוֹרָה קִבַּלְתֶּם אֶת־הַרוּחַ, אוּ מִשְׁמוּעַת הָאֱמוּנָה?" (גלטים 1 ג).

לפתע הבנתי שמדובר בשאלה רטורית. התשובה היא שהגלטים קיבלו את רוח הקודש על ידי שמיעת האמונה.

הייתי המום. מעולם לא לימדו אותי על כך. עד אז ניסיתי בכוחות עצמי להפוך לקדוש או צדיק, אבל כמוכן שלא הצלחתי. מעולם לא עלה על דעתי לבקש בפשטות, מתוך אמונה. הייתי בטוח שאלוהים זקוק לעזרתי.

באותו יום הרפיתי מכל מאמצי הצדקניים ואמרתי בפשטות, "אלוהים, אני עומד לקבל ממך עכשיו את מתנת רוח הקודש". וקיבלתי, באותו רגע. *אידויט שכמוני!* חשבתי לעצמי. *יכולתי לעשות את זה לפני שנים רבות, אילו רק ידעתי. אילו רק לימדו אותי!*

הפסדתי כל כך הרבה ברכות כל אותן שנים רק בגלל לימוד שהדגיש ציות לכללים ולקודים! רוח הקודש שוכנת בתוכנו, ממלאת אותנו ונותנת לנו כוח בתנאי שאנחנו בוטחים בישוע ומאמינים בו, ולא כשאנחנו שומרים על מצוות וכללים. זו הסיבה שאני חוזר שוב ושוב על המסר הפשוט ורב העוצמה הזה. זו הסיבה שאני מדגיש את חסדו

של אלוהים, את אהבתו, את רחמיו ואת טובו כלפי חוטאים בלתי ראויים שכמונו.

ברכות שאפשר לקחת

כשהתחלתי להבין את דבר אלוהים, הבנתי שלא היו אלה הצדקה או היכולת שלי להגיע לרמה כלשהי של קדושה שעושות אותי ראוי לברכותיו של אלוהים. אלוהים מברך אותי רק משום שאני מאמין בכך שהוא יברך אותי. עם השנים אני מבין טוב יותר כמה אני לא ראוי למגע ידו של אלוהים. הוא מברך אותי לא משום שאני טוב וקדוש וטהור, אלא כי זהו טבעו. הוא פשוט נהנה לברך את ילדיו.

האם אתה יודע שקיים בחיך רק דבר אחד שחוסם את הדרך בפני ברכותיו של אלוהים? הוא אינו מונע ממך את ברכותיו רק משום שלא היית נאמן ולא התפללת או קראת בדברו השבוע. הוא גם אינו מונע אותן ממך רק משום שנכשלת בתחום כלשהו. כולנו נכשלים. המחסום היחיד שמונע ממך את ברכותיו של אלוהים הוא הסירוב שלך לבטוח בו ובכך שהוא רוצה להשפיע עליך את הברכות האלה. *אלוהים מוכן להרעיף את ברכותיו על כל מי שמאמין בו וברצונו לברך.*

אל תבוא לאלוהים על בסיס הצדקה או המעשים הטובים שלך. יהיה זה מטופש מצידך לגזול מאלוהים את העבודה הטובה שהוא רוצה לעשות בחיך! הגישה היחידה שמקובלת עליו היא זו שאומרת, "אני כישלון ולא מגיע לי דבר, אבל אנא, אלוהים, ברך אותי למרות הכל".

מרגע שהבנתי שברכותיו של אלוהים הופכות לחלק מחיי בזכות האמונה שלי בו, כך זה היה. הברכות שלו מלוות אותי מאז ועד עצם היום הזה. אלוהים נתן לי כל כך הרבה, וקיבלתי ממנו כל כך הרבה – קשה לי לעקוב אחר כל הברכות האלה. נכנסתי בדלת שלא נסגרת לעולם! כשבאתי אליו על בסיס הצדקה שלי, מצאתי דלת סגורה רוב הזמן. אבל מאז שבאתי לאלוהים על בסיס אהבתו, הדלת אינה סגורה אף פעם.

אלוהים תמיד אוהב אותנו. האהבה שלו אלינו אינה משתנה מיום אחד למשנהו. הוא אינו אוהב אותנו היום יותר משאהב אתמול. אהבתו של

אלוהים אינה משתנה, היא קבועה ומתמדת. אהבתו מבוססת עליו ועל טבעו האוהב.

אלוהים הוא אהבה. הוא אוהב אותך וממשיך לאהוב אותך גם כשאתה חוטא. עוד כשמרדת בו, ונופפת באגרופך בפניו ואמרת, "אני שונא אותך!" הוא אהב אותך. והוא אוהב אותך כעת. אלוהים אוהב אותנו, ולכן הוא רוצה לברך אותנו. הברכות שלנו אינן תלויות בטוב, בצדקה או בנאמנות שלנו. ברכותיו של אלוהים מתבססות אך ורק על רצונו לברך אותנו. לנו רק נותר להאמין בו ולקבל את ברכותיו. זוכר את שאלתו הרטורית של שאול? "הֲאֵם מִמַּעַשֵׁי הַתּוֹרָה קִבְּלָתֶם אֶת־הַרְוָחַ, או מְשֻׁמְעַת הָאֱמוּנָה?" האם הפכת לצדיק עד כדי כך שבשלב מסוים אלוהים החליט שהגיע הזמן למלא אותך ברוחו? לא! איננו צדיקים יותר משהיינו ביום הראשון שבו פתחנו את ליבנו למשיח.

הברכות והגבורה שאלוהים משתוקק להאציל עליך נשגבות מבינתך, והן יהיו מנת חלקך אם רק תאמין בו ותבטח ביכולת שלו לעשות את זה. במוכנים רבים אנחנו דומים לגלטים הכסילים. אנחנו חוזרים למערכת יחסים שמבוססת על חוקים ומצוות, במקום לנהל עם אלוהים מערכת יחסים שמבוססת על אהבה. אל תנהג בסכלות, ואל תדרוש את מה שנדמה לך שמגיע לך, כי בעצם אתה רק ראוי למוות. כולנו ראויים לכך, כי כולנו חוטאים.

אלוהים רוצה לברך אותך עכשיו פשוט משום שהוא אוהב אותך. אלוהים רוצה לברך את חיך, והדרך שמובילה לאותה ברכה היא האמונה שלך.

לא יכול להיות שאתה מתכוון אלי!

יתכן שאתה מאמין שאלוהים בשום פנים ואופן אינו יכול לברך אותך משום שאיכזבת אותו פעמים רבות מדי, או כי אתה חלש מדי, או משום שעשית מעשה נורא. יתכן שאתה מתמודד עם כעס רב, עם צרות עין או חמדנות. אולי אתה חושב לעצמך, איך אלוהים יוכל לברך אותי כשאני צורח כך על הילדים שלי? איך הוא יוכל לברך אותי אם אני כזה מגעיל ודוחה? אם אתה חושב כך, הבעיה היא שאתה מחפש

ברכה על בסיס התפקוד שלך. אתה שבוי בדפוס חשיבה שאומר, "כשאהפוך לטוב ומושלם, אלוהים יוכל לברך אותי".

אבל זוהי טעות איומה! עלינו להבין שאלוהים רוצה למלא את חיינו ברוח הקודש, ושהוא יעשה את זה ברגע שנאמר, "אלוהים, אני באמת משתוקק לכוח הזה, ומבקש שתמלא אותי".

אני רוצה להזהיר אותך, שכן בדיוק בנקודה הזאת אנחנו מוצאים את עצמנו בעיצומה של מלחמה רוחנית. כשאתה מתפלל שאלוהים ימלא אותך, השטן מתחיל למלא את ראשך בשקרים והאשמות. הוא עושה את זה במטרה להסיט את תשומת ליבך, לעורר בך תחושת אשמה. "מה אתה עושה, איך אתה מעזר לבקש את זה מאלוהים?" הוא מגחך. "אתה צריך להתבייש בעצמך. אין לך כל זכות! תסתכל על עצמך. תראה מה שעשית. איך אתה מעז להעלות על דעתך שאלוהים ימלא אותך ברוח הקודש?"

למרבה האירוניה, לעיתים קרובות השטן משתמש באחינו לאמונה כדי לטעת בנו את השקר הזה. כל מי שדוגל בצדקנות עצמית ימהר להפנות אצבע מאשימה לעברך. "זו אשמתך, אתה יודע", הוא יודיע לך. "לו רק היתה לך אמונה רבה יותר. לו רק היית קצת יותר רוחני. אם רק היית דומה לי". די במעט הפגזה רוחנית כזו כדי לגרום לרבים מאיתנו לסגת מכל העניין.

כמה עצוב! אני יודע שאני לא ראוי לברכתו של אלוהים, אבל תודה לאל שהוא לא מברך אותי רק משום שזה מגיע לי. אלוהים מברך אותי על בסיס אהבתו כלפי, ובזכות החסד שהוא משפיע עלי במשיח ישוע. זה הבסיס לברכה הזאת – לא טוב ליבי, לא הצדקה שלי ולא השלמות שלי. אילו רק יכולנו להפנים את המסר הזה, היינו מתברכים יותר משאנחנו מעלים על דעתנו.

הברכות נמצאות בהישג יד. אלוהים רוצה לברך אותך. עליך רק להאמין בכך, למרות שאתה יודע היטב שאינך ראוי לדבר. הברכות לא ניתנות לך בזכות המעשים שלך, אלא בגלל האמונה שלך במשיח, רק משום שהאמנת באלוהים ובטחת ביכולת וברצון שלו לברך את ילדיו.

חוסר היכולת שלנו להפנים את האמת הזאת הוא הסיבה לכך

שמאמינים רבים מתקשים בהליכה שלהם עם אלוהים. "אני לא יודע מדוע אלוהים בירך אותי – הוא מעשן סיגריות בכמויות", אומר מישהו. "אני, לעומת זאת, לא עושה את זה. אבל שים לב לכל הברכות שהוא נהנה מהן. אני לא מבין למה אלוהים בכלל מברך אנשים שמעשנים!" הברכות של אלוהים אינן מבוססות על הרגלי העישון שלנו. הן מבוססות אך ורק על אמונתנו בו.

אלוהים רוצה לברך את ילדיו עוד היום. עיני ה' משוטטות הלוך ושוב בעולם כולו, בחיפוש אחר אלה שליכם שלם איתו (ראה דברי הימים ב' טז 9). הפנה את ליבך לאלוהים, האמן בדברו ובטח בכך שהוא יקיים את הבטחותיו. אמור, "אלוהים, ברך אותי עכשיו", וקבל את הברכה.

אני יודע שחסד כזה פוגע בכבודנו. כשאני אומר, "אלוהים, אנא ברך אותי, אני זקוק לברכה הערב", המחשבות שלי מתקוממות מיד, מה זאת אומרת? איך אתה מעז לבקש ברכה מאלוהים? לאור המחשבות שהשתעשעת בהן היום בצהריים, איך אתה בכלל יכול לבקש שאלוהים יברך אותך?

קשה לנו להבין שאלוהים יברך אותנו גם כשאנו ראוים לכך. קשה לנו להאמין שאלוהים יברך אותנו, אף על פי שנכשלנו ולא מגיע לנו דבר. אבל כאשר אנחנו מתגברים על המכשול ומתחילים לצפות שאלוהים יברך אותנו, פשוט משום שכך הוא הבטיח, דבר לא ימנע מברכותיו להגיע אלינו.

הברכה שאלוהים הבטיח לאברהם

וכמה נפלאות הן הברכות האלה! אותן ברכות שאלוהים הבטיח לאברהם הן הברכות שנולדות גם בחלקנו, שכן אנחנו בניו של אברהם. הנה רק שלוש מהברכות המובטחות:

- אֲנֹכִי מִגֵּן לְךָ, שְׂכָרְךָ הֲרִיבָה מְאֹד (בראשית טו 1).
- וְהִפְרֵתִי אֶתְךָ בְּמֵאֹד מְאֹד (בראשית יז 6).
- וְהִקְמַתִּי אֶת־בְּרִיתִי בֵּינִי וּבֵינְךָ וּבֵין זֶרְעֶךָ אֶתְרִיד

לְדַרְתֶּם לְבְרִית עוֹלָם, לְהִיּוֹת לָךְ לְאֱלֹהִים וּלְיִרְעָךְ אֲחֵרֶיךָ (בראשית יז 7).

אלוהים רוצה שתטעם מאהבתו, ממגע ידו, מכוחו וגבורתו, מהמשיחה שלו.

כל הברכות האלה, ועוד רבות אחרות, הן שלך. היות שאתה מאמין במשיח, צדקתו של ישוע נזקפת לזכותך. וכאמור, זהו הבסיס היחיד שעליו אלוהים מברך אותך – עד תום.

בשורת החסד פירושה שאלוהים רוצה שתטעם מאהבתו, ממגע ידו, מכוחו ומהמשיחה שלו למרות שלא מגיע לך דבר. אלוהים נתן לכל אדם מידה מסוימת של אמונה. הפעל אותה, השתמש בה, והיא תלך ותתפתח. עליך רק להאמין, לבטוח באלוהים, ולצפות שהוא יברך אותך.

אל תשכח שרוח אלוהים לא באה לשכון בחיינו רק משום שביום בהיר אחד הפכנו לקדושים דיינו ולראויים לברכתו. אלוהים מברך אותנו ברוח קודשו רק משום שעיינינו נפקחו סוף סוף, והאמנו שהוא מקיים את הבטחותיו. למעשי הצדקה שלנו אין כל קשר לברכה שהוא מרעיף עלינו.

דרכיו של אלוהים לא השתנו. הברכות שהוא הבטיח לאברהם ניתנות גם לנו בזכות האמונה שלנו בישוע. ולנו לא נותר אלא להאמין שאלוהים אכן יברך אותנו.

ואם כבר חושבים על כך, גם זוהי ברכה בפני עצמה.

המאבק מתחיל

לפני זמן מה הגיע אלי מכתב מבחור שסיפר לי על מאבקו הקשים בבשר. הוא תיאר מסע מייאש של תבוסה מתמדת, כשהוא משמיע את זעקתו של שאול מרומיים ז 24:

“אוי־לי, האדם העני, מי יצילני מגוף המות הזה?”

מאוד הזדהיתי עם דבריו. כולנו עברנו תקופות קשות בחיינו המשיחיים. אנחנו כמהים לנהל אורח חיים שימצא חן בעיני אלוהים, אבל הבשר שלנו חזק מאיתנו, ואנחנו נכשלים שוב ושוב.

בתולדות קהילת המשיח, מאמינים רבים חיפשו דרכים שונות שיאפשרו להם לשלוט בבשר. היתה תקופה שבה האמינו שכדי לנצח את הבשר יש להסתגר במנזרים. מאמינים אלה מנעו מעצמם מגע עם כל דבר וכל אדם שהיו עלולים להכשיל אותם. אבל די ברפרוף קל ביומנים שהם הותירו אחריהם כדי להבין שהבידוד לא עזר להם.

הירונימוס, התיאולוג המפורסם, בן הקהילה הראשונה, חי במשך שנים רבות בחדר שהיה גדול אך במעט מכלוב. המגע היחיד עם העולם החיצון היה דרך צוהר קטן, שדרכו הוא קיבל את מזונו. הוא בודד את עצמו מכל דבר וכל אדם, כדי להתמסר כליל לדבר אלוהים, להגות ולתפילה. אבל היומנים האישיים שלו מגלים שאורח החיים הנוקשה שניהל והקירות העבים שסבבו אותו לא עצרו את שטף המחשבות, הדמיונות והפנטזיות שהציפו אותו, גם בתאו הקטן והחשוך.

הבשר הוא אויב רב עוצמה. יש משיחיים שנלחמים בבשר לכל אורך

חייהם עם אלוהים, אך לשווא. הם מרגישים כמו בני ישראל, שמתו במדבר בלי להגיע אל המנוחה המובטחת.

מדוע מאמינים כאלה אינם נהנים אף פעם מניצחונם של אלוהים? הסיבה פשוטה: הם משקיעים את מיטב מאמציהם בניסיון לחיות חיי קדושה בכוחם שלהם. במקום להפקיד את עצמם ואת מאבקהם בידי אלוהים, הם ממשיכים לחפש אחר טכניקה חדשה, שיטה חדשה, תוכנית שונה שתביא להם צדקה. אבל בדרכים האלה לא נוכל להצליח לעולם.

לא נוכל לקבל עזרה לפני שנבין
שהתשובה נמצאת מעבר למשאבים
שלנו. עלינו לזעוק לאלוהים – זה
סוד השחרור שלנו.

כל עוד ננסה להושיע את עצמנו "מגוף המוות הזה" בחיפוש נואש אחר תוכנית או נוסחה אחרת, ניכשל. לא נוכל לקבל עזרה לפני שנבין שהתשובה נמצאת מעבר למשאבים שלנו. למרבה הפלא, דווקא כשאנחנו זועקים לאלוהים בחולשתנו, אנחנו זוכים לשחרור.

לא עוד תוכנית לשיפור עצמי

רובנו מתקשים להודות בחוסר האונים המוחלט שלנו. אנחנו מעדיפים לראות את עצמנו כחזקים, כבעלי יכולת וכמי שמסוגלים לטפל בעניינים שלנו בכוחות עצמנו. כמה פעמים נרתמנו לתוכנית כזו או אחרת לשיפור עצמי, מתוך מחשבה שלו רק היינו נחושים יותר בדעתנו, היינו יורדים בקלות במשקל או חוזרים לכושר או נפטרים מאותו הרגל טורדני? אבל האמת היא שכל עוד נדמה לנו שאנחנו יכולים לשנות את חיינו בכוחנו אנו, לעולם לא נצליח בכך.

אחד המכשולים הגדולים ביותר בדרך לבגרות רוחנית הוא המחשבה שאנחנו יכולים למצוא חן בעיני אלוהים בכוחנו אנו. נדמה לנו שאנחנו יכולים להצליח בכך, ואנחנו מנסים לזקוף את ההצלחה שלנו לזכותנו. "זה לא היה כל כך קשה להיפטר מאותו הרגל גרוע! ידעתי שאני מסוגל לכך!" אבל התנסחות כזאת אינה מפארת את אלוהים, אלא נשמעת כמו סיפור הצלחה שאנחנו מככבים בו. אנחנו מספרים איך הנוסחה שלנו יכולה לעזור לאחרים, וכך משאירים את אלוהים רחוק עוד יותר ממצב שבעצם דורש את התערבותו. אבל למרות הביטחון העצמי שלנו, מגדל הקלפים שבנינו מתמוטט עם המשב הראשון של אכזבה או אסון.

אלוהים יאפשר לנו להירתם לתוכניות כאלה של עזרה עצמית ושיפור עצמי עד שנמצה את כולן. הוא יניח לנו למצות את כל המאמצים שלנו, עד שנהיה מוכנים להודות בכנות שאיננו יכולים לעשות את זה בלעדיו, שאיננו יכולים להיות צדיקים בכוחות עצמנו. מאוד קשה לנו להיות כנים עד כדי כך, כי כנות כזו מאלצת אותנו להודות בחוסר היכולת שלנו, בכישלון ובחולשה שלנו. אנחנו שונאים להגיע למסקנות כאלה כי הן פוגעות בגאווה שלנו.

אבל דווקא כשנודה בחוסר היכולת המוחלט שלנו, נתמלא תקווה. אלוהים יתערב ויתחיל לפעול בדרכים שלא היינו מסוגלים ללכת בהן בכוחות עצמנו לאחר שנפנה אל חסדו, רק כשהיאוש יגרום לנו לזעוק בחוסר אונים ובחוסר תקווה, דווקא אז נתחיל ליהנות מניצחון אמיתי במשיח.

המאבק מתחיל

במובן מסוים, עצם קיומו של המאבק צריך למלא אותנו שמחה. אילולא הוליד אותנו אלוהים מחדש ברוחו, המאבק הזה לא היה קיים בכלל. אילו רוחי עדיין היתה מתה בחטאיה, לא הייתי נאבק בתשוקות רעות. הייתי פועל על פי תשוקות הבשר. העובדה שהמאבק הזה מתחולל בחיי היא הוכחה לכך שאני אכן ילדו של אלוהים.

אנחנו כן נתונים במאבק. מי יוכל להכחיש שבתוך כל אחד מאיתנו מתחולל קרב עז? שאל כתב בגלטים ה 17:

”כִּי הַבֶּשֶׂר מִתְאַוֶּה הַפֶּדַּי מִן־הָרוּחַ וְהָרוּחַ הַפֶּדַּי מִן־הַבֶּשֶׂר;
וְשֵׁנֵיהֶם מִתְקוֹמְמִים זֶה לָזֶה, עַד־שֶׁלֹּא תוּכְלוּ לַעֲשׂוֹת אֵת
אֲשֶׁר תַּחְפְּצוּ”.

כיפא הכיר היטב את המאבק הזה. באחד הימים הוא התרברב באוזני ישוע שגם אם שאר התלמידים יתכחשו לו, הוא ישאר נאמן. אך עוד לפני שהאיר הבוקר, הוא התכחש לישוע שלוש פעמים. ישוע צדק לאורך כל הדרך: הרוח חפצה, אך הבשר חלש.

גם אנחנו מגיבים בפזיזות כמו כיפא, ומתקשים לשלוט בעצמנו. אנחנו רוצים לעשות את הדבר הנכון, אבל במקרים רבים מגלים שאנחנו עושים את הרע. שאל אמר על כך:

”מִצֵּא־אֲנִי כִּי זֶה הַחֶק: אֲנֹכִי רֹצֵה לַעֲשׂוֹת הַטּוֹב, וְדַבְק־בִּי הָרַע. כִּי לִפִּי הָאָדָם הַפְּנִימִי חֹפֵצְתִי בְּתוֹרַת אֱלֹהִים, אֲךָ רְאֵה־אֲנִי בְּאֲבְרֵי חֶק אַחֵר, הַלֶּחֶם לְחֶק־שִׁכְלִי וְיוֹלִיכֵנִי שְׁבִי לְתוֹרַת הַחֶטָּא אֲשֶׁר בְּאֲבְרֵי” (רומיים ז 21-23).

לא נזכה לניצחון של אלוהים לפני שנבין שהשליטה באיברינו נמצאת במלחמה מתמדת בין רוח הקודש לבין הבשר. הבשר שלנו עדיין לא מת. אומנם התחלנו ליהנות מטובה של הרוח ביום שבו הפקדנו את חיינו בידי ישוע, אבל המלחמה הזאת עדיין לא תמה, למרות שהטבע הבשרי שלנו הודח מכס המלכות בחיינו. הבשר שלט בחיינו ביד רמה לפני שנושענו, ולכן, עד ליום שהגוף שלנו ישתנה, הבשר לא יותר על ניסיונו לכבוש שוב את כס המלכות ולשעבד אותנו.

האם התשוקות שלנו רעות?

אין טעם לחשוב שהדחפים והצרכים השונים של גופנו הם רעים בפני עצמם. אלוהים ברא את הגוף עם צרכים ומאוויים, והם חיוניים לקיומנו.

הצורך החזק ביותר של הגוף הוא אוויר. אין כל פסול בנשימה, אם כי אפשר לעוות את התפקוד הטבעי הזה ולנצל אותו לשאיפת קוקאין. במקרה זה אנחנו משתמשים בתפקוד שאלוהים ברא אותנו איתו למטרה לא טבעית. כתבי הקודש מכנים עיוות כזה בשם "חטא".

נוסף לצורך שלנו באוויר יש לנו צורך בלחות. אין כל רע בצימאון, אלא אם כן אנחנו בוחרים להרוות אותו בשתייה מופרזת של אלכוהול, עד כדי כך שאנחנו לא מסוגלים לעמוד ישר. גם במקרה זה אנחנו מנצלים דחף טבעי למטרה שונה מזו שאלוהים יעד לו.

עוד דחף חזק הוא רעב. אין כל דבר טמא באכילה, אלא אם הופכים את העיסוק באוכל למשהו כפייתי, שפוגע בבריאות שלנו. בדרך כלל אנחנו מקשרים עם אכילת יתר את השימוש לרעה בצורך הטבעי שלנו לאכול, אבל גם עיסוק יתר בשמירה על גזרה דקה הוא מזיק לא פחות. אנשים רבים מקדישים את חייהם לספירת קלוריות, ומתישים את עצמם באימון גופני כפייתי. גם זהו חטא.

גם את הדחף המיני אלוהים ברא, לא רק כדי שנפרה ונרבה, אלא גם כדי שנוכל לתת ביטוי לאהבה של בני הזוג. אבל כשהופכים את הדחף הזה לכלי לסיפוק התאוה, האהבה אינה ניצבת עוד במוקד, והדחף הופך לרע.

האם אתה מבין כיצד שימוש מעוות בדחפים הטבעיים האלה – שניתנו לנו כמתנה מיד שמים – נלחם ברוחנו? אלוהים ברא אותנו עם כל הצרכים הגופניים האלה, אבל הוא מעולם לא התכוון שהם ישלטו בנו. הם מהווים חלק חיוני מחיינו עלי אדמות, אבל הם לא אמורים לשלוט בנו.

ישוע אמר שאם אנחנו חושבים רק על מה שנאכל או נלבש, אין כל הבדל בינינו לבין עובדי האלילים (מתי ו' 31-32). מי שאינו מכיר את אלוהים לא יכול שלא לרדוף אחר סיפוק הדחפים הגופניים, אבל אנחנו – המאמינים – יודעים שהחיים הם יותר מאוכל וגוף ובגדים. תשוקות הבשר הן נכונות ובריאות כשהן במקומן, אבל אלוהים מעולם לא התכוון שהן ישלטו בנו. אלא שבעקבות חטאם של אדם וחוה הצרכים הגופניים האלה מנסים לשלוט בחיינו, וכאן מתחיל המאבק.

אם כך, מה עלינו לעשות בנוגע לבשר? אלוהים כבר סיפק מענה לבשר. הוא קורא לו "הצלב".

אל תנסה לפדות את בשרך או לעטות עליו לבוש רוחני כדי לשנות אותו. אי אפשר להושיע את הבשר. חייבים לצלוב אותו. שאול אמר:

**"בְּאִשֶּׁר יִדְעִים אֲנַחְנוּ, כִּי־נִצְלָב אֶתֹּו הָאָדָם הַיֵּשֵׁן אִשֶּׁר
בְּנוֹ, לְמַעַן תִּבְטַל גְּוִיַּת הַחַטָּא, לְבִלְתִּי הָיִיתֵנוּ עוֹד עֲבָדִים
לְחַטָּא" (רומיים 1 ו 6).**

המרשם שכתבי הקודש מספקים
ליישוב המאבק בין הבשר לרוח איננו
משמעת אישית או ריסון עצמי.
התרופה היחידה היא כוחה של רוח
הקודש.

לנו רק נותר להכיר בעובדה הזו. אילו תשוקות הבשר לא היו משפיעות עלינו, לא היינו צריכים לטעון שהטבע הישן נצלב עם המשיח. בכל פעם שאנחנו נתקלים בתחום שעדיין שולט בנו, עלינו להיות כנים ולהודות בכך שהקרב בין הבשר לרוח עדיין מתחולל. עלינו להביא את אותו תחום לצלב, ולהשאיר אותו שם.

אבל זהו רק הצעד הראשון! המרשם שכתבי הקודש מספקים ליישוב המאבק בין הבשר לרוח איננו משמעת אישית או ריסון עצמי. את הכוח שדרוש לנו כדי לשלוט בבשר נוכל לשאוב רק מרוח הקודש. המאבק אומנם ימשך כל עוד אנו חיים בגוף הבשר הזה, אבל אלוהים יספק לנו את המשאבים הדרושים כדי להגיע לניצחון רוחני. אם

נאפשר לרוח אלוהים לשלוט בחיינו ולפעול בהם במלוא כוחה, נוכל לנצח את הטבע החוטא שלנו.

כל יומרה מצידנו להתקדש בכוחות עצמנו היא פעולה של הבשר. כאשר שאל היה על סף יאוש וזעק, "אדם עלוב שכמותי", הוא לא שאל, "איזו שיטה עלי לאמץ כדי שאצליח בפעם הבאה? איך אוכל להתאמץ יותר כדי להגיע לתוצאות טובות יותר?" שאל כבר את אותה דרך והגיע למסקנה שאין ממנה מוצא. הוא הבין שבו עצמו לא קיים הכוח הדרוש כדי לחיות חיי קדושה. הוא הבין שהוא זקוק למושיע, ולכן זעק, "מי יצילנו?"

ברגע שאלוהים מוליד אותנו מחדש ברוחו, הוא גם נותן לנו תשוקות חדשות. אנחנו מתחילים לערוג לקשר עמוק איתו, לידיעה ולהבנה עמוקות יותר של דברו ולקשר קרוב יותר עם מאמינים אחרים. איננו משתוקקים עוד לחיות בבשר, כי הבנו שמעשים אלה יולידו רק תסכול ומוות. החיים בבשר אילצו אותנו לנסות להשיג יותר, משהו שללא ספק נמצא מעבר להישג ידנו, משהו שיספק לנו תחושה של שביעות רצון שתאריך ימים. אבל התחושה הזאת רק חמקה מאיתנו.

לעומת זאת, כשאנחנו חיים ברוח, אנחנו מתמלאים בשלום ושלווה שהעולם אינו יכול להבין. המאבק האין סופי והריקנות הכואבת נעלמים, ואנחנו מתמלאים בתחושה מופלאה של יעוד ומשמעות. הבשר מאבד את הקסם שהוא הילך עלינו בעבר, והקרב שניטש בקרבנו מסתיים בניצחון.

משחקי מחשבה רוחניים

בין שהדבר מוצא חן בעינינו ובין שלא, בין שנודה בכך ובין שלא – פועל בקרבנו חוק מעוות. הרע שוכן בקרבנו גם כשאנחנו רוצים לעשות את הטוב. שאלו תיאר את המאבק הזה כשאמר:

”אֶת־אֲשֶׁר אֲנִי פֹעֵל לֹא יִדְעֶתִי; כִּי אֲיַנְנִי עֲשֵׂה אֵת
אֲשֶׁר־אֲנִי רֹצֶה בּוֹ, כִּי אִם־אֲשֶׁר שָׁנֵאתִי אֹתוֹ אֲנִי עֹשֶׂה.
וּבְעֵשׂוֹתַי אֵת אֲשֶׁר לֹא־רָצִיתִי בּוֹ, הִנְנִי מוֹדֶה בְּזוֹת

בִּי הַתּוֹרָה טוֹבָה הִיא. וְעַתָּה לֹא־אֶנְכִי עוֹד הַפְּעֵל אֹתוֹ,
בִּי אִם־הִחְמָא הַיֵּשֶׁב בִּי" (רומיים ז 15-17).

בוא נבדוק איך אנחנו מתמודדים עם אחת המצוות הפשוטות ביותר
בכתבי הקודש. ביוחנן יג 34, למשל, ישוע אומר:

"מִצְוָה חֲדָשָׁה אֲנִי נֹתֵן לָכֶם, בִּי תֵאָהָבוּ אִישׁ אֶת־אָחִיו,
כְּאִשֶּׁר אֶהְבְּתִי אֶתְכֶם בֵּן גַּם־אֲתֶם אִישׁ אֶת־אָחִיו
תֵאָהָבוּ".

מאוחר יותר כתב יוחנן שאם אנחנו אוהבים את אלוהים אבל שונאים
את אחינו לאמונה, אנחנו בעצם שקרנים (הראשונה ליוחנן ד 20). אם
איננו יכולים לאהוב את אחינו — שקרוב אלינו ושנחנו רואים כמו
עינינו, כיצד נוכל לאהוב את אלוהים שלא ראינו אותו?

כתבי הקודש אוסרים עלינו לשנוא אדם אחר, אבל אנחנו מוצאים דרך
לעקוף את הסוגיה ואומרים, "אני לא שונא אותו, רק את הדברים
הדוחים שהוא עושה". אם נהיה כנים, יהיה עלינו להודות שמאוד קשה
להפריד בין אדם לבין מעשיו. אני, לדוגמה, מאוד מתקשה לעשות
הבחנה דקה כל כך. לא אחת אני מוצא את עצמי לא רק שונא את
מעשיו של אדם מסוים, אלא גם אותו. כשאני שומע שקרה לו משהו
לא נעים — שהמכונית שלו נהרסה בתאונת דרכים, למשל — אני
מגלה שאני שמח לאידו. אני יודע שבכתבי הקודש נאמר שהגישה שלי
צריכה להיות שונה, אבל אם אהיה כן עם עצמי, יהיה עלי להודות
שאין זה כך.

מדי פעם אנחנו משתעשעים במחשבות שלנו, בניסיון לשכנע את
עצמנו שאנחנו מצייתים לאלוהים ואוהבים גם את אלה שקשה
לאהוב. אם נשתדל באמת, נצליח לשכנע את עצמנו שאנחנו אוהבים
אותם וסולחים להם. אבל האמת מתבהרת כשאותו אדם ניגש אלינו,
טופח לנו על השכם ובקול רם מכריז באוזני כל הנוכחים, "מה קרה?
לא היה לך זמן להשתמש בדיאודורנט הבוקר?" התגובה הראשונה
שלנו היא, *אידיוט, עכשיו כולם נועצים בי מבטים. אולי תיעלם כבר
מהשטח?* אנחנו רוצים לאהוב אותו, אבל הבשר שלנו לא כל כך
מאפשר לנו.

כדומה לשאול, גם אנחנו מגלים את החוק האירוני שפועל בתוכנו. גם כשאנחנו רוצים לעשות משהו טוב, הרע נמצא שם. בסופו של דבר אנחנו מתמלאים תסכול. נמאס לנו מכישלונות, ואנחנו נתפסים ליאוש. יש לנו תחושה עמוקה של תבוסה רוחנית, ואנחנו מזדהים עם זעקתו של שאול, "אוי לי, האדם העני! מי יצילנו מגוף המוות הזה?"

אין על מה להתרברב

רק כשנודה שאיננו מסוגלים להושיע את עצמנו מחוק החטא והמוות, יפתחו בפנינו השערים אל כוחו המופלא של אלוהים, שיתחיל לפעול בנו ולעשות למעננו את מה שאנחנו לא מסוגלים לעשות למען עצמנו. כשכוח אלוהים משנה אותי מהפנים אל החוץ, נותר לי רק לתת את כל התודה והכבוד לאלוהים. לעולם לא אוכל לומר, "פעם הייתי אדם חוטא. אבל יום אחד הבנתי שאלוהים לא אוהב את ההתנהגות שלי, ולכן גייסתי את כל כוח הרצון והמשמעת שלי והחלטתי לא לעשות את אותם דברים עוד". אין כל מקום להתרברכות מצידנו, כנאמר:

**"וְאֵנֹכִי חָלִילָה לִּי מִהַתְהַלֵּל וּזְלָתִי בְּצַלְבֵי אֲדִינִי יִשׁוּעַ
הַמְּשִׁיחַ, אֲשֶׁר-בּוֹ הָעוֹלָם נְצַלְבֵי-לִי וְאֵנִי נְצַלְבֵי לְעוֹלָם"
(גלטים 1 ו 14).**

האם פגשת פעם אנשים שנראו רוחניים יותר משהם באמת? אחד הדברים שמסגירים את העמדת הפנים שלהם הוא שיחות על מאבק רוחני. כשמישהו מודה שהוא נאבק בבשר, אנשים "רוחניים" אלה לובשים מיד הבעה של "קדושים" ושל צדקנות עצמית. בלי לומר מילה הם מעבירים את המסר שמאבק בבשר הוא סטייה נוראית. "אם היית מתפלל יותר, מקדיש זמן רב יותר ללימוד הכתובים, אילו רק היית בעל חשיבה רוחנית (כמונו), לא הייתה לך כל בעיה בבשר".

גישה כזאת של שלמות רוחנית אינה עומדת במבחן של כתבי הקודש. אני לא מאמין שבחינו עלי אדמות יבוא יום שבו לא תהיה לנו בעיה עם גוף הבשר שלנו. מניסיוני אני יודע שהבשר שלי בעייתי היום לא פחות משהוא היה בעבר.

כשאלוהים חושף תחום נוסף בחיי שהוא רוצה לשנות, אני תמיד מתחיל עם כוונות טובות. אני רואה את הכיעור שבחטא ונשבע שלעולם לא אכשל בו שוב. ואז אני מאמץ כל מיני הרגלים ושיטות בניסיון להתמודד עם הבעיה בכוחות עצמי. אני מחפש כל מיני דרכים שיעזרו לי להתמודד עם המצב. אבל במוקדם או במאוחר אני רואה שכל התוכניות שלי קורסות לנגד עיני. רק כשאני מתמלא תסכול מעצמי אני זועק, "אלוהים, עזור לי!" ולמרבה הפלא, הוא אכן עוזר. הרוח שלו מתחילה לשנות את חיי באורח פלא.

אסירות תודה ממלאת אותי כשאני מבין שדרכו של אלוהים פשוטה להפליא, וטובה בהרבה מהמאמצים העלובים שלי. "מתי סוף סוף אבין כמה פשוט הוא החדסד?" אני שואל את עצמי. איך בכלל יכולתי להעלות על דעתי שיש משהו שאעשה ושיאריך ימים? אבל עובדה שאני כן מעלה על דעתי את האפשרות הזאת.

אלוהים מעולם לא התכוון שהבשר ישלוט בנו, והוא סיפק את המשאבים והכוח שנחוצים לנו כדי לנצח. אבל כל עוד אנחנו מנסים ליישב את המאבקים שלנו בכוחות עצמנו, אפילו המאמצים הטובים ביותר שלנו יעמדו בדרךנו. כל ניסיון להפוך לקדושים בכוחות עצמנו הוא מעשה של הבשר, והוא שנוא בעיני אלוהים בדיוק כמו אותו מעשה שאנחנו מנסים להימנע ממנו. אלוהים מתפאר רק כשהניצחון שלנו מקורו בו, ולא במשאבים שלנו.

מלכות שיש להימנע ממנה

ברגעים שבהם אנחנו קרובים במיוחד לאלוהים, אנחנו נוטים לומר, "כמה טוב ונעים כאן, לעולם לא אכנע עוד למאוויי הבשר. חיים כאלה הם חסרי מטרה וריקניים!" למרבה הצער, המחר מגיע ואנחנו שוכחים מכל הכוונות הטובות שלנו. אנחנו גוררים את עצמנו למיטה בסופו של יום ארוך ומתסכל, ואז מתחוור לנו שחרף כל ניסיונותינו, עשינו את מה שרצינו ופעלנו בבשר. למרבה ההפתעה שלנו, הבשר חזר ותפס את המושכות, ואנחנו מצאנו את עצמנו עושים את מה שהבטחנו לא לעשות שוב לעולם.

דווקא באותו רגע אנחנו עושים את הטעות הגדולה ביותר. אנחנו מתחילים להאשים את עצמנו, ונשבעים להשתדל יותר בפעם הבאה. אתה מבין היכן טמונה הבעיה? ברגע שאנחנו מגיעים להחלטות כאלה, אנחנו בעצם שמים את ביטחוננו בכשר. אנחנו חושבים שהמאמצים שלנו יהפכו אותנו לחזקים ברוח, והמחשבה הזאת היא שמחזירה אותנו אל תחום הבשר. כמו כיפא גם אנחנו נשבעים, "לעולם לא אתכחש לך!"

רבים מאיתנו חשים תסכול נוכח המאבק המתמיד שלנו באותם אויבים – שוב ושוב, פעם אחר פעם. אבל אל לנו להיות מופתעים מכך. כולנו עוברים תהליך צפוי, שבו אנחנו קודם כל צריכים למצות את עצמנו ולהבין שבכוחות שלנו לעולם לא נצליח לנהל חיים שישאו חן בעיני אלוהים. אנחנו זועקים לאלוהים ביאוש, והוא מחולל בנו את ישועתו רבת החסד. אני מאמין שיש דרך שתחסוך ממני את הצורך להגיע לקרקעית לעיתים קרובות כל כך; למרבה הצער, עוד לא גיליתי אותה.

מכּפּנים החוצה

אלוהים – בחסדו – מאפשר לנו ליהנות מניצחון מתמיד. יחד עם זאת, המאבק לא יסתיים כל עוד אנחנו חיים עלי אדמות. כל יום מציב בחיינו ברירות שונות, וכל אחד מאיתנו חייב לבחור באחת מהן. השאלה היא אם נחיה לפי תשוקות הבשר, או אם נפקיד את חיינו בידי כוחה המחדש של רוח אלוהים.

כמה טוב להגיע לקצה גבול היכולת שלנו, ולראות כיצד אלוהים משנה את חיינו בחסדו! הדבר היחיד שאנחנו אמורים להתגאות בו הוא הקורבן המושלם שישוע המשיח העלה למעננו על הצלב. בלעדיו, כולנו היינו אובדים לנצח, מחוסרי כל תקווה. אבל בזכות אהבתו הגדולה של אלוהים, אנחנו – שהיינו אבודים לחלוטין – נושענו והצטרפנו אל משפחתו.

אנחנו יכולים ליהנות ממערכת יחסים תקינה עם אלוהים, כי לא עוד אנחנו חיים, אלא המשיח הוא זה שחי בתוכנו. החיים שאנחנו חיים

כעת, אנחנו חיים אותם באמונתו של בן האלוהים, שאהב אותנו ומסר את עצמו בעדנו. בזכות חסדו של אלוהים, כל אחד מאיתנו הוא בריאה חדשה במשיח. הדברים הישנים חלפו; כולנו הפכנו לחדשים.

ברגע שהפכנו לילדי אלוהים, רוחנו התעוררה לחיים. פתאום הבנו שהחיים אינם רק כניעה לתאוות הבשר. הבנו שאותו רעב שהבשר לא יוכל להשביע לעולם יבוא על סיפוקו רק במערכת יחסים מלאת אהבה עם אלוהים. וככל שאנחנו מיטיבים להכיר את אלוהים, כך אנחנו חווים את חסדו ואת שמחתו, ומגלים שאין גבול לסיפוק הרוחני שלנו, שכן סיפוק זה הוא מעל ומעבר לטווח המצומצם של הבשר.

כמה טוב להרפות מהמאמצים העקרים שלנו ולאפשר לרוח הקודש לפעול! ניצחונו של אלוהים בא לידי ביטוי מהפנים כלפי חוץ, ולא מבחוץ פנימה.

וזהו ניצחון שמאריך ימים.

חופשי לגמרי!

אף אדם אינו חופשי כמו המאמין בישוע. בגלטים ה' 1 שאל אומר:

”וְעַתָּה עֲמְדוּ-נָא בַחֲרוֹת אֲשֶׁר עֲשִׂיתֶם לְאֵתְנוּ הַמְּשִׁיחַ
וְאַל-תָּשׁוּבוּ לְהִלְכֵד בְּעַל הָעֲבָדוֹת”.

חרות פירושה חופש מוסרי – היכולת לבחור בין אפשרויות אמיתיות. המאמינים בישוע הם חופשיים בהחלט, ואי אפשר להשתמש במונח הזה כדי לתאר אדם חוטא. לחוטא יש ברירה אחת בלבד בעצם – להאמין בישוע או לא. הוא משועבד לבשרו, ואינו יכול לחדול מהמעשים שהוא עושה.

אנשים רבים היום עושים כל מיני מעשים רעים בלי להבין מדוע. הם אומרים, ”אני שונא את מה שאני עושה; אני אפילו לא רוצה לעשות את זה. אין לי מושג למה אני מתנהג ככה. אני שונא את עצמי בכל פעם שאני עושה את זה, ובכל זאת אני לא מצליח להשתנות”. הם שבויים בידי כוח זר – כוחו של השטן.

לפני שנושענו, כולנו היינו בני זעם, וחיינו הוקדשו לסיפוק מאוויי הבשר והמחשבה (ראה אפססים ב' 3). היתה לנו אז ברירה אחת ויחידה – לבחור בין סוגים שונים של עבדות. לא היינו חופשיים במישור המוסרי, שכן לא היתה לנו כל יכולת להפנות עורף לחטא. אולי לאורך השנים המרנו סוג אחד של טומאה בסוג אחר, אבל לא היינו מסוגלים לחיות בצדקה. במצב כזה, אין כל חופש.

המצב הזה מנוגד כליל לחרות הנפלאה שעומדת לרשותנו במשיח

ישוע! בתור מי שנהנים מאהבתו ומסליחתו, יש לנו גם חרות משלטון הבשר בחיינו. איננו צריכים להיות משועבדים עוד לתאוותינו הבשריות. יש לנו יכולת להפנות עורף לחטא, כדי לעבוד את אלוהים ולהשתחוות לו. שוחררנו מהחושך שכבל אותנו. מרגע שהאמנו בישוע, השתחררנו מההכרח לנהל את חיינו לפי אמת המידה של התורה כדי להיות רצויים בעיני אלוהים. אנחנו ילדיו של אלוהים, ולכן אנחנו יכולים ליהנות מחרות שלא ידענו מעודנו.

אנחנו חופשיים במשיח, והחרות שניתנה לנו היא עצומה. זו הסיבה ששאל אמר:

”הכל בְּרִשׁוֹתַי...” (הראשונה לקורינתים י 23).

אין בעולם פילוסופיה מוסרית יותר. למעשה, אדם שיכול לומר שהוא רשאי לעשות הכל, הוא האדם החופשי ביותר בעולם.

אם אנחנו רוצים להישאר חופשיים,
אל לנו לנצל את החרות שלנו
בדרך שעלולה להחזיר אותנו למצב
של שעבוד.

אך שאל המשיך ואמר, שאומנם הכל מותר לנו,

”...אֲבָל אֵין הַכֹּל מוֹעִיל” (פסוק 23 ב).

כלומר, קיימים כל מיני תחומים שבהם אנחנו יכולים ליהנות מהחרות שלנו בלי לסכן את ישועתנו, אלא שאם ניכנע להם, הם יכבידו על ההתקדמות שלנו עם אלוהים. עלינו להימנע מתחומים שעלולים להסיח את דעתנו ממסירות שלמה לאלוהים. אם אנחנו רוצים להישאר חופשיים, אל לנו לנצל את החרות שלנו בדרך שעלולה להחזיר אותנו למצב של שעבוד.

אנשים רבים אינם מבינים כהלכה את החרות שיש לנו במשיח. הם חושבים שהם יכולים לעשות ככל העולה על דעתם, ומנצלים את החרות שלהם לטובת הבשר. אבל זהו עיוות מוחלט של מה שהכתובים מלמדים על החרות שלנו. אין זה החופש לחטוא כאוות נפשנו. החרות שיש לנו במשיח אינה מהווה רשיון לחטוא.

החרות שנקראנו אליה בישוע היא בראש ובראשונה חרות מהבשר ומהשליטה שהיתה לו בחיינו. שאול כתב ברומיים פרק ו שהחרות שיש לנו במשיח מאפשרת לנו לשרת את אלוהים ולעבוד אותו. החרות הזאת לא מעניקה לנו חופש לחיות את החיים החושניים והחוטאים שניהלנו בעבר.

אדם ידע חרות מלאה בגן עדן. הוא היה יכול לאכול מכל עץ בגן, חוץ מעץ הדעת טוב ורע. אלוהים ידע מראש שאדם יפר את מצוותו, יאכל מהעץ האסור ויביא על העולם הזה חטא ואומללות. ובכל זאת, הוא לא מנע מאדם לאכול את הפרי. אדם ניצל לרעה את חרותו, ועד עצם היום הזה אנחנו סובלים מהתוצאות הרוות האסון של ההחלטה שלו. החטא בא לעולם כשאדם אחד ניצל לרעה את החרות שהיתה בידיו.

גם אנחנו יכולים לנצל לרעה את החרות שיש לנו במשיח. אנחנו יכולים לקחת אותה ולהשתמש בה בדרך שרק תשעבד אותנו מחדש. כבר שמעתי אנשים אומרים, "אני חופשי במשיח. לכן אני יכול לספק את הדחף הזה של הבשר שלי. אחרי הכל, יש לי חופש מלא לעשות את זה". עלינו לזכור שבאותה מידה יש לנו גם חופש לא לעשות את המעשה הזה. אסור לנו לנצל את החרות שלנו לטובת הבשר. אסור לנו להיכנע לדחפים שלו.

בעברים יב 2¹ כתוב:

”נִשְׁלִיכָה מִמֶּנּוּ פְּלִטְרָח וְהַחֲטָא הַמְקִיף עָלֵינוּ וְנִרְוֹצָה
בְּתוֹחֶלֶת אֶת־הַמְּרוֹצָה הָעֲרוֹכָה לְפָנֵינוּ וְנִבְיִטָה אֶל־יִשׁוּעַ,
רֵאשׁ הָאֱמוּנָה וּמִשְׁלִימָה”.

ברור כיצד אסור לנו לנצל את החרות שיש לנו במשיח. השאלה היא כיצד עלינו כן לנצל אותה. איך נוכל להשתמש בחרות הזאת בדרך שתכבד את אלוהים ותעזור לנו לגדול בחסד? שאול סיפק את התשובה באיגרת לגלטים ה' 13. הוא אומר שם שעלינו להשתמש בחרות שלנו כדי לשרת זה את זה באהבה:

”כִּי אַתֶּם, אֲחֵי, לְחֵרֹת נִקְרָאתֶם; וּבְלִבְדָּ שְׂלֵא תִהְיֶה הַחֵרֹת תִּיאָנֶה לְבָשָׂר, אֲלֵא שְׂתַעֲבְדוּ אִישׁ אֶת־רֵעֵהוּ בְּאַהֲבָה.”

כתבי הקודש מזכירים לנו מה רב הוא הערך שאלוהים מייחס לשירות שנעשה מתוך ענווה. הם מזכירים לנו שכדי להיות גדולים במלכות השמים, עלינו לשרת. ישוע אמר דברים חשובים לתלמידיו, לפני שהטיל עליהם את מה שנקרא ”השליחות הגדולה”. הוא אמר:

”נִתְּנָה לִי כָּל־שְׁלֹטֹן בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ” (מתי כח 18).

האם אתה מתאר לעצמך באיזה כוח אדיר מדובר? כל הכוח שביקום ניתן לישוע. אותו כוח שברא את הכוכבים ומחזיק כל אטום במקומו שייך לישוע.

ומה הוא עשה עם הכוח הזה? הרעיד את היקום? סיחרר עוד כמה גלקסיות? לא. ישוע פשט את גלימתו, חגר את עצמו במגבת, ורחץ את רגלי תלמידיו. אחרי שסיים לרחוץ את כפות הרגליים המאובקות ואת הבהונות המלוכלכות, הוא שאל את תלמידיו, ”האם אתם מבינים מה עשיתי? נתתי לכם דוגמה. כי אם אני, אדונכם, שירתתי אתכם, כך גם עליכם לנהוג זה בזה” (ראה יוחנן יג 12-14).

נניח שהיית יכול לומר שכל הכוח ביקום שייך לך. מה היית עושה עם הכוח הזה? ישוע לקח את המגבת ואת קערת המים ורחץ את רגלי תלמידיו. כל הכוח שביקום עמד לרשותו – ומה הוא עשה בו? רחץ את רגלי תלמידיו.

רק מעטים בינינו רוצים לשרת. אנחנו מעדיפים לחלק הוראות, ולתת

לאחרים לשרת אותנו. "תביא לי... תמסור לי... תלך... תבוא". אנחנו כל כך אוהבים לחלק הוראות, ומתרגזים בכל פעם שמישהו לא ממלא אחריהן! אנחנו נהנים להשתייך לגוף השולט... אבל ברכותיו הגדולות של אלוהים לא נמצאות שם בהכרח. הוא לא הוציא אותנו לחופשי כדי שנצווה על אחרים, אלא כדי שנשרת זה את זה באהבה. אין ספק שכדי שניהנה מהברכה הזאת, רוח אלוהים צריכה לפעול בליבנו. הבשר שלי מתמרד נגד הרעיון שעלי לשרת מישהו אחר באהבה. התגובה המיידית שלי על הבקשה הפשוטה ביותר היא, "אם אתה רוצה כוס מים, תביא בעצמך". הבשר שלי אוהב שיטפלו בו. הוא זועק ומיילל כדי לגרום לאחרים לשרת אותו. אבל אני הרי שוחררתי מהשעבוד לבשר, ולכן אני יכול לשרת אחרים באהבה. כמה טוב לשרת אחרים מתוך אהבה! התורה כולה מתומצתת בביטוי האחד, "ואהבת לרעך כמוך" (מתי כב 39).

החופש לאהוב

מאתיים שנה לפני שישוע התהלך עלי אדמות אמר בודהא, "אל תעשה לאחרים את מה שאינך רוצה שיעשו לך". שים לב לנימה השלילית שבה הוא ניסח את הדברים. אם אינך רוצה שמישהו יסטור לך, אל תסטור לו. זהו ציווי על דרך השלילה.

אנשים רבים בימינו נשמעים לעצתו של בודהא ורואים בה את הכלל שעלינו לחיות על פיו. הם חושבים שהם צדיקים בגלל מה שהם לא עושים. "אני לא מזיק לאיש", הם אומרים. "מעולם לא רצחתי ואינני מקיים יחסי מין עם נשים שאני לא אוהב". החיים שלהם מבוססים על השלילי, על מה שהם לא עושים, ובהדרגה הם הופכים ללא יוצלחים. ישוע, לעומת זאת, ניסח את משנתו במונחים חיוביים. הוא אמר:

**"כְּאֲשֶׁר תִּחְפְּצוּ בְּיַעֲשׂוּ לָכֶם בְּנֵי הָאָדָם, כֵּן תַעֲשׂוּ לָהֶם
גַּם-אַתֶּם" (לוקס ו 31).**

עלי לשרת כמו שהייתי רוצה שישרתו אותי. עלי לאהוב כמו שאני רוצה שיאהבו אותי. עלי לתת כפי שהייתי רוצה שיתנו לי.

"ואהבת לרעך כמוך" פירושו לפעול לטובת הזולת בדרכים יצירתיות ומתוך שמחה. הכלל שעלינו לפעול על פיו לא מדבר רק על הימנעות מהרע, אלא על חיפוש דרכים מעשיות שבהן נוכל להביע את אהבתנו.

ישוע אמר שאנחנו מקיימים את התורה על ידי אהבה לאלוהים ולזולת, ומתייחסים לאנשים אחרים כמו שהיינו רוצים שיתייחסו אלינו. אנחנו רוצים שאחרים ידברו בנו טובות, ולכן עלינו לדבר טובות על הזולת. אנחנו רוצים שיתעלמו מהחסרונות שלנו, ולכן עלינו להתייחס לאחרים עם אותה גישה מלאת חסד.

הכלל שעלינו לאמץ לא מדבר רק
על הימנעות מהרע, אלא על
חיפוש דרכים מעשיות שבהן נוכל
להביע את אהבתנו.

קניבלים בקהילה

כשמישהו אומר עלינו דברים לא נעימים, אנחנו מיד רוצים להמעיס בערכו. מדוע? אנחנו מיד מעירים כמה הערות, שמשתמע מהן שאותו אדם אינו קדוש כפי שהוא רוצה שאחרים יחשבו. "אני אוהב לומר את האמת, וחשוב לי שתדע שהוא כזה וכזה", אנחנו אומרים. אחר כך, כשהאיש שומע מה אמרנו עליו, מתחיל עוד סיבוב במעגל האין סופי של השמצות וכוונות רעות.

לעומת זאת, כשאני שומע שמישהו מחבב אותי ומדבר עלי טובות, אני אומר, "יש לו טביעת עין טובה. הוא פשוט אדם נפלא".

כשמישהו רצה להשמיץ באוזני אדם אחר, נהגתי להפיל אותו בפח. איפשרתי לו לפרוק את כל המטען שלו, ואחר כך אמרתי, "מעניין.

אבל בטח לא ידעת שהוא הדוד שלי, נכון?" וכמה נהייתי לצפות בתגובה הנדהמת.

שאלו הזהיר אותנו:

**"אִם-תִּנְשְׁבוּ וְתֹאכְלוּ אִישׁ אֶת-אָחִיו, רְאוּ פֶן-תִּכְלוּ אִישׁ
עַל-יְדֵי רֵעֵהוּ" (גלטים ה 15).**

אם אנחנו נוהגים לנשוך ולאכול את רעינו – אומרים מילים קשות, הרסניות ואפילו ציניות על אחרים – סימן שאנחנו לא אוהבים, אלא עושים את ההיפך הגמור. למרבה העצב, במצב כזה מתחיל להתפתח מעין קניבליזם במערכות היחסים שלנו עם אחרים. אנחנו מוצאים את עצמנו לכודים במעגל הרסני. קהילות שיש בהן מערכות יחסים כאלה סובלות מקנאה, מרירות ומדון, ותופעות אלה מאיימות על עצם קיומה של הקהילה.

קראתי פעם סיפור על אנגלי שהצליח לגדל זן של תרנגולים אכזריים במיוחד. התרנגולים שלו היו בלתי מנוצחים, והאיש התגאה מאוד בשם שעשה לעצמו. מדי בוקר הוא יצא לחצר והעריץ את תרנגוליו.

באחד הימים יצא לחצר כהרגלו, ולמרבה הזוועה גילה שהלול מלא בנוצות, דם ופגרים. הלוחמים היקרים שלו היו מוטלים ברחבי הלול, כשגופותיהם קרועות לגזרים. האיש הזעיק את אחד מעובדיו. "מי הטיפש ששם את היצורים התוקפניים האלה באותו לול?" הרעים האיש בקולו. והעובד ענה בענווה, "אני, אדוני". "ומדוע עשית מעשה כל כך מטופש?" כעס האיש. והעובד שלו ענה, "חשבתי שהם כבר יודעים שהם נלחמים באותו אויב". אבל כמוכן שהעופות היו טיפשים מכדי לזהות את האויב האמיתי שלהם.

כמה חבל שלפעמים גם אנחנו – המאמינים – פועלים ברמת אינטליגנציה שיאה לתרנגולים. פעמים רבות אנחנו שוכחים מי הוא האויב האמיתי שלנו. האויב איננו כל מיני מאמינים ששייכים לזרמים אחרים בגוף המשיח, או שלא מסכימים איתנו על עיקרון מסוים. האויב האמיתי שלנו הוא כוחות החושך, המשעבדים את בני האדם וגורמים להם לחיות חיים מלאי תרמית וחטא. עלינו להפנות עורף ליריבויות ההרסניות שלנו, ולפעול יחד למען מלכות אלוהים. אם

נמשיך לנשוך ולאכול זה את זה, בסופו של דבר נביא לאובדן של כולנו. יום יבוא ונגלה שהקהילה שלנו מלאה דם ופגרים, והעולם יצפה מנגד ויאמר, "כמובן, זה רק היה עניין של זמן. כך נראית המשיחיות מבפנים!"

כמה חבל שבמשך שנים רבות אכלו המאמינים זה את זה. אנחנו נחפזים להצמיד לאחרים תוויות לא הוגנות ולהפחית בערכם של מאמינים שהולכים לקהילות אחרות. אבל אין דבר שמחבל בפוריות ובהתקדמות של מלכות אלוהים עלי אדמות יותר מהתנהגות כזו.

בתור מי שזכו לחרות במשיח, עלינו להתהלך ברוח – ברוח של אהבה, סליחה וטוב לב. עלינו לשאת את עינינו לאלוהים ולשאוב ממנו את כל החסד והכוח הדרושים לנו. אין זו בחירה שאנחנו יכולים להתעלם ממנה. היכן עוד נמצא את הכוח הדרוש כדי לרוץ נגד הזרם ההרסני ולהתמקד במה שטוב וראוי לשבח בזולת, אפילו אצל אלה שאנחנו לא תמיד מסכימים איתם?

האחריות שבחופש

החופש כרוך באחריות רבה. תמיד. מישהו אמר פעם שהחופש דורש מאיתנו להיות ערניים כל הזמן. עלינו לעמוד על המשמר כדי לשמור על החופש שלנו, כי קל מאוד לאבד אותו.

אל תנצל את החופש שלך כדי לספק את תאוות הבשר. אומנם במשיח אנחנו רשאים לפעול כרצוננו, ואומנם אלוהים לא ירשיע אותך ולא ידון אותה לגיהנום בגלל פעילות מפוקפקת, אבל כדאי שתשאל את עצמך: האם הפעילות הזו מכבידה עלי? האם היא מעיבה על ההתקדמות שלי לעבר המטרה?

לנגד עינינו צריכה לעמוד כל הזמן העמידה שלנו במשיח. יותר מכל דבר אחר עלינו להיות שלמים בו. שאול אמר:

”הֲלֹא יִדְעֶתֶם בִּי־רָצִי הַמְרוּצָה בְּאִסְטָדִין רָצִים כְּלָם,
וְרִקְ-אֶחָד מֵהֶם יִשִּׁיג אֶת־שֹׁכֵר הַנְּצוּחַ? פְּכַה רוּצוֹ לְמַעַן
תִּשְׁיָגְהוּ” (הראשונה לקורинתיים ט 24).

ואכן, אני מתכוון לרדוף...

“את־מַטְרַת שֶׁכֶּר הַנִּצְחוֹן אֲשֶׁר הוּא בְּקִרְיָאָה שְׁל־מַעֲלָה
מֵאֵת הָאֱלֹהִים בְּמִשִּׁיחַ יֵשׁוּעַ” (פיליפים ג 14).

“לָכֵן גַּם־אֲנַחְנוּ, ... נִשְׁלִיכָה מִמֶּנּוּ כָּל־טָרַח וְהִחַטָּא
הַמְּקִיף עָלֵינוּ וְנִרְוֹצָה בְּתוֹחֶלֶת אֶת־הַמְּרוֹצָה הָעֲרוּכָה
לְפָנֵינוּ וְנִבְיטָה אֶל־יֵשׁוּעַ רֹאשׁ הָאֲמוּנָה וּמִשְׁלִימָה”
(עברים יב 2-1).

אני לא מוכן לאפשר לשום דבר להכביד עלי או לחבל בהתקדמות שלי.
יתכן שמישהו יאמר לי, “אין כל פסול במעשה הזה או האחר.
משיחיים יכולים לעשות את זה בלי לחטוא”. בוודאי שהם יכולים, אבל
המעשה הזה גם עלול לשבש את ההתקדמות שלהם לקראת המטרה!

“הַכֹּל הוּא בְּרִשׁוֹתַי, אֲךָ לֹא כָּל־דְּבָר יוֹעִיל”
(הראשונה לקורинתיים ו 12 א).

יש דברים מותרים שממוטטים אותי ומערערים את מערכת היחסים
שלי עם ישוע:

“הַכֹּל הוּא בְּרִשׁוֹתַי, אֲךָ לֹא יִשְׁעֲבְדֵנִי דְבָר” (פסוק 12 ב).

כדי להישאר חופשי, עלי להיזהר שמא אנצל את החופש שלי וארדוף
אחר דברים שישעבדו אותי. אם אכנע, אאבד את החופש שלי. ברגע
שאנצל את החופש שלי כדי לעסוק בפעילויות שבסופו של דבר
ישעבדו אותי, לא אהיה חופשי עוד. סימן שהייתי טיפש דיי כדי לנצל
את החופש הזה רק כדי להשתעבד מחדש. וחיים כאלה אינם חיים.
תודה לאל, יש לנו חופש מלא במשיח! קיבלנו את הכלים והכוחות
הדרושים לנו כדי לשמור על החופש הזה! אין מילים שיתארו את טיבו
של חופש אמיתי.

אני מתפלל שאלוהים יעזור לנו לאהוב בחופש מלא, לשרת בחופש
מוחלט, לבקש את הטוב ביותר עבור הזולת — בחרות מלאה. רק כך
נוכל להתענג באמת על אותן הנאות שאין שווה להן, הנאות שאפשר
למצוא אך ורק בחופש שאלוהים מספק לנו בחסדו.

הם לא ירדו מהפסים?

בליבם של אנשים רבים מקנן פחד עצום וחסר כל יסוד שמא חסד אלוהים יוביל אותם לחיי חטא. הם חוששים שאם נחשוב שאלוהים אינו שופט אותנו על סמך מעשינו אלא על סמך אמונה בלבד, נצא כולנו מכלל שליטה. "אם תפתח את הדלת הזאת", הם מסבירים, "אנשים יתחילו לעשות כל מיני מעשים נוראים ועוד יתרצו אותם בכך שחסד אלוהים ואהבתו מכסים על כל מעשה רע".

הטענות האלה אינן חדשות. כששאלו החל להכריז את בשורת החסד בקרב הגויים, הוא נתקל במחאות מצד בני עמו. הם חשבו שאם הגויים יהנו מחופש כזה, הם ירדו מהפסים. גם כיפא היה מודע לסכנות שטמונות בהבנה מעוותת של הדברים שהכריז שאול, ולכן כתב באיגרתו:

”וְאֵת־אֲרֹךְ רוּחַ אֲדִינְנוּ תִחְשְׁבוּ לְתִשׁוּעָה, כִּי־אֲשֶׁר גַּם־אֲחִינוּ
הָאֱהוּב פּוֹלוֹס כָּתַב אֵלֵיכֶם כְּפִי הַחֲכֵמָה הַנְּתוּנָה לוֹ, וְכֵן
כָּל־אֲנָרוֹתָיו, בְּדַבְרוֹ־שָׁם עַל־אֱלֹהִי; וּבְהֵן יֵשׁ דְּבָרִים קָשִׁי
הַהֲבָנָה וְהַבְּעָרִים וְהַפְתָּאִים יַהֲפֹכוּ אֹתָם, כִּי־אֲשֶׁר גַּם־יַעֲשׂוּ
לְכַתְּבִים הָאֲחֵרִים, לְאֲבָדֵן נַפְשָׁם” (השנייה לפטרוס ג'
16-15).

למרבה הצער, תמיד היו אנשים שעיוותו את דבר אלוהים והבינו אותו שלא בהקשרו, אבל הדבר רק הביא לחורבנם. הם ראו בדבריו של שאול תירוץ שאיפשר להם לנהל חיי חטא שערורייתיים. אסור לנו להבין את בשורת החסד בצורה כזאת.

באיגרת לרומיים פרק ה' שאל מתאר את מערכת היחסים שלנו עם אלוהים במונחים נפלאים. בפסוק 20 הוא כותב, "ובאשר רבה החטא, עדף עליו החסד". בתחילת הפרק הבא הוא מעלה את האפשרות שאנשים יאמרו, "אם כך, בואו נתהולל ונחטא כדי שגם החסד ירבה. חסד רב זה דבר נפלא. הבה ניתן לאלוהים הזדמנות להשפיע חסד לרוב". אבל שאל עונה על כך, "חס וחלילה! איך אנחנו – שמתנו לחטא – נוכל עכשיו לחיות איתו?" (ראה רומיים ו 2). בתשובה שלו טמון המפתח לחיים המשיחיים.

נניח שיתפסו אותי בשעה שאשדוד בנק, ואחר כך יעמידו אותי למשפט. כמה שבועות אחר כך יפסק דיני – "אשם", והשופט יקבע מועד שבו ינתן גזר הדין. מצפות לי חמש שנות מאסר בפועל, שכן היה ברשותי נשק, ואף השתמשתי בו – יריתי לעבר התקרה והפחדתי את כל הפקידות בבנק. ואז יבוא היום שבו יהיה עלי לעמוד בפני השופט ולשמוע את גזר הדין.

החוק מילא את חלקו. הוא תפס את האשם והוקיע אותו. כשאכנס לבית המשפט, השופט יורה לי לעמוד ויאמר, "בית המשפט מוצא אותך אשם וגוזר עליך חמש שנות מאסר בפועל". הבשורה הרעה גורמת לי להתקף לב, ואני מת במקום.

האם בית המשפט יחזיק את גופתי במאסר במשך חמש שנים? לא. מותי משחרר אותי מגזר הדין. לגזר הדין אין עוד כוח עלי כי אני אדם מת.

זאת הנקודה ששאל מבקש לחדד בנוגע לאלה שאלוהים הצדיק, לאלה שמאמינים בישוע ומתהלכים כעת לאור חסדו הנפלא. איננו חיים עוד לפי הבשר; הטבע החוטא שלנו מת. התורה גזרה עלינו גזר דין מוות. דרישות התורה התמלאו כשנצלנו עם המשיח – הטבע הישן שלי ושלך נצלב. ואם הטבע הישן מת, איך נוכל עוד לחיות בחטא? הרי אנחנו מתים לגבי החיים הישנים שלנו.

”עַם־הַמְּשִׁיחַ נִצְלַבְתִּי, כּוֹתֵב שְׂאוּל, וְאִין־עוֹד אָנֹכִי הַחַי,
כִּי אִם־הַמְּשִׁיחַ הוּא חַי בְּקִרְבִּי” (גלטים ב 20).

איננו חיים עוד את החיים הישנים והאנוכיים שהיו לנו לפני שנושענו. תקופת הריכוז העצמי שלנו חלפה הלכה לה. איננו חיים עוד לפי הבשר. אנחנו חופשיים מן התורה, מהטבע החוטא ומהאשמה הנוראית שרבעה עלינו, שכן האדם הישן והאשם שלנו נצלב עם המשיח. כעת אנחנו הולכים אחרי אלוהים בכוח האמונה שיש לנו בישוע.

אם אתה מת, התנהג כמת

האמונה שמקנה לי צדקה בעיני אלוהים היא זו שבאה לידי ביטוי במעשיו של אלוהים. אם אני עדיין חי חיי טומאה ושחיתות של הטבע הישן — אם אני מנצל את חסד אלוהים ומשתמש בו ככסות לחיי ההפקרות שלי — אינני אלא מטעה את עצמי. סימן שאני לא בן לאלוהים. ביעקב ב 26 כתוב:

”כַּאֲשֶׁר הִגּוּף בְּלִי נִשְׁמָה מֵת הוּא, כֵּן גַּם־הָאֱמוּנָה
בְּלִי־מַעֲשִׂים מֵתָה הִיא”.

מי שנולד מרוח אלוהים ממחיש את הלידה הזאת באורח חייו. ישוע אמר:

”וְלָמָּה זֶה אַתֶּם קָרְאִים לִי: אֲדֹנָי, אֲדֹנָי, וְאִינְכֶם עֹשִׂים אֵת
אֲשֶׁר־אֲנִי אֹמֵר? כָּל־הַבָּא אֵלַי וְשׁוֹמֵעַ אֶת־דְּבָרֵי וְעָשָׂה
אִתָּם, אֹדְהָ אֶתְכֶם לְמִי הוּא דּוֹמָה. דּוֹמָה הוּא לְאִישׁ
בְּנֵה־בַיִת, אֲשֶׁר הָעֵמִיק לְחַפֵּר וַיִּסְדּוּ עַל־הַסֶּלַע; וּכְבֹּא
הַשֹּׁמֵף פָּרֵץ הַנְּהָר בַּבַּיִת הַהוּא, וְלֹא יָכַל לְהִנָּעוּ כִּי
עַל־הַסֶּלַע יִסְדּוּ [כִּי־טוֹב מִבְּנֵהוּ]. וְאֲשֶׁר שָׁמַע וְלֹא עָשָׂה
דּוֹמָה לְאִישׁ אֲשֶׁר בְּנָה בַּיִת עַל־הַקַּרְקַע בְּלִי יִסוֹד,
וַיִּפְרָץ־בוּ הַנְּהָר, וַיִּפֹּל פְּתָאֵם, וַיִּגְדַּל שֹׁבֵר הַבַּיִת הַהוּא”
(לוקס 1 46-49).

”וּבֹאֵת יִדְעַ כִּי הִפְרָנוּ אוֹתוֹ, אִם-נִשְׁמַר אֶת-מִצְוֹתָיו.
הָאֵמֶר הִפְרָתִיו וְאֶת-מִצְוֹתָיו לֹא יִשְׁמַר, כִּי־זֶה הוּא וְהָאֵמֶת
אֵין בּוֹ” (הראשונה ליוחנן ב 3-4).

ופעמיים באותה איגרת הוא ציין שמי שנולד מאלוהים אינו יכול לחטוא (ראה הראשונה ליוחנן ג 9; ה 18). אל תנצל את חסדו של אלוהים. האמן בישוע המשיח כאדון וכמושיע, ונהל את חיך לאור מערכת היחסים שלך איתו וההתחדשות שהיא מעניקה לך.

אהב את אלוהים ועשה את מה שאתה רוצה

בנקודה זו אנשים שואלים, ”אם המעשים הטובים שלך אינם מושיעים אותך, למה שלא תעשן, תתהולל ותבלה בדיסקוטקים?” לא שאסור לי לעשות מעשים כאלה; פשוט אינני רוצה לעשות אותם. אהבת המשיח דוחקת בי לנהל אורח חיים שימצא חן בעיניו. טעמתי מאהבתו, ולכן אינני רוצה להתרחק ממנו. אני רוצה להתקרב אל ישוע ככל האפשר, כי אני אוהב אותו והוא אוהב אותי. אינני רוצה לעסוק במשהו שאינו מכבד אותו.

למרבה האירוניה, תחת החסד אני חי חיים טהורים יותר משחייתי אי פעם תחת התורה, או במסגרת מערכת כלשהי של חוקים וכללים. במערכת יחסים שמבוססת על חוקים וכללים אני צריך כל הזמן לבדוק את הגבולות שלי. עלי לברר כל הזמן אם מעשים מסוימים הם נכונים או אסורים. במערכת יחסים כזאת אני כל הזמן מחפש פרצות, ומוצא את עצמי מסביר ומצדיק את הדברים שאני עושה. אני חי עד הגבול המותר וקצת מעבר לו.

שונה לגמרי היא מערכת יחסים עם אלוהים שמבוססת על אהבה. במערכת יחסים כזאת אני לא צריך להתלבט עוד אם דבר מסוים הוא מותר או אסור. במקום זאת אני אומר, ”האם זה ימצא חן בעיני אבי שבשמים? אני אוהב אותו ורוצה למצוא חן בעיניו. הוא אוהב אותי ואני לא רוצה להכאיב לו. האם אבי שבשמים ישמח אם אעשה את

זה?" לפעמים, גם בעניינים שהתורה אינה אומרת דבר לגביהם, ליבי אומר לי שאלוהים יתעצב אם אמשיך בפעילות הזאת שאני מתלבט לגביה.

אלוהים רוצה לנהל עם כל אחד מאיתנו מערכת יחסים שמבוססת על אהבה. אלוהים אינו רוצה לכבול אותך על ידי חוקים; הוא רוצה למשוך אותך אליו באהבתו. זוהי בשורת החסד – הצדקה שאלוהים מייחס לנו ושאינה מבוססת על ציות למצוות התורה.

אלוהים אינו רוצה לכבול אותך
על ידי חוקים; הוא רוצה למשוך אותך
אליו באהבתו. זוהי בשורת החסד.

רבים אינם מבינים שהאהבה היא הדבר היחיד שגורם לנו לעשות את הטוב. הפחד לעולם אינו יכול להיות הכוח המניע בחייו של המאמין. אם אנחנו טובים רק מפני שאנחנו מפחדים להיות רעים, אין זו צדקה אמיתית. הפחד יכול לגרום לכך שניראה זהירים כלפי חוץ – כשהוא בעצם מכסה על המניעים הלא נכונים והמעוותים שלנו. אם פחד מנסיבות קשות, למשל, הוא הדבר היחיד שגורם לנו להתנהג כשורה, בהחלט יתכן שאנחנו בסך הכל נותנים דוגמה לרוע מרוסן. אבל אין זה טוב אמיתי. טוב אמיתי מונע אך ורק על ידי אהבה. לעומת זאת, אם ההחלטות המוסריות שלנו מבוססות על אהבה ועל רצון להימנע מכל מה שמעציב את אלוהים, סימן שגילינו את המניע האמיתי של הצדקה.

פרי הרוח הוא אהבה. אחד המאפיינים הבולטים שלה הוא טוב לב. כשאנחנו מודעים לאהבה שרוחשים כלפינו ושאנחנו חשים כלפי אחרים, אנחנו מתמלאים שמחה. כשהאהבה משתלטת על חיינו, אנחנו מתמלאים שלום. האהבה תמיד באה לידי ביטוי בסבלנות ובאורך רוח, בטוב לב ובעדינות. אם כך, כשרוח הקודש מניבה את

פריה בחיינו, אין לנו עוד צורך בעול חיצוני כגון חוקים וכללים או תורה כלשהי. התורה מתגשמת על ידי אהבה.

בנקודה זו אנחנו מגלים תגלית נפלאה: חיי הצדקה אינם מהווים עוד עול, אלא מקור לשמחה שכן מערכת היחסים שלנו עם ישוע מבוססת על אהבה.

בעיה עיקשת

אנחנו בהחלט יכולים להכיר את חסד אלוהים, לחיות בשמחה ושלום בזכות הצדקה שיש לנו בישוע, ולהיות מלאי ביטחון במעמד שלנו בעיני אלוהים – מעמד של צדיקים במשיח. הביטחון הזה נובע מהדיעה שנצלבנו עם המשיח. החיים שהיו עד אז בשליטת הבשר נצלבו, וכעת אנחנו חיים חיים חדשים שנשלטים בידי רוח אלוהים. יש לנו טבע חדש, טבעו של ישוע המשיח:

”וּבְכֵן מִי שֶׁהוּא בְּמִשִּׁיחַ, בְּרִיאָה חֲדָשָׁה הוּא; הַיְשָׁנוֹת עֲבָרוּ וְהֵנָּה הַכֹּל נִהְיָה לְחֲדָשׁ” (השנייה לקורинתים ה 17).

זוהי אמת שמשחררת.

ובכל זאת עדיין יש לנו בעיה. אנחנו עדיין חיים בגוף הזה, וכל עוד אנחנו כלואים בתוכו, אנחנו כפופים לכוחות העזים של הדחפים והתאוות שלו. בתוכנו מתחולל מאבק. הבשר מכוון את נשקו ופותח באש. הבשר – האדם הישן שלנו – מת, אבל אנחנו עדיין נושאים את גופתו לכל מקום שאליו אנחנו הולכים. אנחנו דומים לשותפו של סאם מקג, שחי עם גופה מוסתרת למחצה משום שהוא לא היה יכול להיפטר ממנה.

חשוב לזכור שכתבי הקודש עושים הבחנה חשובה בין הרוח לגוף. הרוח שלי נפדתה, אך לא גופי. זה מקורו של העימות המתמיד. שאול אמר באיגרת אל הרומיים ח 22-23:

”כִּי יִדְעֶנּוּ אֲשֶׁר הַבְּרִיאָה בְּלֹא יַחַד תֵּאֲנֶחַ וְתַחִיל עַד הֵנָּה;
וְלֹא־זֹאת בְּלִבְדִּי, כִּי גַם־אֲנִיחֶנּוּ, אֲרָאִם יִשְׁלְנוּ בְּבוֹרֵי

הַרוּחַ, נֶאֱנַח בְּנַפְשֵׁנוּ וְנַחֲכָה לְמִשְׁפַּט הַבְּנִים, פְּדוּת
גְּוִיתֵנוּ”.

ואכן, לעיתים רבות אני גונח ומתייפח לפני אלוהים בגלל חולשת
הבשר.

אחרי שישוע התפלל בגת שמנים, הוא ניגש אל תלמידיו ומצא אותם
ישנים. הוא אמר לכיפא:

”שִׁמְעוּנִי, הֲתִישֵׁן? הַכִּי-לֹא יִכְלֹת לְשָׁקֵד שְׁעָה אַחַת?
שְׁקִדוּ וְהִתְפַּלְלוּ, פֶּן-תֵּבְאוּ לְיַדֵי גִפְיוֹן; הֵן הַרוּחַ הִיא
חִפְצָה, וְהַבָּשָׂר רַפָּה” (מרקוס יד 37-38).

מעולם לא נאמרו מילים נכונות יותר. הרוח שלי אומנם חפצה, אבל
הבשר שלי חלש. אני נאנח ונאנק ואומר, ”הוי, אלוהים, זרז את היום
שבו תושיע אותי מהגוף המושחת הזה!” אני כל כך רוצה להיפטר
מהגופה הזאת.

ברגעי חולשה, הרוח מוכיחה אותי
ומעניקה לי כוח, וכך יכולות
והמחשבות שלי לפנות לאלוהים.

יום אחד נהיה משוחררים כולנו מהטבע החוטא שלנו. בכתבי הקודש
נאמר:

”כִּי מֵה־שְׁעֵתָה לְכַלּוֹן לְבוֹשׁ יִלְבַּשׁ אֶל-כַּלּוֹן וְאֲשֶׁר יָמוּת
לְבוֹשׁ יִלְבַּשׁ אֶל-מָוֶת. וּכְשִׁילְבַּשׁ מֵה־שְׁעֵתָה לְכַלּוֹן
אֶל-כַּלּוֹן וּמֵה־שְׁעֵתָה לְמָוֶת יִלְבַּשׁ אֶל-מָוֶת, אִזּוּ יִהְיֶה
דְּבַר-הַכְּתוּב: בְּלַע הַמָּוֶת לְנִצָּחַ. אִיֶּה עֶקֶצְךָ הַמָּוֶת? אִיֶּה
שְׂאוֹל נְצַחֹנְךָ? עֶקֶץ הַמָּוֶת הוּא הַחֲטָא; וְכַח הַחֲטָא הִיא

הַתּוֹרָה; אֲבָל תּוֹדוֹת לַאלֹהִים אֲשֶׁר נָתַן-לָנוּ הַנִּצְחוֹן עַל-יָדֶיךָ
אֲדִינְנוּ יֵשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ” (הראשונה לקורинתיים טו 53-57).

בִּינְתִיִּים, לֹא הֵכֵל אֲבוֹד. בְּרַגְעֵי חוֹלְשָׁה, הַרוּחַ מוֹכִיחָה אוֹתִי וּמַעֲנִיקָה לִי כוּחַ, וְכִךְ יוֹכוֹלוֹת הַמַּחֲשָׁבוֹת שְׁלִי לִפְנוֹת לַאלוהִים וּלְהִישָׁעַן עַל עֲזָרְתּוֹ וְעַל כּוּחוֹ. זֶה הַסִּיכָה שְׁאֵנִי יוֹכֵל לְהִתְגַּבֵּר וּלְנַצֵּחַ. אֲנִי מְבִיֵן שְׁעָלִי לְהִישָׁעַן עַל כּוּחוֹ וְעוֹצַמְתּוֹ שֶׁל אֱלֹהִים מִדֵּי יוֹם בְּיוֹמוֹ, אַחֲרַת לֹא אוֹכֵל לַחַיּוֹת אֶת הַחַיִּים שֶׁהוּא רוֹצֵה שְׁאֲחִיה. אֲנִי לֹא יוֹכֵל לְהִזְנִיחַ תְּחוּם מְסוּיִם בְּחַיֵּי וּלְהַעֲבִיר אוֹתוֹ לְהִילוֹךְ נֵיטְרָלִי, מִשׁוּם שֶׁאֵז רַק אֲדַרְדֵּר בְּמוֹרֵד. בְּרַגַע שֶׁאֲפַסִּיק לְהִישָׁעַן עַל אֱלֹהִים, הַבֶּשֶׂר שְׁלִי יִתְחִיל לְהִתְקוֹמֵם וַיִּנְסֵה לִיטוֹל לִידֵּיו אֶת הַכּוּחַ וְהַסִּמְכוֹת. עָלַי לְרַסֵּן אֶת הַמְּאוֹוִיִּים שְׁלִי, אַחֲרַת הֵם יִשְׁלְטוּ בִּי. שְׁאוֹל כְּתַב:

”אֲדַבֵּא אֶת-גּוֹפִי וְאֶשְׁבֶּדְנֹו, פֶּן-אֶהְיֶה, אֲנִי הַקּוֹרָא
לְאַחֵרִים, נִיֵּאֵלַח בְּעֵצְמִי” (הראשונה לקורинתיים ט 27).

אִם אֵינִי עוֹמֵד עַל הַמְּשֻׁמֵּר, אִם אֲנִי נִכְנַע שׁוֹב לְבֶשֶׂר, הֲאִם פִּירוּשׁ הַדְּבָר שֶׁאֵיבַדְתִּי אֶת הַיְשׁוּעָה שְׁלִי? הֲאִם עָלַי לְהִיוֹשֵׁעַ פַּעַם נּוֹסֶפֶת? לֹא. אֲנִי עֵדִיִן מֵאֲמִיִן בְּמִשִּׁיחַ. אֲנִי עֵדִיִן אוֹהֵב אוֹתוֹ, וְהַאֲמוּנָה שְׁלִי הִיא עֵדִיִן זֶה שֶׁבְּזַכוּתָהּ אֲנִי נֹחֵשֵׁב לְצַדִּיק. אֲבָל בְּגַלְל הַאֲמוּנָה הַזֹּאת וּבְגַלְל הַחַיִּים הַחֲדָשִׁים שִׁישׁ לִי בְּמִשִּׁיחַ, אֲנִי לֹא יוֹכֵל לְהִמְשִׁיךְ וּלְהִנִּיחַ לְבֶשֶׂר לְשִׁלּוֹט בִּי.

אֲנִי אוֹמֵנִם עַל לִפּוֹל לְבוֹר לְמִשְׁךְ תְּקוּפָה מְסוּיִמַת, אֲבָל אֵינִי חַיִּיב לְהִישָׁאֵר בּוֹ. אֱלֹהִים לֹא יִנִּיחַ לִי לְהִישָׁאֵר שָׁם. הוּא לֹא יִנִּיחַ לִי לְהִתְחַמֵּק מִיָּדוֹ כְּשֶׁאֲעִשֶׂה אֶת הַדְּבָרִים שֶׁאֲנִי אוֹהֵב לְעִשׂוֹת וּשְׁכוֹלֵם עוֹשִׂים אוֹתָם. יִתְכֵּן שֶׁהֵם יַעֲשׂוּ אוֹתָם בְּלִי לְתַת עֲלֵיהֶם דִּין וְחִשְׁבוֹן, אֲבָל לֹא אֲנִי. אֱלֹהִים יִדְאֵג לְכֵךְ שֶׁלֹּא אַחְמוֹק מִיָּדוֹ! אִם אֲנִסֵּה לְלַכֵּת בְּדַרְכֵי הָעוֹלָם וּלְעִשׂוֹת אֶת הַדְּבָרִים שֶׁעוֹשִׂים כָּל אֱלֹהִים שֶׁהוֹלְכִים בְּדֶרֶךְ הַרְחֵבָה, רֹב הַסִּיכּוּיִים שֶׁאֲכַשֵּׁל, אֲשֵׁנָא אֶת מֵה שֶׁעֲשִׂיתִי, אוֹ אֲתַפְּסֵה. אֱלֹהִים אוֹהֵב אוֹתָנוּ שֶׁכֵּן אֲנַחְנוּ יִלְדִּיּוֹ, וְלִכֵּן אֵינֵנו יוֹכוֹלִים לְחַמּוֹק מֵעֵינֵינוּ וּלְלַכֵּת בְּדַרְכֵי הָעוֹלָם.

יתכן שאתה עדיין תוהה: אם אנחנו תחת יד החסד, האם אנחנו יכולים פשוט להתעלם מאמות המידה שאלוהים קבע בנוגע להתנהגות מוסרית? חס וחלילה! מערכת היחסים החדשה שלנו מעניקה לנו את כוחו של אלוהים ואת נוכחותה של רוח הקודש השוכנת בקרבנו. יש לנו טבע חדש, שעורג לקשר הרמוני עם אהבתו של אלוהים ועם קדושתו. בזכות כוחה של רוח הקודש אין לנו עוד צורך להתאמץ ולעשות את מה שנכון. לכך התכוון יוחנן כשכתב:

”כִּי זֹאת אֱהָבֵת אֱלֹהִים הִיא, אֲשֶׁר נִשְׁמַר אֶת־מִצְוֹתָיו;
וּמִצְוֹתָיו אֵינָן כְּבִדּוֹת” (הראשונה ליוחנן ה 3).

נוכחותו של אלוהים בקרבנו היא שמעניקה לנו את הכוח לבחור בדרך הנכונה ולהימנע מרע.

אם אתה מכיר את המיתולוגיה היוונית והספרות קלאסית, ודאי קראת את סיפורו של אודיסאוס. במהלך מסעותיו שמע אודיסאוס ההרפתקן על אי של סירנות – בתולות ים קטלניות, ששירתן היפה והקסומה גרמה למלחים שהפליגו לאורך האי לכוון את ספינותיהם אל החוף ולהתנפץ בסופו של דבר אל הסלעים. איש לא נשאר בחיים לאחר ששמע את שירתן. הסיפור הזה קרא תגר על אדם נועז כאודיסאוס, והוא החליט להפוך לאדם הראשון שישמע את שירתן ויישאר בחיים.

כדי להשיג את מטרתו, הוא שם שעווה באוזניהם של אנשי צוותו והורה להם לקשור אותו לתורן האונייה. וכך, כשהם חלפו על פני אי הסירנות, המלחים לא שמעו את השירה המפתה. אודיסאוס, הנוסע היחיד באונייה שלא מילא את אוזניו שעווה, רצה לעשות את מה שעשו קודמיו, לקפוץ לים ולשחות לעבר הסלעים. הוא החל למשוך בחבלים שכבלו אותו ולהיאבק בהם כדי להשתחרר. הוא קילל את מלחיו וציווה עליהם לכוון את האונייה לעבר הסלעים, אבל השעווה שאטמה את אוזניהם מנעה מהם לשמוע את זעקותיו. אודיסאוס המשיך להילחם בכבלים עד שהספינה יצאה מטווח הסכנה.

אודיסאוס אכן שמע את שירתן של הסירנות ונשאר בחיים – אבל
זכר אותה שירה מכושפת רדף אותו עד סוף ימיו.

המיתולוגיה היוונית מספרת על ספינה נוספת שעברה ליד אותו חוף
וניצלה. הצוות אומנם נמשך למנגינה הקטלנית, אבל על אותה ספינה
היה אדם מחונן בשם אורפאוס, שלקח נבל לידיו והחל לנגן. המוסיקה
של אורפאוס היתה יפה מזו של הסירנות, וצוות המלחים התרחק
מהסלעים והפליג למקום מבטחים, מוקסם מהמנגינות היפות
והחדשות שהפיחו בהם חיים.

כשאנחנו ניצבים בפני פיתוי, רובנו יכולים להזדהות עם אודיסאוס או
עם אורפאוס. חלק מאיתנו מוקסמים משירת הסירנות של העולם,
ומתקשים להתנגד לה. אנחנו מוצאים את עצמנו כבולים למקומנו
בכוחם של חוקים וכללים, ונאבקים בכללים האלה כשאנחנו מתפתים
על ידי הבשר. התקווה היחידה שלנו היא התורה שמונעת מאיתנו
להיכנע לפיתוי.

אבל יש בינינו כאלה ששמעו שיר חדש בליבם – את שירת השמים.
הם גילו שאהבתו של ישוע המשיח היא איתנה ומספקת, ואף על פי
שהעולם עדיין מושך אותם, הם יכולים להפנות לו עורף בשמחה,
ולהימשך בעוצמה רבה לנוכחות המשיח. הם גילו את הכבוד שממלא
אותם כשהם הולכים עם אלוהים ומנהלים איתו מערכת יחסים קרובה
ואישית.

השמחה שמסכה לנו האחדות שלנו עם המשיח עולה על כל פיתוי או
קסם שהעולם או הבשר יכולים להציע. הפיתוי והמשיכה של החטא
מאבדים את כוחם. אלה שגילו סוג זה של סיפוק והגשמה אינם
זקוקים לכללים. הם אינם צריכים לרסן את עצמם על ידי ציות לכלל
שאומר, "אל תכה את רעך", משום שאין להם כל רצון לעשות את זה.
אהבתו של ישוע נגעה בליבם ומילאה אותם. הם רק רוצים שהשכן
שלהם יושע.

לפני כמה ימים ראיתי את העיקרון הזה בפעולה. נהגתי ברחוב סואן
ליד בית הקהילה שלנו, כשמכונית נעצרה לפני בבת אחת וגרמה לי
לבלום בחדות. במכונית נהגה זקנה קטנה עם שיער שיבה. היא לא
ראתה אותי וגם לא את האחרים שהיא כמעט פגעה בהם. אילולא היו

הנהגים האחרים סביבה עירניים דיים, היא היתה גורמת לתאונה נוראית. היא עשתה כל כך הרבה מהלכים מטופשים. מצאתי את עצמי מתפלל, "אלוהים, אנא עזור לזקנה הקטנה הזאת להגיע לביתה בשלום". מי שמכיר אותי יעיד שהגישה הזאת איננה אלא נס! כמה טוב לראות את השינויים שמתחוללים בנו בזכות מערכת היחסים שלנו עם אלוהים.

אהבה מתמדת

בזכות המשיח אנחנו יכולים ליהנות מאחדות אמיתית עם אלוהים. אלוהים אינו קרוב אלינו ברגע אחד ורחוק מאיתנו ברגע אחר. גם כשאנחנו נכשלים, גם אם אנחנו עדיין חלשים בתחומים רבים, הצדקה שלנו נותרת בעינה ואינה משתנה בהתאם לשינויים בגישה או במצבי הרוח שלנו. מערכת היחסים שלנו עם אלוהים היא יציבה ובטוחה, כי היא אינה מבוססת על התפקוד שלנו. היא מבוססת אך ורק על מה שישוע עשה למעננו. הוא נשא את חטאינו ומת במקומו, וכך הפך את הישועה שלנו למציאות. אנחנו יכולים להיפטר מההשקפה שלפיה אלוהים אוהב אותנו רק כשאנחנו "טובים", דוחה אותנו כשאנחנו רעים.

השמחה שמסבה לנו האחדות שלנו עם
המשיח עולה על כל פיתוי או קסם
שהעולם או הבשר יכולים להציע לנו.

אני מתקשר לנכדתי לעיתים קרובות למדי. אני אוהב לשוחח איתה בבקרים ולשאול אותה מה חדש אצלה. לפעמים היא אומרת לי, "יש לי מצב רוח רע היום, סבא". האם אני אוהב אותה פחות כשהיא מספרת לי על כך? היא יודעת שהתנהגותה טעונה שיפור, אבל אין זה משנה כלל את אהבתי אליה. וגם אינני אוהב אותה יותר כשהיא

מלאכית קטנה ומתוקה. אני פשוט אוהב אותה. אני אוהב אותה כשהיא מחמיצה פנים ואני אוהב אותה כשהיא מתוקה.

כך גם אלוהים רואה אותנו. כשאנחנו רוטנים ומתלוננים, אנחנו נוטים לחשוב: אלוהים לא יכול לאהוב אותי היום. הרי אפילו אני אינני אוהב את עצמי. אני אומלל. אינני רוצה איש לידי. נדמה לנו גם שאלוהים אינו אוהב אותנו כשאנחנו נכשלים, אבל זוהי טעות! אילו התבסס המעמד שלנו בעיני אלוהים על התפקוד שלנו, המשיח לא היה צריך למות כלל.

כשישוע מחשיב את אמונתנו לצדקה, הוא מכונן איתנו מערכת יחסים יציבה ומלאת אהבה. אנחנו נהנים מגישה חופשית אליו, שאומרת לכל אחד מאיתנו, "היכנס ושכ. תן לי לעזור לך; תן לי לחזק אותך".

אלוהים אוהב אותך. אתה יקר לו עד כדי כך שהוא בחר בך וקרא לך להיות שלו לנצח. זוהי הסיבה שחסדו לא יגרום לך לנהל חיי הפקרות פרועים. אתה תתמלא שמחה רבה יותר כשתעמוד במשיח, לא כשתמשיך עם החטא.

פרק יא

התורה

מלכודות ומוקשים

נדמה שתמיד יש מי שמוכן ומזומן להיכנס לחלקה שכבר נקצרה, לאסוף את השאריות.

מדי פעם אנחנו רואים אנשים שמחלקים עלוני בישור במגרש החנייה של הקהילה שלנו, במטרה להפיץ כל מיני תורות "משיחיות" מוזרות. במקרים אחרים נתקלנו באנשים שעמדו בכניסה לחנייה, וניסו לשכנע את חברי הקהילה לדבוק בתורה משיחית כזו או אחרת. אנחנו תמיד שואלים אותם, "למה אתם מחלקים את העלונים שלכם למי שבא לקהילה?" הרי אילו תיכננו אירוע מיוחד, היינו שולחים אנשים לחופי הים או למרכזי הקניות כדי לבשר על כך – לא לקהילה אחרת! מדוע אנשים באים לקהילה כדי לנסות ולצוד את מי שכבר חבר בה?

אם אתה דוגל בתורה כלשהי ואתה חושב שאחרים צריכים להבין אותה ולהאמין בה, מדוע שלא תראה כיצד האמת של אותה תורה שינתה את חייך והפכה אותך דומה יותר למשיח, במקום לנסות ולשנות את דעתנו? תן לנו לראות איך האמת הזאת באה לידי ביטוי בחיך האישיים. אחרי שנראה את המסירות שלך ואת ההליכה שלך עם אלוהים, נשאל אותך על כך כי נבין שיש לך משהו שגם אנחנו זקוקים לו.

למרבה הצער, יש אנשים שאינם מסתפקים בכך. הם מרגישים שאלוהים – או מישהו אחר – קורא להם לגזול אנשים מגוף המשיח ולמשוך אותו לחיקה של אמונה אחרת. זו הסיבה שהכרית

החדשה מלאה אזהרות נגד מורי שקר ונגד דרכיהם מלאות הקסם והעורמה.

אתה יכול להיות בטוח

כל הכתות מעוותות בדרך כזו או אחרת את בשורת המשיח. בדרך כלל הן מייחסות חשיבות יתרה למעשים, ולצדקה שמבוססת על מעשים. כששואלים מישהו ששייך לכת אם הוא נולד מחדש, הוא בדרך כלל עונה, "איך אפשר לדעת? תדע בוודאות רק כשתמות, כי אינך יודע מה יהיו המעשים האחרונים שלך". ואני שואל, האם זה לא עיתוי נוראי לגלות בו את התשובה?

אלוהים רוצה שנהיה בטוחים בישועה שלנו, ואם אנחנו מאמינים בישוע ובמה שהוא עשה למעננו, נוכל להיות בטוחים גם לגבי עתידנו הנצחי. אם הישועה שלנו מבוססת על מעשים, הביטחון הזה לא יהיה בהישג ידנו. אם הישועה שלנו מבוססת על נאמנות לתקנון מסוים או למערכת שלמה של חוקים ומצוות, לא נדע מה יהיה יעודנו הנצחי עד שנמות... אבל אז זה עלול להיות מאוחר מדי. לעומת זאת, אם הישועה שלנו מבוססת על אמונה בישוע ובמה שהוא עשה למעננו, אנחנו יכולים להיות סמוכים ובטוחים, שכן דבר לא ישנה את מה שהוא עשה.

אני לא בטוח כלל וכלל לגבי המעשים שלי. אני גם לא בטוח לגבי הצדקה שלי. אבל אני כן בטוח לגבי מה שישוע עשה ולגבי הצדקה שזקפת לזכותי. כפי שכתב המשורר: "את תקוותי יוסד אני על דם ישוע אדוני; יסוד אחר לא אבקש אך בישוע אֶשְׁתַּרשׁ".¹ שאל השליח האמין בכל ליבו באמת הזאת, ולכן כתב:

**"אֲבָל גַּם־אֲנַחְנוּ אוֹ־מִלְאָךְ מִן־הַשָּׁמַיִם אִם־יָבוֹא לְבִשֹׁר
אֶתְכֶם בְּשׂוֹרָה מִבְּלִעְדֵי זֹאת אֲשֶׁר בְּשָׂרְנוּ אֶתְכֶם, חָרֶם
יְהִי" (גלטים א 8).**

1. "הלל וזמרת יה" בעריכת אריה בר דוד, קרן אחוה משיחית, ירושלים 1976, שיר מספר 108.

מילים כדורבנות! שאול השתמש ביוונית במונח "אַנְטִי־מָה", שפירושו "מקולל ונידון לגיהנום הבזוי ביותר".

נניח שמלאך יתיישב הערב על מיטתך. אתה תרגיש חסר מנוחה, תתעורר, ותראה יצור זוהר בגובה שני מטרים יושב למרגלותיך. אם הוא יאמר, "אל תפחד! באתי לבשר לך בשורה טובה. אלוהים בחר בך כדי שתבצע משימה מיוחדת. אם רק תעשה את העבודה הזאת, הוא יושיע אותך", מה תהיה מסקנתך? דבר אחד בטוח: המלאך הזה איננו מאלוהים. הוא ראוי לחרם.

כתבי הקודש מלמדים שהדרך לישועה היא צרה. דבריו של שאול מנחיתים מכת מוות על הדתות הרבות בימינו, שטוענות, "מי שעושה את מה שהוא מאמין שעליו לעשות, מקובל על אלוהים". אבל כיפא אמר:

"וְהוּא הָאֶבֶן אֲשֶׁר מְאַסְתֶּם, אֲתֶם הַבּוֹנִים, וְתִהְיֶה לְרֵאשׁ פְּנֵה. וְאִין הִישׁוּעָה בְּאַחַר וְאִין תַּחַת הַשָּׁמַיִם שִׁים אַחַר, הַנִּתֵּן לְבְנֵי אָדָם, אֲשֶׁר־בּוֹ נִוְשָׁע"
(מעשי השליחים ד 11-12).

כתבי הקודש מלמדים
שהדרך לישועה היא צרה.

אנשים רבים בימינו היו אומרים לכיפא, "אתה צר אופקים. מה, אתה מתכוון שישועה הוא הדרך היחידה? אני לא מאמין בזה. אלה מילים קשות כל כך. לא יכול להיות, ישוע מתעלה על כל צרות האופקים הזאת!" אבל ישוע עצמו אמר:

"אֲנִי הִנְנִי הַדֶּרֶךְ וְהָאֵמֶת וְהַחַיִּים; לֹא־יָבֹא אִישׁ אֶל־הָאָב בְּיָאֵם־עַל־יָדִי" (יוחנן יד 6).

וגם, **"בָּאוּ בְּפֶתַח הַצָּר, כִּי רָחֵב הַפֶּתַח וּמְרוֹחַ הַדֶּרֶךְ"**

הַמְּבִיא לְאֲבֹדוֹן וְרַבִּים אֲשֶׁר יָבֹאוּ בוֹ; וּמֵהֲצַר הִפְתָּח
וּמוֹצֵק הַדֶּרֶךְ הַמְּבִיא לְחַיִּים וּמַעֲפִים הֵם אֲשֶׁר יִמְצְאוּהוּ”
(מתי ז 13-14).

שאלו צדק לאורך כל הדרך. אפילו היום אפשר לשמוע אותו כמעט מתחנן אל הגלטים, "תבינו, אומר שוב. אם אני או מלאך אחר מהשמים או אדם כלשהו יבואו וינסו להכביד עליכם עם עול כלשהו – עול שיגרום לכם לסמוך על עצמכם, על מעשיכם, על טובכם, על צדקתכם, על המידה שבה אתם מקיימים את התורה, על ברית המילה שלכם, על פולחן כלשהו שאתם מקפידים עליו, על השייכות שלכם לקבוצה כלשהי, על מה שאתם נותנים – חרם יהיה!"

מדוע הוא היה כל כך נחוש בעניין זה? כי אלוהים קיבל אותנו בדיוק כפי שהיינו ברגע שפתחנו את ליבנו ושמנו את מבטחנו בנו, בישוע המשיח. באותו רגע הוא טיהר אותנו מכל חטאינו וקיבל אותנו אל משפחתו. אלוהים רוצה להרעיף עלינו את מלוא אהבתו – לא כי זה מגיע לנו, אלא משום שהוא אוהב אותנו. זוהי בשורת החדש שבמשיח ישוע. זו הסיבה ששאל היה מוכן לתת את חייו למענה.

פשוט מדהים

האם תהית אי פעם מדוע אמונות ודתות שונות, שמבססות את מערכת היחסים של המאמין עם אלוהים על מעשים טובים, מצליחות לקנות אחיזה בליבם של אנשים רבים? השאלה הזאת העסיקה אותי לא מעט.

אין ספק שגם שאלו חשב על כך, מכיוון שהוא אמר לגלטים:

”תִּמְהָ אֲנִי כִּי־סָרְתֶם מִיָּהּ מֵאַחֲרַי הִקְרָא אֶתְכֶם בְּחֶסֶד
הַמְּשִׁיחַ אֶל־בְּשׂוֹרָה זָרָה” (גלטים א 6).

אכן, מדהים שאנשים מעדיפים להפנות עורף לחסדו של המשיח לטובת בשורה אחרת – במיוחד כשמדובר ב"בשורה" שאינה מבשרת טובות כלל!

בכל פעם שמישהו אומר, "טוב וחשוב להאמין בישוע, אבל לא מספיק

להאמין בו כדי להיוושע", היזהר! אם תאמר לי שעלי להיות צדיק ולהוכיח לאלוהים את קדושתו, אינך מקרב אותי אליו; אתה רק מרחיק אותי ממנו. אינני צדיק ואינני קדוש, ואין כל דרך שתאפשר לי להיות צדיק או קדוש, ולכן הדברים שאתה מספר לי אינם בשורה טובה. להיפך, הם ממיתים אותי.

שאל לא הבין מדוע יהיה מישוה מוכן לזנוח את מערכת היחסים שלו עם אלוהים למען מערכת יחסים שמבוססת על מעשים, על ברית מילה ועל קיום מצוות. הוא כתב:

"יֵשׁ אַנְשִׁים הַעֲבָרִים אֲתֶכֶם וְחַפְצִים לְהַפְּדוֹ אֶת־בְּשׂוֹרַת הַמְּשִׁיחַ" (גלטים א 7).

אהבה ככלי נשק

מוזר שיש אנשים שמעדיפים לנטוש את הבשורה האמיתית לטובת בשורה מזויפת, אבל הדרך שבה מורי שקר מגייסים את תלמידיהם החדשים איננה סוד. שאל ציין שאחת השיטות הנפוצות היא החיבה העצומה שהם מרעיפים על הזולת:

"אִינֶם מְקַנְאִים לְכֶם לְמִוֹבָה, כִּי חֲפָצִים לְהַפְּרִיד אֲתֶכֶם מֵעֲלֵינוּ, לְמַעַן תִּהְיוּ מְקַנְאִים לָהֶם" (גלטים ד 17).

אנשים שהשתייכו לכתות שונות מספרים על האהבה ועל תשומת הלב שחברי הכת הרעיפו עליהם ברגע שהם נחשבו למועמדים רציניים. אבל אחרי שהם הצטרפו לכת, אותה חיבה ואותה תשומת לב הפכו ללימוד קנאי של תורות והשקפות. במקום האהבה שהרעיפו על המועמד, הוא מצא את עצמו נאלץ להיכנע למשמעת גופנית נוקשה, שרק הטישה אותו. כל תחושה של ביטחון עצמי נגזלה ממנו, והוא נותר פגיע יותר מאי פעם בגלל העיוותים הרוחניים של אותה כת.

האהבה שהרעיפו עליו בראשית דרכו היתה בסך הכל אמצעי לבודד ולשעבד אותו. מי שבסופו של דבר לא מצטרף לכת, מגלה מהר מאוד שהאהבה הזאת נעלמת, ומוצא את עצמו מבודד ומנודה. אם אינו

נסחף אחר תורותיה של הכת ומנהגיה, אותה "אהבה" הופכת עד מהרה לעוינות.

בשנים הראשונות שלי בטוסון, אריזונה, היתה לי תקרית לא נעימה עם מאמינים מהזרם שנקרא Jesus Only ("רק ישוע"). הכת הזו מלמדת שהאב, הבן ורוח הקודש אינם אלא מונחים שונים שכולם מתכוונים לישוע. כמובן, הם מתקשים להסביר אל מי ישוע דיבר כשהתפלל אל האב, או מי דיבר מהשמים כשישוע נטבל. האם יתכן שהקול שאמר במתי ג 17, "זֶה בְּנֵי יְדִידֵי אֲשֶׁר־רָצָתָה נִפְשֵׁי בּוֹ", לא דיבר אלא מהבטן? נקודת התורפה של הכת הזאת ברורה למדי, ובכל זאת, חסידיה מפיצים את תורתם ומרבים לעורר עימותים.

למרבה הצער, שתי משפחות בעלות השפעה בקהילה שלנו השתכנעו מדבריהם והצטרפו אליהם. עד מהרה הם הפכו אותי ליעד הבא שלהם, והחלו להרעיף עלי חובה ולהגיע לפעילויות השונות בקהילה. הם הזמינו אותי לאכול במסעדות ודיברו ללא הרף על היכולת העצומה שלי ועל האהבה הרבה שלהם לקהילה שלנו.

מאז ומתמיד שנאתי להתווכח על פסוקים כאלה ואחרים. אני בדרך כלל מאפשר לאנשים להסביר את עמדותיהם, נחשלות ככל שיהיו, בלי לנסות ולקרוע אותם לגזרים. אותם אנשים נהגו לצטט את הפסוק שבו ישוע אומר, "אֲנִי וְאָבִי אֶחָד אֲנַחְנוּ" (יוחנן י 30), ואני נהגתי לענות, "נכון, זה מה שהוא אמר". בכל פעם שהם ציטטו פסוקים שונים אמרתי, "נכון, כך כתוב", ולא התווכחתי.

כמובן, הכרתי פסוקים רבים שיכולים לשפוך אור על הסוגיה, אבל לא טרחתי להתווכח. ישוע אמר, "מִיָּהָר הִתְרַצָּה לְאִישׁ רִיבְךָ בְּעוֹדְךָ בְּדֶרֶךְ אֲתוֹ" (מתי ה 25), ולכן הסכמתי עם הפסוקים שהם ציטטו. לא הסכמתי עם הפרשנות שלהם, אבל הסכמתי עם הכתוב עצמו. והיות שלא התווכחתי, הם חשבו ששיכנעו אותי.

באחד הימים הם הציגו את התורה שלהם באחת מקבוצות הבית שלנו. כשהמורה הפריך את טענותיהם, חלקם טענו שאפילו אני מצודד בדעתם. המורה הזעיק אותי מיד כדי ליישב את המחלוקת. כשאמרתי שאני מאמין שאלוהים הוא אחד, ושהוא מתגלה בצורות שונות – באב, בכך וברוח הקודש, התמלאו חברי הכת כעס.

למחרת הם התקשרו ואמרו, "אנחנו רוצים שתבוא אלינו עוד הערב".
הגעתי אליהם באותו ערב והם שאלו, "מה העניין? מדוע אתה מכחיש
את האמת? איך אתה יכול להתכחש למה שאתה מאמין בו?"

"אני לא מתכחש", ענית. "אני לא מתכחש לשום דבר שאני מאמין
בו. התכוונתי לכל מילה שאמרתי בקבוצת הבית. אני לא חושב שישוע
עסק בלהטוטים זולים והשמיע קולות מהבטן, ואני גם לא מאמין
שניסה להתעות את בני עמו כשהתפלל לאביו שבשמים. אני מאמין
שהאב, הבן ורוח הקודש הם שלוש הוויית שונות, אף על פי שאלוהים
אחד הוא".

באותו רגע התנופפה מולי אצבע באיום. "אלוהים נתן לנו התגלות",
הם אמרו בטון מאיים. "ראינו בחזון אנשים נושאים אותך החוצה
בארון מתים שחור, אלא אם תעמוד לפני הקהילה ותספר להם
שאנחנו צודקים!" בזמן שהקשבתי לאיומיהם הנוראיים, חשבתי, *לאן
נעלמה כל אותה אהבה שלהם כלפי?*

"יש לך זמן עד שבת כדי להחליט אם תיישר קו", הם אמרו.
"אני לא זקוק לזמן עד שבת", ענית. "אני יכול להגיד לכם כאן
ועכשיו".

"אל תוסיף מילה", הם ענו. "התפלל על כך, ואם עד שבת לא תבטיח
שתיישר קו איתנו, לעולם לא נחזור לקהילה שלך". המנהיג של
הקבוצה היה אביהם של אחד עשר ילדים מתוך חמישים ושלושה
הילדים שהגיעו לקהילה שלנו. הפרישה האפשרית שלו השפיעה
משמעותית על הניסיון שלנו להגדיל את העבודה בקרב הילדים.

בשבת בערב הגיעה שיחת הטלפון. "לא שיניתי את דעתי או את
התפיסה שלי", אמרתי להם.

"בסדר, הזהרנו אותך", אמר האיש, וניתק. הוא נעלם, ואחד עשר
ילדיו עימו.

האיש וחסידי הרעיפו עלי אהבה וחיבה כל עוד הייתי מועמד אפשרי
לכת שלהם. ברגע שגילו שאני לא מוכן להשתעבד להם ולתורותיהם,
הם הפנו עורף לי ולקהילה.

האהבה שלהם לא היתה אמיתית; היא לא היתה אלא הפגנה של צביעות, שנועדה למשוך אותי לצידם. כשלא השתכנעתי בצדקתם, הם הביעו את רגשותיהם האמיתיים.

התופעה הזאת רווחת אצל מורי שקר. הם מרעיפים חיבה בשפע כדי לשכנע אנשים לקבל את דרכם, אבל ברגע שאותם אנשים אינם משתכנעים, הם ממהרים לנדות אותם.

יש אנשים שמצליחים לשכנע ולתת תחושה שאכפת להם, שהם מאוד אוהבים, מאוד נחמדים, מאוד נעימים – אבל רק מפני שהם רוצים לשכנע אותך ללכת אחריהם. אם אינך מאמין להם, היזהר! הם יכנו אותך בכל כינוי אפשרי, יחרצו עליך משפט ואפילו יוקיעו אותך. זו איננה בשורת החסד!

אל תלך שולל

לא קל לראות מישהו שמפנה עורף לאמת ובוחר בשקר, בעיקר כשמדובר במישהו שאתה אוהב ורוצה למנוע ממנו את הכאב שאתה יודע שמצפה לו. אבל ברוב המקרים פשוט אין מה לעשות. שאל הכיר היטב את ההרגשה הזאת. בגלטים ה 7 מתוארת מערכת היחסים ששררה בינו לבין הגלטים. שאל כתב שם:

“הַיִּטְבָּתֶם לְרוּיָן; מִי חֲשֵׁךְ אֶתְכֶם מִשְׁמַע אֶל־הָאֲמַת?”

הגלטים אהבו פעם את אלוהים בכל מאודם, וגם זה את זה, עד כדי כך ששירתו את שאל בגלוי ובחוסר אנוכיות גם בנסיבות קשות במיוחד. הם היו מוכנים לתת את עיניהם למענו. אבל משהו עמד להם למכשול, עד כדי כך שהיו ביניהם כאלה שראו בשאל אויב. מדוע? כי הוא אהב אותם מספיק כדי לומר להם את האמת.

שאל השתמש בדימוי מעולם הספורט כשהמשיל את הגלטים למתחרים שהחלו את המרוץ כיאות, אבל הסתבכו במהלכו.

הוא כתב:

“הַפְּתוּי הָיָה אֵינְנוּ מֵאֵת הַקְּרָא אֶתְכֶם” (גלטים ה 8),

ובכך ביקש להבהיר להם ש"הבשורה האמיתית יותר" שהמיידים דיברו איתם עליה – לא היתה מאלוהים.

למרות זאת אנשים רבים דבקים בתורות שקר. אפילו מאמינים כנים הולכים לפעמים שולל אחר אגדות מחוכמות של מורה כזה או אחר. הם פותחים את עצמם לתורות שקר בלי לבדוק מה נאמר בכתובים, ורק מפני שאדם מסוים בעל כושר שכנוע הצליח להשפיע עליהם.

כל מאמין חייב לבדוק בכתבי הקודש
אם מה שמלמדים אותו
הוא אמת או שקר.

להשפעה השקרית הזאת יש השלכות עגומות: היא משעבדת את קורבנותיה ומוחקת כמעט כליל את האישיות שלהם. האם תהית פעם איך זה שאנשים נורמליים מרחיקים לכת והופכים לחסידיה של כת מסוימת, עד כדי כך שהם מתפתים למכור פרחים או בוטנים במקומות ציבוריים על פי מצוות מנהיגם? אין ספק שפיתוי כזה איננו מאלוהים. האמת היא שבכל מסגרת שמשעבדת, במוקדם או במאוחר האדם ימצא את עצמו כפוף למרותו של אדם אחר.

ההגנה הטובה ביותר מפני תרמית כזו היא:

"בַּחֲנוּ כָּל־דְּבַר וּבְטוֹב אַחֲזוּ"

(הראשונה לתסלוניקים ה' 21).

לא משנה כמה נעלה ומכובד הוא אדם מסוים, לא משנה כמה הוא חשוב וכמה חסידיים יש לו, אסור לנו לקבל את דבריו כאילו הם היו בשורת האמת בהתגלמותה. כל מאמין חייב לבדוק בכתבי הקודש אם מה שמלמדים אותו הוא אמת או שקר.

כמה חבל שאנחנו מקלים ראש באמצעי הזהירות הזה ומאמינים לכל מה שמורה מסוים אומר לנו, רק בגלל מראהו או בגלל סגנון הדיבור

שלו, או בגלל התוכנית המפורסמת שיש לו ברדיו או בטלוויזיה. אם לא נבדוק את התורות והעקרונות שהוא מדבר עליהם, נפתח את עצמנו לפיתויים שעלולים לבוא ממקור אחר, ולא מזה שקרא לנו. אלוהים אינו משנה את דעתו. אלוהים אינו עורך את האמת שלו מדי פעם וגם לא מתבל אותה בהתגלויות חדשות. בשורת החסד אינה משתנה לעולם – אבל לא קשה למצוא מורי שקר שיטענו שהיא כן השתנתה עם השנים.

שעבוד לשם אחר

גם היום יש אנשים שמלמדים אחרים לדבוק במערכות של חוקים וכללים כדי להיצדק דרכם. הם יכולים לשאול אותך שאלות כמו, "איך נטבלת? מי הטביל אותך? מה אמרו כשהטבילו אותך?" חלק מהם אפילו יאמרו, "אם לא אמרת את הנוסח הנכון כשנטבלת, לא היתה זו טבילה אמיתית. האם רק התיזו עליך מים או טבלו את כל גופך?"

אבל גישות כאלה רק מבודדות אותנו ממה שאלוהים עשה בליבנו בכוחה של האמונה במשיח. אף פולחן או טקס, בין שמדובר בטבילה ובין שמדובר בסעודת האדון או ברחיצת רגליים, לא יהפוך אותנו לצדיקים. בעיני אלוהים אנחנו צדיקים שלמים, וזאת בזכות האמונה שלנו שמופעלת על ידי אהבה. זה המפתח לכוח ולשלום אמיתיים בהליכה שלנו עם אלוהים. אין פלא ששאל אמר משהו בנוסח, "מדוע מיהרתם לפנות מהאמת לבשורה אחרת, שאיננה בשורה כלל?"

בשורת האמת היא באמת בשורה טובה. זוהי הבשורה הטובה על חסד אלוהים ועל סליחת החטאים שעומדת לרשותנו בזכות מעשהו המושלם של ישוע על הצלב. מערכת היחסים שלך עם אלוהים אינה מבוססת על צדקתך או על המעשים שלך, וגם לא על כללים כאלה או אחרים שאתה מקפיד עליהם, אלא על האמונה שלך בקורבן שאלוהים סיפק. אם רק תאמין בו, תזכה למערכת יחסים שלמה עם אלוהים, דרך ישוע המשיח. תטוהר מכל חטאיק, והאשמה על החסרונות שלך, על הכישלונות ועל הגישות הלא נכונות תיעלם. כל הדברים האלה לא יהיו קיימים עוד, מכיוון שתוצדק בזכות האמונה שלך בישוע.

שאול ידע שאין טעם לבוא אל אלוהים על בסיס מעשים. הוא ראה מראש לאן תוביל גישה כזאת, שהרי במקרה שלו הגישה הזאת היתה נקודת הפתיחה. "אתם לא צריכים לספר לי על התורה", הוא ודאי היה אומר, "אני יודע הכל על כך. אני יודע הכל על צדקה שמבוססת על התורה. הרי הייתי פרוש קנאי. הייתי קנאי יותר מבני עמי. אל תאכילו אותי בסיפורים על התורה; אני יודע כמה מדובר. אבל תודה לאל, נושעתי כשנכנסתי למערכת יחסים חדשה עם אלוהים באמצעות האמונה שלי בישוע המשיח!"

גם אנחנו נושענו. והיות שאתה חי עכשיו את בשורת החסד, אל תניח לאיש למלא אותך אשמה או להכביד עליך עם רעיונות של צדקה באמצעות מעשים. אין בזה כל טעם. איש אינו צריך לצרף את המילה "אַנְטָמָה" לשמו.

פרק יב

הכל או לא כלום

לפני זמן מה השתתפתי בארוחת צהריים עם זקני הקהילות באורגון. לפני שהתחלנו לדבר שאל אותי מישהו אם שמעתי על הטרמפיסט שדיבר על שובו של המשיח ואחר כך נעלם. אמרתי לו שכן. שמעתי עליו לראשונה בשנת 1944, בבארבנק שבקליפורניה. הסיפור תמיד הסתיים באותה נקודה: הזוג שהסיע את הטרמפיסט נכנס לתחנת דלק וסיפר על כך בהתלהבות לעובד ששירת אותם, אלא שאז הוא גילה מפי העובד שהם הלקוח התשיעי באותו יום שמספר את הסיפור. רועה הקהילה ששאל אותי על כך צחק ואמר, "כנראה שאורגון באמת רחוקה – עברו חמישים שנה עד שהסיפור הזה הגיע לכאן!"

יש לנו נטייה להתרגש מלא כלום! אני אסיר תודה על כך שהאמונה שלנו מבוססת על היסוד האיתן של דבר אלוהים, ולא על שמועות! אני מעדיף שאלוהים ידבר אלי מעל הדפים הנאמנים של כתבי הקודש, שהוכיחו את עצמם שוב ושוב, מאשר לקבל איזו התגלות על־טבעית וייחודית. גם אם יבוא אלי מלאך ויטען שיש בפיו אמת מהפכנית כלשהי, יהיה עלי לבדוק אם המסר שלו מקורו באלוהים או לא.

כל עוד אנחנו נשענים על דבר אלוהים, איננו צריכים להיכנס למערבולת של ניחושים אין סופיים. כתבי הקודש הם היסוד האיתן היחיד של אמונתנו ושל החיים המשיחיים. אם החיים שלנו מיוסדים על האמת שבדבר אלוהים, לא ניסחף אחר תורות עדכניות ואופנתיות,

וגם לא אחר גירסאות "חדשות ומשופרות" של הבשורה. עלינו לעמוד איתן על האמת של דבר אלוהים! רק כך נוכל לשמור על החרות עתירת הכבוד שעומדת לרשותנו בשפע במשיח.

כיצד נוכל לעמוד איתן?

מי שאינו עומד איתן באמונתו, נסוג מהאמונה משום שאינו מבין כראוי את דבר אלוהים. רק הבנה איתנה של כתבי הקודש תקנה לנו יציבות אמיתית.

שאל ציין פעם שאלוהים נתן לקהילה שליחים, נביאים, מבשרים, רועים ומורים כדי "לְהַשְׁלִים אֶת־הַקְּדוּשִׁים" (אפסיים ד 11-12). אחד הסימנים של השלמות הזאת הוא האחדות והיציבות באמונה, עד כדי כך ש...

**"לֹא־נִהְיָה עוֹד יְלָדִים נִגְרָשִׁים וְנִדְפָּים בְּכַל־רוּחַ הַלְמוּד
בְּתַרְמִית בְּנֵי אָדָם וּמְקִשׁוֹתֶם אֲשֶׁר שְׁתוּ לְהַתְעוֹת" (ד 14).**

חשוב שנתבסס על דבר אלוהים, במיוחד בדורנו עתיר התרמיות!

העיוותים המוזרים של תורת המשיח מהווים בימינו את הכלל, לא את היוצא מן הכלל, החל בחומרנות של הזרם המשיחי המטיף לשגשוג ("ודאי שאלוהים רוצה שילדיו ינהגו במרצדס. מה, יש לך רק טויוטה? כמה לא רוחני אפשר להיות?") וכלה בהתגלויות ה"חדשות" לגבי הדרך היחידה שבה ראוי להיטבל.

הדברים שאמר שאול לגלטים,

**"עֲמְדוּ־נָא בַחֲרוֹת אֲשֶׁר שְׁחַרַר אֶתְנוּ הַמְּשִׁיחַ וְאַל־תָּשׁוּבוּ
לְהִלְכֵד בְּעַל הַעֲבָדוֹת" (ה 1),**

תקפים בימינו לא פחות משהיו תקפים בימים שבהם נכתבה האיגרת. במקרים רבים, הקהילה עצמה היא שכופה עלינו תנאים או כללים שעלינו לעמוד בהם כדי להיצדק. החוקים והכללים האלה מתקבלים באהדה, פשוט משום שגבולות מוגדרים מספקים מידה מסוימת של

ביטחון. כל הכתות מספקות לחסידיהן תחושה עצומה של הדרכה אישית ושל "ביטחון", משום שהן דורשות מהם ציות עיוור לסמכות.

אבל מי שמתמסר לאורח חיים נוקשה וחמור מעין זה עושה את זה על חשבון החרות האישית שלו. הוא אינו מבין שלצד תחושת הביטחון, הוא פותח את עצמו למידה רבה של אשמה ושל הוקעה על כל הפרה של אחד הכללים. אנשים רבים שהיו משועבדים למערכות כאלה, מספרים שבמשך זמן רב הם חשבו שפרישה מהכת משולה להפניית עורף לאלוהים. כשחבר בכת מתחיל לשאול שאלות או מבקש ללכת למקום אחר, אומרים לו שהוא מסכן את עצמו בחיי נצח בגיהנום. לחץ כזה והיומרה השעוררייתית לבלעדיות על האמת הם סימני היכר של כתות המשעבדות את חבריהן.

לעומת זאת, קהילה שמעודדת את חבריה להתבגר בחייהם הרוחניים מעידה על הבריאות שלה. תכופות אנחנו מייעצים לאורחים שמגיעים לקהילה שלנו לחפש מקום שיספק ביעילות את צורכיהם. חלק מאלה שמבקרים אצלנו רוצים לראות יותר רגשות באסיפות. אנחנו מעודדים אותם להשתמש בחרות שעומדת לרשותם, ולחפש מקום שיתאים יותר לצרכים שלהם. אנחנו לא מעוניינים לכבול איש לקהילה שלנו.

השימוש ששאל עושה במילים "עול העבדות" מתייחס לדברים שאמר כיפא בוועידה שהתכנסה בירושלים. במעשי השליחים טו סיפר כיפא על מה שקרה בביתו של קורנליוס, ועל כך שאלוהים קרא לו להביא את הבשורה לגויים. הוא הציע שהוועידה לא תעיק על הגויים עם עול:

”וְעַתָּה מִהֲתַנְּסוּ אֶת־הָאֱלֹהִים? לְשׁוֹם עַל־עֲצוֹאֵרֵי
הַתְּלִמִּידִים, אֲשֶׁר גַּם־אֲבוֹתֵינוּ גַם אֲנַחְנוּ לֹא יִכְלְנוּ
לְשֹׂאתָ?” (טו 10).

שאל ציטט את דבריו של כיפא כדי להדגיש שהחרות שבחסד היא לא פרי המצאה שלו. החרות הזו שיש לנו במשיח היתה חלק מהעמדה המוצקה של הקהילה הראשונה.

אחד ההיבטים של אותה תורה משיחית שהוועידה בירושלים דחתה היה ההתעקשות על כך שגויים ימולו כדי להיושע. הוועידה הסכימה עם שאל על כך שמעשים אינם יכולים להצדיק אף אחד. מאוחר יותר אמר שאל שאמונה בפולחנים סותרת את הבשורה:

**”אֲנִי פּוֹלֵאם אִמְר לְכֶם, כִּי אִם־תְּמוּלוּ, לֹא־יִוָעִיל לְכֶם
הַמְּשִׁיחַ”** (גלטים ה 2).

זו הסיבה שאנחנו יכולים לומר בכיטחון שהאמונה במעשה כלשהו רק מרחיקה אותנו מחסד אלוהים. אנחנו חייבים לדבוק באמת הזו. אומנם אין בימינו הרבה מורים החושבים שהמאמין בשוע צריך למול את עורלתו כדי להיושע, אבל כמה פעמים שמענו אנשים כנים המלמדים שעלינו להיטבל כדי להיושע?

עלינו להאמין באמת
שלפיה אמונה במעשה כלשהו
מרחיקה אותנו מחסד אלוהים.

יש כאלה ששמים דגש קיצוני על הנקודה הזו. יש כתות שמלמדות שלא די להיטבל על מנת להיושע, יש להיטבל “כיאות”. יש המתעקשים שעלינו להיטבל בשם ישוע בלבד. אחרים טוענים שיש להיטבל על ידי אדם שהוסמך לכך מטעם הארגון שלהם, ואחרים נכנסים לפרטים טכניים, שרק גורמים לפילוגים בקהילות בגלל נושאים כמו טבילה מלאה או התזה של מים, או אם יש לטבול אנשים כשפניהם למעלה או למטה!

המחלוקות האלה נובעות מכיטחון שווא בכך שמעשה מסוים מצדיק אותנו בעיני אלוהים. אבל כתבי הקודש מלמדים בצורה ברורה ביותר שאם נבטח בכך שמעשה כלשהו מושיע אותנו, נהפוך את קורבנו של

המשיח למיותר לגמרי. איננו יכולים ליהנות משני העולמות – להאמין בכפרה שסיפק לנו המשיח וגם בכוחם של מעשינו הטובים. אם הטבילה היא שמושיעה אותנו, הרי שאנחנו בוטחים במעשים. במקרה כזה אנחנו בונים את ביתנו הרוחני על חול שלא יחזיק מעמד.

לפני כמה שנים ניגש אלי בחור וסיפר שעזב את הקהילה המשיחית והצטרף לכנסייה המורמונית. כששאלתי אותו על מה הוא מבסס את ביטחונו בחיי עולם, הוא ענה, "על ישוע המשיח וגם על חברותי בכנסייה המורמונית". אמרתי לו בכנות שמדובר בהחלטה טראגית, משום שברגע שהוא מבסס את ביטחונו על כל דבר מלבד הכפרה המושלמת שישוע סיפק לו, הוא מרחיק לכת.

כדי להימצא צדיקים לפני אלוהים אנחנו זקוקים רק לאמונה במשיח. אם אנחנו מתעקשים להאמין בו וגם מקבלים על עצמנו את עול המילה למשל (או טבילה או מעשרות או חברות בקהילה כלשהי), המשיח לא יועיל לנו במאומה.

הכל או לא כלום

מי שנשען על מעשיו כדי להשיג צדקה אינו יכול לבחור מעשים כאוות נפשו. כשאנחנו מחליטים שמעשה מסוים מושיע אותנו, אנחנו בעצם מחויבים מאותו רגע לתורה כולה; במקרה כזה עלינו לקיים את התורה במלואה, כפי שאמר שאול בגלטים 1:10:

”כִּי בְּנֵי מַעֲשֵׂי הַתּוֹרָה תַּחַת הַקְּלָלָה הֵמָּה, שֶׁנֶּאֱמַר: אָרוּר אֲשֶׁר לֹא יִקְיָם אֶת־כָּל־הַדְּבָרִים הַכְּתוּבִים בְּסֵפֶר הַתּוֹרָה לַעֲשׂוֹת אוֹתָם” (מבוסס על דברים כז 26).

יעקב הרחיב את הדיבור על עיקרון זה כשאמר:

”כִּי אִישׁ אֲשֶׁר יִקְיָם אֶת־כָּל־הַתּוֹרָה וְנִכְשַׁל בְּדָבָר אֶחָד, הוּא אִשׁ אֲשֶׁם בְּכֻלָּם” (יעקב ב 10).

אם אנחנו נושאים את עינינו לתורה ומאמינים שהיא זו שמצדיקה אותנו, לא זו בלבד שהמשיח לא יועיל לנו במאומה, יהיה עלינו לקיים

כל מצווה בשלמות. מערכת היחסים שלנו עם אלוהים יכולה להיות מבוססת על אחד מן השניים: חוקים וכללים, או חסד.

שאל לא חסך במילים כשדחה את תורות השקר של אותם יהודים שביקשו לגייר את הגויים. הוא כתב:

”נְגִזְרְתֶם מִן־הַמִּשִּׁיחַ, אַתֶּם הַמְצַטְדְּקִים בַּתּוֹרָה, נִפְלְתֶם מִן־הַחֶסֶד” (גלטים ה 4).

מי שנוקט גישה של “אני קדוש ממך”, בעצם דוחה את החסד.

איש לא יגיע לשמים בזכות מעשיו הטובים. כשנגיע לשם, לא נצטרך להאזין לסיפוריהם של אברהם או דוד או שאול השליח על כל הדברים המופלאים שהם עשו כדי להיצדק בעיני אלוהים. אנשים אלה פשוט האמינו בו, והאמונה שלהם היא שנחשבה להם לצדקה. איש מאיתנו לא יתחיל להשוות בשמים את מעשיו הטובים לאלה של רעהו, מכיוון שיהיה שם רק אחד שמעשיו יפוארו לפני כס המלכות – אלה של אדוננו, ישוע המשיח. ישוע, והוא לבדו, יקבל את כל הכבוד והתפארת על הישועה שלנו. בלעדיו איש מאיתנו לא היה מגיע לשם.

שאל אמר על כך:

”וְאֵנֹכִי חָלִילָה לִי מִהַתְהַלֵּל זִוְלָתִי בְצִלְבֵי אֲדִינְנִי יֵשׁוּעַ הַמִּשִּׁיחַ, אֲשֶׁר־בוֹ הָעוֹלָם נִצְלַב־לִי וְאֲנִי נִצְלַב לְעוֹלָם” (גלטים ו 14).

לא משנה כמה מעשים טובים עשינו למען אלוהים, לא משנה כמה אנשים נביא אליו וכמה קהילות נקים לכבודו, הכבוד היחיד שלנו הוא ישוע המשיח, שמת למעננו. הצדקה שלנו אינה נשענת על מעשים טובים, על מאמץ אנושי, על פולחנים כאלה או אחרים או על דיני כשרות. הצדקה שלנו – גם בהווה וגם בנצח – מבוססת על האמונה שלנו בישוע, בן האלוהים.

צדקה באמצעות אמונה מסלקת את כל ההבדלים שיכולים להיות בין אלה ששייכים למשיח. אני לא טוב ממך, ואתה לא טוב ממני. כולנו חוטאים שנושעו אך ורק בזכות חסד אלוהים. אין עוד דרך שמצדיקה

אותנו בעיני אלוהים. יש רק סוג אחד של צדקה שאלוהים מוכן לקבל: זאת של ישוע המשיח.

אין זו סוגיה שולית. עלינו לעמוד איתן על החרות שהמשיח סיפק לנו. אסור לנו לאפשר לחוקים מרשיעים להיכנס אל חיינו ולשלוט בנו, עד כדי כך שאם לא נתפלל שבע שעות ביום או נקרא עשרים וחמישה פרקים בכל יום, נרגיש שאיננו צדיקים בעיני אלוהים. הצדקה שלנו אינה מבוססת על הזמן שאנחנו מקדישים לקריאת דבר אלוהים, לתפילה או לצום ואפילו לא להיקף התרומות שלנו. היא מבוססת אך ורק על האמונה שלנו בישוע, שטיהר אותנו מחטאינו ומעמיד אותנו זכים וטהורים לפני אלוהים האב.

הישועה שלנו שלמה. אין עוד דבר שביכולתנו לעשות כדי לשפר אותה. אנחנו עושים מעשים טובים משום שאנחנו יודעים שאלוהים מקבל ואוהב אותנו, ולא כדי לזכות באהבתו. הציות שלנו למצוותיו של המשיח לא נועד להפוך אותנו לצדיקים יותר – אלא רק למלא אותנו אושר וסיפוק. האם יש דרך טובה לנהל בה את חיי מאשר להפקיד אותם בידיו של זה שאוהב אותי אהבה כה רבה ומבטיח לדאוג לי לנצח? הדרכתו של אלוהים היא החוויה המספקת ביותר בעולם כולו.

שתי ברירות בלבד

יש שתי ברירות: או שאנחנו מנסים להיות טובים מספיק כך שנישא חן בעיני אלוהים, או שאנחנו מאמינים באלוהים שיעשה למעננו את מה שאיננו יכולים לעשות בעצמנו. בכל רגע בחיינו אנחנו ניצבים בפני אחת מהאפשרויות האלה. אם אנחנו עדיין מנסים לשאת חן בעיני אלוהים על ידי מאמצים אנושיים, נדע רק תבוסה ותסכול. לעומת זאת, אם נבטח בחסדו של אלוהים וביכולת שלו לשנות אותנו, ניהנה משלווה ושלו.

אני זוכר שהמשפחה שלי ניסתה להקפיד על אווירה משיחית יותר בבית. בתקופה מסוימת, כשילדינו החלו לגדול, היתה לנו תחושה שהיריבות ביניהם מרקיעה שחקים. היה להם מנהג לכנות זה את זה בשמות. הבנו שכשהם פונים זה אל זה בכינויים כמו טמבל, מטומטם

או אידיוט, הם רק גורמים לעימותים, וניסינו להשליט משמעת בעזרת כללים שקבענו להם.

אחת המשימות הקשות בבית בן שתי קומות היא שאיכת אבק מהמדרגות. החלטנו לרשום את שמותיהם של אלה שהעליבו אחרים. זה שהפר את הכללים יותר מהשאר היה צריך לשאוב את האבק מהמדרגות. הכלל הזה נראה לנו אז מאוד הגיוני, אבל עד היום יש לי תחושה שבסך הכל הפלתי את עצמי בפח.

באחד הימים התחילו שני הבנים שלנו להשתולל. כשנכנסתי לחדר הם היו בעיצומו של קרב. המילים הראשונות שיצאו מפי היו, "מי האידיוט והמטומטם שעשה את הבלגן הזה?" אני מניח שכרור לכם מי שאב באותו שבוע את האבק מהמדרגות.

דבר אחד טוב יצא מכל זה. למדתי שוב את הלקח שלפיו חוקים וכללים אינם יכולים לשנות את ליבנו. המניעים שלנו היו טובים. כולנו רצינו להגיע לצדקה – אבל נכשלנו נחרצות.

הגעתי למסקנה שחוקים וכללים
אינם יכולים לשנות את ליבי.

לא משנה כמה נתאמץ להיות קדושים, עדיין יהיה עלינו להתמודד עם העובדה שהצדקה שלנו משולה בעיני אלוהים לסחבות מטונפות. אלוהים נותן לנו צדקה על בסיס שונה לחלוטין – ועלינו לקבל את הצדקה הזאת בתור מתנה. הצדקה ניתנת למי שמאמין בישוע ומבין שאינו יכול לנהל את חייו על פי אמות מידה של שלמות. אלה הן שתי הברירות שעלינו לבחור ביניהן. אנחנו יכולים לנסות ולנקות את הסחבות המטונפות שלנו בכוחות עצמנו כדי שנוכל לתת הופעה מכובדת כשנגיע לשמים; אבל אנחנו גם יכולים לבחור ללבוש את גלימת הצדקה המושלמת שהמשיח סיפק לנו.

שואב האבק שלי מזכיר לי עד היום שהתקווה היחידה שלי היא החסד, ולכן זאת האפשרות היחידה שבה אני בוחר.

תעות בדרך והליכה לאיבוד

אני נדהם בכל פעם מחדש כשאני מבין כמה קל לתעות בנתיבי החיים המשיחיים. הסטייה הקטנה ביותר בתחום שולי יחסית של האמונה יכולה להרחיק אותנו מהמטרה כמעט בכל תחום בחיינו המשיחיים. לכן חשוב שנקפיד לשמור על טוהר עקרונות האמונה שלנו.

לאחרונה יצא לי לשוחח על עניינים רוחניים עם איש שמאמין שגוף המשיח יעבור את "הצרה הגדולה". התנגדתי נחרצות לדבריו, והוא תהה מדוע אני טורח לנקוט עמדה כה תקיפה לגבי נושא שנראה לו שולי למדי בכל תורת אחרית הימים. שאלתי אותו, "אם גוף המשיח עדיין יהיה עלי אדמות במהלך 'הצרה הגדולה', מי הם ה-144,000 האנשים שעליהם מדובר בהתגלות?" הוא ענה שהם חלק מגוף המשיח, "שהרי גוף המשיח הוא ישראל הרוחנית".

"אם כך", שאלתי, "האם אתה מאמין שכל ההבטחות שאלוהים נתן לעם ישראל יתממשו באופן רוחני בחיי הקהילה?" והוא אמר שכן.

"מעניין", אמרתי, "פרט כל כך 'שולי' בתורת אחרית הימים השפיע לחלוטין על התורה שלך לגבי גוף המשיח כולו". שאול השליח אמר על סטיות כאלה ש...

"מַעַט שְׂאֵר מִחֵיָּץ הוּא אֶת־כָּל־הָעֶפֶה" (גלטים ה 9).

הנה דוגמה אחרת. נניח שאתה טס מלוס אנג'לס להוואי. לפני ההמראה הטייס אומר במערכת הכריזה, "גבירתי ורבותי, יש בעיה שולית במערכת הניווט שלנו, אבל אל דאגה. לא נסטה מהדרך ביותר משתי מעלות". שתי מעלות הן לא סטייה משמעותית כשנשארים באזור לוס אנג'לס, אבל כשמריאים מעל האוקיינוס השקט ועוברים מרחק של למעלה מ-4,500 ק"מ, אנחנו עלולים לאבד את דרכנו. להוואי, בכל אופן, לא נגיע.

לכן ברור שמוטב להימנע מכל סטייה, אפילו במעלה אחת. וכשמדובר

בענייני אמונה, חובה עלינו לבדוק את הכתובים, להוכיח כל דבר, ולהימנע מכל היסחפות אחר טענות של אחרים, ויהיו משכנעות ככל שיהיו. רק כך נוכל להמשיך ולעמוד בחדס.

מחירה של העירנות

אל תטעה – לעירנות הזו יש מחיר. כבר בימי הקהילה הראשונה היתה הכרזת הבשורה כרוכה בעימותים וברדיפות. שאול אמר בגלטים ה 11:

“וְאַנִי, אֲחִי, אִם־אֶכְרִיז עוֹד הַמִּילָה, עַל־מָה אֶהְיֶה נִרְדָּף?
הֲלֹא אֲנִי מְבַטֵּל מְבַשּׁוּל הַצֵּלָב?”

אילו לימד שאול שאפשר להיצדק בעיני אלוהים באמצעות סדרה של מעשים טובים, איש לא היה מתנגד לבשורה שבכיו. אבל הצלב תמיד היווה מכשול.

הצלב מבהיר שיש רק דרך אחת שבה נוכל להיחשב לצדיקים בעיני אלוהים. המסר האמיתי על הדרך היחידה שמובילה לישועה פוגע בשומעיו, כי הוא צר ובלעדי. הצלב מבהיר לכולם שיש רק דרך אחת להגיע לחיי נצח – מותו ותחייתו של ישוע המשיח. שאול אמר למעשה, “אם אהיה ליברלי ואומר שברית המילה טובה כל עוד היא מועילה לך, איש לא ירדוף אותי. אני נרדף מכיוון שאכפת לי מספיך כדי להילחם למען האמת”.

שאול מעולם לא גימגם או היסס בדבריו. מסירותו רבת הרגש לאמת באה לידי ביטוי במאבק המילולי שהוא נרתם אליו נגד אלה שהטיפו לחשיבותה של ברית המילה כחלק מהישועה. “מִי יִתֵּן וַיִּכְרְתוּ הַמַּדְיָחִים אֶתְכֶם”, הוא כתב בגלטים ה 12. כוונתו היתה, “אם מורי שקר אלה מאמינים שניתוח קטן בבשר הופך אותנו לצדיקים, שייקחו את זה עד הסוף וייִכְרְתוּ בעצמם!” בימינו שאול היה אומר משהו כמו, “הלוואי שאלה שאומרים לכם שהטבילה מצדיקה אתכם ילכו עד הסוף ויטביעו את עצמם!” שאול הביע את התחושות שהתעוררו בו כלפי אלה שעיוותו את בשורת החדס עתירת הכבוד.

אין ספק שההתפתחויות האלה הכאיבו לשאול. רוח אלוהים פעלה בקהילה בגלטיה, וחברי הקהילה אהבו את אלוהים וזה את זה. היו בקהילה אחדות והתרגשות סביב עניינים רוחניים... עד שהגיעו לשם מורי שקר. מורים אלה הציגו את הגירסה שלהם לבשורה ועוררו מחלוקת, שמהר מאוד הובילה לפילוגים. האהבה ומערכות היחסים הנהדרות שאיפיינו את הקהילה הפכו עד מהרה לזיכרון קלוש מן העבר. אין פלא ששאלו הוקיע את אותם מורים באופן ישיר כל כך!

תודה, שאול!

אנחנו, שזכינו לחסדו רב הכבוד של המשיח, חייבים לשאול תודה. אלמלא הוא, חלק גדול מקהילת המשיח היה הופך לכת יהודית ותו לא. היה זה שאול שעמד איתן על חסדו של המשיח, ולימד מאמינים חדשים לנהוג כך. העמדה שהוא נקט גבתה ממנו מחיר. הוא נרדף והושמץ, ונאבק בהתנגדות נחרצת במשך רוב שנות פעילותו, אבל זה היה כדאי. לפני מותו הוא היה יכול לכתוב את המילים:

”הַמְלִחְמָה הַטּוֹבָה נִלְחַמְתִּי, אֶת־הַמְרוּצָה הַשְּׁלֵמְתִי,
אֶת־הָאֲמוּנָה שְׁמֵרְתִּי. וּמַעַתָּה שְׁמוֹר לִי פֶתֶר הַצָּדָקָה, אֲשֶׁר
בַּיּוֹם הַהוּא יִתְּנֵנִי לִי הָאֲדוֹן, הַשֹּׁפֵט הַצָּדִיק; וְלֹא־לִי לְבָדִי,
כִּי־גַם לְכָל־אֲהָבֵי הוֹפְעָתוֹ” (השנייה לטימותיאוס ד 7-8).

אני מתפלל שאלוהים ישפיע עלינו מחסדו, כך שנוכל לדבוק באמת ותהיה לנו החוכמה הדרושה כדי לומר את האמת באהבה. תפילתי היא שנעמוד איתן כמאמינים במשיח וּבְאֲמַת, שנבין את העומק המדהים של הבכרה והחרות שאלוהים העניק לנו, ושנהנה מהברכות האלה מדי יום, כשאנחנו מתענגים על אהבתו ונשענים על חסדו הנפלא.

חֶדֶד

בני מלכות

האם חשבת אי פעם איך היו נראים חייך אילו נולדת למשפחה מלכותית? אני מניח שאלה שנולדו במשפחות עניות חלמו בהקיץ על חיי עושר ושפע.

אולי איננו באים ממשפחות עשירות, אבל כתבי הקודש מבהירים שמערכת היחסים שלנו עם המשיח הופכת אותנו לבני משפחתו, בזכות האמונה שלנו בו. שאול אמר על כך בגלטים ג 29:

”וְאַם־אַתֶּם לְמִשִּׁיחַ, הַנֶּכֶם זֶרַע אַבְרָהָם וְנַחְלִים כְּפִי הַהִבְטָחָה”.

אם נבדוק את הירושה האמיתית שלנו, נגלה שהשורשים שלנו לא נמצאים באירופה, באסיה או באפריקה. בזכות חסד אלוהים אנחנו יכולים למצוא את הירושה האמיתית שלנו במשיח, בהתגשמות ההבטחה שנתן אלוהים לאברהם. ובזכות מערכת היחסים המיוחדת שיש לנו איתו אנחנו הופכים ליורשיה של מלכות אלוהים, לא פחות.

מהו יורש?

ילד בן שש או שבע שיוורש ירושה גדולה, הוא אדם עשיר במובן הטכני. אבל לפני שיגיע לגיל המתאים שצוין בצוואה שהותירו הוריו, מעמדו אינו שונה מזה של משרת שעובד בבית. כמובן שכל צרכיו החומריים של הילד יסופקו, אבל אין לו כל סמכות לקבוע מה יעשה בירושה שלו — כאמור, עד שיגיע לגיל המתאים.

מעמדם של יורשים לא השתנה באופן משמעותי מאז ימי שאול השליח. הוא כתב:

“הַיּוֹרֵשׁ כְּלֵעֵת הַיּוֹתוֹ קָמַן אֵינ־תִּבְדֵּל בֵּינוֹ וּבֵין הָעֶבֶד,
אֶף אִם־הוּא אֲדוֹן הַכֹּל, אֲלֵא הוּא תַּחַת יַד אֲמָנִים וּפְקִידֵי
הַבַּיִת עַד לְזִמְן הַמְּעַד לֹא מֵאֵת אָבִיו” (גלטים ד 2-1).

שאול בעצם מסביר כאן שהיורש נתון למרותו של מישהו שבידיו הופקדה אחריות מלאה על ניהול הירושה. האפוטרופוס גם אמור לפקח על חינוכו של הילד וללמד אותו להבחין בין טוב ורע, עד שיתבגר.

בחברה הרומית, ילד נחשב לפעוט עד שמלאו לו שבע. מגיל שבע ועד גיל שבע עשרה הוא לבש גלימה מעוטרת ברצועה סגולה, סימן זיהוי לכך שהוא ילד. מגיל שבע עשרה הוא לבש גלימה בלי רצועה סגולה, אות לכך שהוא גבר. אבל רק כשהגיע לגיל עשרים וחמש הוא נהנה מהזכות החוקית לקחת חלק בעולם העסקים.

בתרבות היהודית התהליך פשוט יותר. בגיל שלוש עשרה הילד חוגג את בר המצווה שלו, והופך ל"בן ברית" בעל מחויבות מלאה. אבי הילד מתפלל במהלך הטקס, ומכריז שאינו אחראי עוד על מעשי בנו. והילד נושא תפילה ובמהלכה מכריז שהוא מקבל אחריות אישית על מעשיו, כמו גבר אמיתי.

שאול השתמש במעבר המוכר הזה לבגרות כדי להמחיש את הקשר של התורה לעמו של אלוהים. כשבני ישראל קיבלו את התורה, הם הפכו ליורשים של הבטחות אלוהים. אבל כל עוד חיו תחת עול התורה, ההבטחות לגבי ירושתם המכובדת לא התגשמו. בני ישראל חיכו ליום שנקרא "מלאת העת", המועד שבו אלוהים עמד לקיים את כל הבטחותיו באמצעות בנו. עד אז דמה עם ישראל לילד רך שנתון למרות התורה ולפיקוחה.

עול התורה

התורה דיברה כמעט על כל תחום בחיי היום יום, מתזונה ועד ניהול

עסקים ודיני אישות. התורה פיקחה באופן נוקשה על עם אלוהים, עד למועד שבו הוא עמד לעבור מילדות לבגרות, וליהנות סוף סוף מהברכות המלאות ומהירושה שהובטחה לו. אלוהים הבטיח לבני ישראל מערכת יחסים חדשה ונפלאה איתו באמצעות המשיח, אבל ההבטחה הזו לא יכלה להתגשם לפני המועד שקבע אלוהים האב.

התורה סיפקה מסגרת שאיפשרה לעם ולכל פרט בעם לחיות בסדר ובהרמוניה. אבל אם מערכת היחסים שלנו עם אלוהים תתבסס רק על כללים חיצוניים, נמצא את עצמנו כפופים לעול מסוים ומשועבדים. משום כך כתב שאול:

”פְּכָה גַם־אֲנַחְנוּ, בְּעוֹד הַיּוֹתָנוּ קַמְנִים, הֵינּוּ מְשַׁעֲבָדִים
לְיִסּוּדוֹת הָעוֹלָם” (גלטים ד 3).

התורה אף פעם לא יכלה להביא אותנו
אל חיי השפע המלאים והחופשיים
שרוח הקודש רוצה לתת לנו.

כששאל דיבר על "יסודות העולם" הוא התכוון ליסודות שעליהם מושבתים חיינו. תורת משה היתה מאוד יעילה בכל מה שנוגע לעניינים הבסיסיים בחיים – לכל הכללים של "עשה" ו"אל תעשה" שעליהם מבוססים חיי היום יום.

הוועידה הראשונה שהתכנסה בירושלים (מעשי השליחים טו) טיפלה באופן חד משמעי בקוד ההתנהגות שעל פיו אמורים המאמינים לנהל את חייהם. הם אומנם הסיקו שהמשיחיים אינם מחויבים לציית לקודים של התנהגות חיצונית, אבל כמה אירוני שעד היום יש קהילות רבות שמבקשות לשלוט בחבריהן באמצעות קודים כאלה או אחרים.

גדלתי בקהילה שהאמינה שיש לה מנדט מיד שמים וזכות מלאה לומר לנשים כיצד עליהן להתלבש ואיזו תספורת יאה או לא יאה. המנהיגים האמינו שקיבלו התגלות בנוגע למה שאלוהים חושב על איפור. בתור

ילדים לימדו אותנו אין ספור מצוות על מה שמותר ואסור לעשות. לא הייתי מרחיק לכת ואומר שהקהילה החזירה אותנו לתורת משה, אבל היא העמיסה עלינו עול כבד של אשמה ושעבוד, עד שבשלב מסוים לא הייתי מסוגל לעמוד בזה עוד. במשך שנים חזרתי בתשובה ללא הרף, פשוט משום שלא הייתי מסוגל לעמוד בדרישות שהציבו לי שם. התורה אף פעם לא יכלה להביא אותנו אל חיי השפע המלאים והחופשיים שרוח הקודש רוצה לתת לנו. היא רק ממלאת אותנו בתחושת אשמה ותסכול. כמה טוב שהתורה איננה סוף הסיפור.

במלאת העת

בימיו של שאול היו חוקים מאוד מפורשים בנוגע לניהול ירושות. כשהיורש הגיע לגיל המצוין בצוואה, לא היה לו עוד צורך באפוטרופוס או בסוכן שיפקח עליו. מגיל זה היורש היה יכול לקבל את כל מה שהובטח לו, שכן הוא הגיע אל "מלאת העת" שלו, אל המועד שנקבע.

על כך חשב שאול כשכתב:

**"וּבְמֵלֶאֱת הָעֵת, שְׁלַח הָאֱלֹהִים אֶת־בְּנוֹ, אֲשֶׁר נוֹלַד מֵאִשָּׁה
וְנָתַן תַּחַת יַד־הַתּוֹרָה" (גלטים ד 4).**

מאז בואו של ישוע לעולם אנחנו יכולים ליהנות ממלוא הברכה שאלוהים הבטיח לנו. אבל יש עוד משמעות לביטוי "במלאת העת". האם חשבת פעם מדוע איפשר אלוהים לבני עמו לחיות תחת התורה במשך אלף וארבע מאות שנה כמעט, לפני ששלח אליהם את בנו? האמת היא שלעולם לא נבין לגמרי את העיתוי של אלוהים. דרכיו אינן דרכינו, ומחשבותיו אינן מחשבותינו. ובכל זאת, אם נציץ בהיסטוריה, נוכל לראות סיבות רבות למועד שבו נכנס ישוע לתמונה בתולדות האנושות.

ראשית, המשיח נולד בתקופה של שלום שלא היה לו עד אז כל תקדים. במשך שלוש עשרה השנים שקדמו ללידתו ולכל אורך חייו היו שעריו של מקדש יאנוס ברומא סגורים. בכל פעם שרומא יצאה

למלחמה, המה המקדש ממתפללים שביקשו את עזרתו של יאנוס בקרב, כדי שייתן בידיהם את הניצחון. אבל כאמור, בשנים שקדמו להולדת המשיח וגם במהלך חייו עלי אדמות עמד השלום הרומי המפורסם על כנו.

רומי הגיעה להישגים יוצאי דופן בתחום התחבורה, והקימה תשתית מתוכננת היטב של כבישים ברחבי האימפריה. תחת שלטונה הפכה היוונית – שהיתה שפה ברורה, רבת הבעה ועשירה להפליא, לשפה הבין לאומית.

כל הגורמים האלה תרמו להתפשטותה המהירה של הבשורה במאה הראשונה. יתכן שאלוהים חיכה לרגע המכריע הזה כדי שמסר האהבה והסליחה שלו יהנה מהשפעה רחבת היקף על המין האנושי. שים לב ששאלו דיבר על המשיח כעל מי שאלוהים האב "שלח", כשהוא מרמז לא רק על כך שהמשיח היה קיים מאז ומתמיד, אלא גם על כך שישוע בא כדי להגשים מטרה מסוימת. ישוע נשלח אל העולם כדי לגאול את המין האנושי. הוא בא כדי לכרות ברית חדשה שתאפשר לבני האדם לנהל עם אלוהים מערכת יחסים קרובה וליהנות מברכותיו ומהבטחותיו.

שאלו גם כתב שישוע "נולד מאשה וניתן תחת יד התורה". ההתייחסות הזו ללידת הבתולים מחברת את הקורא להבטחה שניתנה בבראשית ג 15, שם אומר אלוהים ש"זרע האשה" ימחץ את ראשו של הנחש, ויסכל את המוות והניתוק מאלוהים שהשטן הצליח להחדיר למין האנושי מאז החטא בגן עדן. ישוע גם "ניתן תחת יד התורה" – וזוהי תזכורת לכך שהוא נולד כיהודי ונשלח קודם כל כדי לגאול את העם היהודי. ישוע בא כדי שבני עמו של אלוהים יגיעו סוף סוף לבגרות הרוחנית המיוחלת ויהנו ממלוא הנחלה הרוחנית. רק דרך ישוע הם יכלו לרשת את הנחלה שהבטיח להם אביהם שבשמים.

איזה אבא!

מדי פעם אני מתגעגע לאשה קדושה שכבר אינה נמצאת בינינו – איווה ניומן שמה, שהיתה פעילה בקהילה שלנו מאז ראשיתה. איווה

היתה אשה יראת אלוהים, שהתהלכה איתו במשך שנים רבות. כל כך אהבתי לשמוע אותה מתפללת. "ועכשיו, אבא יקר...". היא נהגה לומר. כמה אהבתי לשמוע אותה מדברת אליו כך! היה לה קשר קרוב ועמוק עם אלוהים. היא בהחלט ראתה בו את אביה היקר.

האם ידעת שמותו של המשיח ותחייתו מאפשרים לך לנהל אותה מערכת יחסים קרובה עם אלוהים? לך התכוון שאול כשכתב:

"וַיַּעַן כִּי־בָנִים אַתֶּם, שְׁלַח הָאֱלֹהִים בְּלִבְבְּכֶם אֶת־רוּחַ בְּנוֹ הַקֹּרָא אָבִא, אָבִינוּ" (גלטים ד 6).

הפסוק הזה מצייר תמונה נפלאה של החלק שיש לשלוש ההוויות שמרכיבות את האלוהות בחייו של המאמין: אלוהים האב שלח את רוח בנו אל תוך לבבנו. ברומיים ח 15-16 נאמרים דברים דומים, על כך שאלוהים עצמו מעיד יחד עם רוחנו שאנחנו בנים לאלוהים. מערכת יחסים כזאת אפשרית רק עבור מי שנולד מחדש. ישוע עצמו אמר על כך:

"הַנּוֹלֵד מִן־הַבֶּשֶׂר בֶּשֶׂר הוּא; וְהַנּוֹלֵד מִן־הָרוּחַ רוּחַ הוּא. אֲלֵתֶתְמָה עַל־אֲמָרֵי לֵךְ, כִּי עֲלֵיכֶם לְהוֹלֵד מִלְמַעְלָה" (יוחנן ג 7-6).

ברגע שנולדנו מחדש ברוח, קיבלנו את הכוח הדרוש כדי לכונן מערכת יחסים קרובה עם אלוהים, מערכת יחסים שאפשר לתמצת אותה במילה האחת ששאול השתמש בה – "אבא".

המילה אבא היא ארמית במקור. ישוע השתמש בה לעיתים קרובות. אין ספק שתלמידיו שמעו אותו פונה כך לאביו שבשמים, עד כדי כך שאפילו לא טרחו לתרגם אותה ליוונית. הם שמרו על הביטוי המקורי, אולי משום שרצו להעביר את תחושת החום והקרבה ששררה בין ישוע לבין אביו.

כמה טוב שאלוהים רוצה לכונן בינינו לבינו את אותה מערכת יחסים אוהבת ואישית! לעיתים קרובות מדי אנחנו נוטים לראות אותו כבורא העולם, כישות מרוחקת וכל יכולה, אבל אלוהים בעצם רוצה שנלמד להכיר אותו בתור אב אוהב, בתור אבא.

יש אנשים שחושבים שקרבה כזאת אינה יאה, שהיא אינה מכבדת את אלוהים, אבל אלוהים עצמו קורא לנו לנהל איתו מערכת יחסים שכזו. נפגשתי פעם לתפילה עם מאמינים מאיטליה. גם כשהתפללו באנגלית כדי שאבין את תפילותיהם, הם המשיכו לפנות לאלוהים בכינוי "פאפא". בהתחלה חשבתי שזה קצת מוגזם; אבל אחרי מחשבה קלה הבנתי שהמילה הזאת בעצם מביעה אהבה עמוקה וקרבה מן הסוג שתואם את הנאמר בכתובים.

אלוהים רוצה שנלמד להכיר אותו
בתור אב אוהב, בתור אבא.

כמה טוב לדעת שאלוהים מזמין אותנו אל נוכחותו בתור ילדים אהובים ורצויים, ולא כעבדים מתרפסים ומלאי פחד. האם לא כך צריכה להיראות מערכת יחסים של אב עם ילדיו? כאשר הילדים שלי באים לביקור, הם אינם עומדים דום ומצדיעים, או רועדים מפחד כשאנחנו מדברים. הם אינם פונים אלי בכל מיני ביטויים רשמיים, "אבינו הרם, הגֶּשֶׁם היום את משאלתו הצנועה של ילדך". בדרך כלל הם אומרים, "היי, אבא, אני צריך חמישה דולר. אין לי אפילו זמן להסביר לך; תן לי עכשיו ונדבר אחר כך!"

אלוהים רוצה שהזמן שבו אנחנו מתפללים ומתענגים על נוכחותו יהיה רגוע ומשובב נפש. הוא רוצה שנרגיש בנוח במחיצתו ונהיה פתוחים וגלויים במערכת היחסים שלנו. אין כל סיבה שלא נרגיש כך, שהרי ממילא חיינו מונחים לפנינו כספר פתוח. הוא מכיר אותנו טוב יותר משאנחנו מכירים את עצמנו.

אלוהים לא מעוניין במערכת יחסים קרה ומרוחקת, שבה אנחנו מבודדים זה מזה. הוא רוצה שכל אחד מאיתנו יתענג במעמקי ליבו על אהבתו. כל ביטוי שמביע קרבה כזו מקובל עליו לחלוטין, בין שזה "אבא" ובין שזה "פאפא".

אלוהים הוא אבינו במוכן הטהור, הנכון והקדוש ביותר. הוא אבינו האידאלי. הטבע האנושי המושחת חיבל בדמות האב ועיוות אותה בליבם של ילדים רבים. זהו אסון. אני מודה לאלוהים על אבי, שהיה איש ירא אלוהים, ושתמיד עזר לי לראות באלוהים ישות קרובה ונפלאה, וצר לי על כל אלה שמתקשים להתחבר לאבהותו של אלוהים בגלל הדוגמה המעוותת שהם גדלו עליה.

אבל ללא כל קשר למשפחה שבה גדלת, אלוהים רוצה שתתקרב אליו ותכיר אותו בתור האב האוהב והצדיק, אב קדוש וטהור ודואג. רוחו ששוכנת בליבנו קוראת, "אבא, אבינו!"

אלוהים מרעיף עלינו את אהבתו, את נדיבותו ואת טובו כדי שהאהבה שלנו אליו תלך ותעמיק. זוהי המטרה שלשמה הוא ברא את בני האדם. חייך לעולם לא יהיו שלמים כל עוד מטרתו של אלוהים לא יתגשמו – כל עוד לא תנהל איתו מערכת יחסים אישית וקרובה, כל עוד לא תקרא "אבא!" מעומק ליבך.

אבות, האם אתם זוכרים את הפעם הראשונה שילדכם קרא לכם בשם "אבא"? זהו ביטוי מאוד יחודי. לא היה לכם כל ספק למה ילדכם התכוון במילה הזאת. בתי הצעירה היתה כל כך פקחית. המילה הראשונה שאמרה היתה "אבא", בצורה ברורה ביותר. כששמעתי את המילה יוצאת מפיה, פניתי לעברה, צרחת, צעקתי בשמחה, "מה?" כמה חבל היה לי שאיש לא היה אז בסביבה, כי ידעתי שלא יאמינו לי. מאוחר יותר ניסיתי לגרום לה לומר זאת שוב, והיא חייכה אלי חיוך מתוק ומבין – אבל סירבה לחזור על המילה. ובכל זאת, שמעתי! לא עבר זמן רב והיא אמרה שוב את המילה לפני כולם. זרחתי מאושר.

ביום שבו אנחנו פונים לאלוהים לראשונה בתור "אבא!" – הוא כל כך מאושר. זוהי ראשיתה של מערכת יחסים, שבמסגרתה אנחנו יכולים לומר מעומק ליבנו, "זה אבי שבשמים. זה האבא שלי". וזוהי רק ראשיתה של מערכת היחסים העשירה והקרובה שלנו עם אלוהים.

אומנם קשה לנו לתפוס את עומקה של מערכת היחסים שבה אלוהים הוא אבינו, ובכל זאת עלינו לזכור שאין זה סוף הסיפור. שאלו השליח אמר:

“לִבְנֵי אֵינֶךָ עוֹד עֹבֵד, כִּי אִם־בְּנֵי; וְאִם־בְּנֵי אֶתָּה, הַנֶּךָ גַּם־
יִרְשׁ הָאֱלֹהִים עַל־יְדֵי הַמְּשִׁיחַ” (גלטים ד 7).

מערכת היחסים הזאת עם אלוהים, שבה אנחנו בניו ורוחו שוכנת בקרבנו, שבמסגרתה אנחנו יכולים לקרוא לו “אבא”, בעצם הופכת אותנו ליורשיו. אנחנו היורשים של מלכותו עתירת הכבוד והנצחית.

אבינו שבשמים אוהב אותנו עד כדי כך שבנדיבותו הוא הפך אותנו ליורשיו, והירושה הרוחנית הזו נועדה להפוך למקור של ברכה אמיתית ומוחשית בחיינו.

רבים חושבים בטעות שהמאמין צריך לחכות עד שיגיע לשמים כדי ליהנות מהירושה הזאת, אבל אין זו האמת. בכתבי הקודש נאמר שסימני ההיכר של מלכות אלוהים הם צדקה, שלום ושמחה ברוח הקודש (רומיים יד 17). אנחנו יכולים ליהנות מהברכות הנפלאות האלה כאן ועכשיו. שלום אלוהים הנשגב מכל שכל יכול לנצור את ליבנו ואת מחשבותינו כבר עכשיו. הנפש שלנו יכולה להתמלא כבר עכשיו בשמחה שקשה לתארה במילים ובכבוד נשגב. אנחנו יכולים לטעום מן החרות המשחררת – להשתחרר מכל אשמה ופחד, כי אלוהים הכריז שאנחנו צדיקים ברגע שהאמנו בכפרה המושלמת של המשיח.

אלה הם רק חלק מהמרכיבים של הנחלה עתירת הכבוד שכבר ניתנה לנו כשאלוהים הפך אותנו ליורשים עם המשיח. אנחנו יכולים ליהנות מברכות גדולות יותר בזכות אהבתו וחסדו הנפלאים של אבינו שבשמים.

ועדיין אין זה הכל. ישוע אמר שיבוא יום ובו הוא יאמר לאלה שיעמדו לימינו:

”בֵּאוּ בְּרוּכֵי אָבִי וְרִשׁוּ אֶת־הַמְּלָכוֹת הַמוֹכְנָה לָכֶם לְמֶן־
הַיּוֹמֵד הָעוֹלָם” (מתי כה 34).

אני יורש של אלוהים; אני בנו של המלך. ואם כך, אני נסיך.

באותה מידה גם אתה נסיך, וגם את נסיכה במלכות השמים. אתה ואת יורשים של המלכות – המלכות שאלוהים רוצה לשתף אתכם בה ולגרום לכך שתתענגו עליה לנצח. או אז תתגשם המטרה שלשמה ברא אלוהים את בני האדם – כאשר מערכת היחסים שלנו איתו תהיה שלמה ומלאה.

הלבבות שלנו יכולים לגאות בתודה, בשל החום והביטחון שאנחנו חשים נוכח אהבתו האין סופית של אלוהים כלפינו והידיעה שאכפת לו מאיתנו. כמה כוח יש בעצם הידיעה שאלוהים דואג לנו, שומר עלינו ומטפל בנו באהבתו. אנחנו יכולים להיות סמוכים ובטוחים שאבינו שבשמים הוא לצידנו, ושהוא מגבה אותנו בכל צעד ושעל ומספק לנו משאבים אדירים כך שנוכל להתהלך איתו.

אבינו שבשמים מחויב לשמור עלינו מפני כל מכשול, ולהעמיד אותנו לפני כבודו כשאנחנו בלי דופי ומלאי ששון (ראה יהודה 24). הוא העניק לנו מעמד של בנים ונתן לנו ירושה שאינה מתכלה – והכל בזכות אמונתנו בישוע המשיח. לא כי זה מגיע לנו, וגם לא משום שהשתדלנו להיות ראויים לכך. הוא עשה את כל הדברים האלה רק בגלל חסדו ושפע רחמיו.

כמה נפלא לגלות שלאחר שנולדנו מחדש הפכנו לעשירים במישור הרוחני ולבני מלכות, במוכן הטוב והנכון ביותר של המילה. אנחנו ילדינו של אלוהים, ולכן אנחנו נחשבים לנסיכים ונסיכות במלכותו. אנחנו יורשיה של נחלה שאינה מתכלה ושאינה יכולה לנבול – תודות למה שהמשיח עשה למעננו. ירושה זו מחכה לכל אחד מאיתנו, כך שנהנה ממנה לנצח נצחים.

האחריות היחידה שלנו

המסר של הברית החדשה הוא פשוט וישיר, ואי אפשר לטעות לגביו. נושענו בחסד אלוהים, על סמך אמונה בלבד ולא בזכות מעשים טובים כלשהם שעשינו. האחריות היחידה שמוטלת עלינו היא להאמין באהבה ובחסד שאלוהים מציע לנו בשפע ובנדיבות.

המסר הברור הזה עומד בניגוד מוחלט לתורות שקוראות לנו להאמין במשיח אבל גם לציית למצוות מסוימות או להקפיד על טקסים כלשהם. המורים שמפיצים את התורות האלה מכנים את המסר שלהם "בשורה", כשבעצם אין אלה חדשות טובות כלל וכלל. הם טוענים שעלינו לעשות מעשים מסוימים כדי להיות מקובלים על אלוהים. הם בעצם מציבים את התורה והמעשים לצד החסד, כאילו שמדובר בכרטיס בעל שני חלקים שמוביל לצדקה, כך שאי אפשר להגיע אל היעד – אל הצדקה – אם לא מקפידים על שני החלקים. הברית החדשה, לעומת זאת, מלמדת מפורשות שאין אלה המעשים והתורה שמצדיקים אותנו, אלא חסדו של אלוהים וההיענות שלנו לחסד הזה מתוך אמונה.

מדובר בבחירה ברורה. אנחנו יכולים להיצדק על ידי אמונה במשיח בלבד, או על ידי שמירה קפדנית של מצוות אלוהים. אם אנחנו רוצים להיות צדיקים בעיני אלוהים, עלינו לבחור באחד מן השניים ולא לחפש דרך ביניים.

אברהם האמין באלוהים, ואלוהים החשיב לו את אמונתו לצדקה. אנחנו עומדים על אותה קרקע שאברהם עמד עליה, ויורשים את אותן

ברכות והבטחות שהובטחו לו. במקום הזה אפשר לעמוד רק באמונה, ולא בזכות ציות כזה או אחר למצוות או לתורה כלשהי. אם ננסה להיות צדיקים בעיני אלוהים בזכות מעשינו ולא מכוח אמונתנו, נמצא את עצמנו תחת קללה. לעיקרון הזה אין יוצאים מן הכלל.

אם נראה בתורה את התקווה שלנו – את הכלי שיקנה לו ביטחון לפני אלוהים, יהיה עלינו לקיים כל מצווה וכל כלל, בשלמות. שאול אמר על כך ש... .

”אָרוּר אֲשֶׁר לֹא־יָקִים אֶת־כָּל־הַדְּבָרִים הַכְּתוּבִים בְּסֵפֶר הַתּוֹרָה לַעֲשׂוֹת אוֹתָם” (גלטים ג 10; דברים כז 26).

פירוש הדבר שעד לרגע מותנו לא נוכל להיות בטוחים אם נושענו או לא, ומי יכול לחיות תחת לחץ כזה?

נניח שניהלת חיים מושלמים, קיימת כל מצווה, ומעולם לא עשית מעשה רע או שגוי. אבל יום אחד אתה חוצה את הכביש במעבר חצייה, ולפתע מתנגש בך נהג שעבר באור אדום. אתה משתטח על הכביש, ובעודך רואה את המכונית עוברת ורומסת את גופך, אתה מנופך באגרופך ובכוחות אחרונים – רגע לפני שאתה נפרד מהעולם הזה – אתה נותן ביטוי לתחושות שלך כלפי אותו נהג אידיוט. באותו רגע החטאת את המטרה. לקית בחסר ופגמת בשלמות של חייך. חטאת – וכתבי הקודש מבהירים ששכר החטא הוא מוות.

ונניח שאתה מסוגל להקפיד על תשעה מתוך עשרת הדיברות ולקיים אותם בשלמות. אבל היות שאינך מקפיד כראוי על הדיבר העשירי, אתה מחטיא את המטרה. אתה חוטא, והחדשות הרעות הן שכל עוד אינך מקיים את התורה בשלמותה ועושה את כל מה שכתוב בה, אתה אשם. לא משנה איזו מצווה אתה מפר; כישלון אחד קטן פוסל אותך. לכן אין כל סיכוי שאלוהים יכריז עליך כעל צדיק בזכות טובך ומעשיך. אתה פסול. החטאת את המטרה. נותר לך רק לקבל את קללת התורה. הצדקה ששאפת להגיע אליה בזכות מעשיך היא בלתי אפשרית, כי היא נשענת על מאמץ אנושי שמעצם טבעו הוא לוקה בחסר. הניסיון להיצדק על ידי חוקים וכללים מביא עלינו קללה.

לעומת זאת, הדרך שמובילה לצדקה ולברכה אמיתיות היא דרך של

אמונה, שכן היא אינה נשענת על מאמציך אלא על חסדו הרב של אלוהים, שניתן לך במשיח ישוע. אומנם החטאת את המטרה כשנכשלו כל ניסיונותיך להיצדק בזכות מאמציך – אבל אלוהים כבר הצדיק אותך דרך בנו. ישוע קיבל על עצמו את האחריות לכישלונות שלך ולכל חיסרון שיש לך, ושילם את העונש שאתה היית צריך לשלם ושמיילא לא יכולת לשלם לעולם. הוא נותן לך את צדקתו המושלמת, ולך רק נותר להאמין בו. וכעת, משהוצדקת בעיני אלוהים, אתה יכול ליהנות מכל הברכות המופלאות שהוא מעתיר עליך.

טעות הרת אסון

אחת הטעויות הרות האסון היא הדגש שאנחנו מייחסים למעשים שעל המשיחיים לעשות למען אלוהים. כמה פעמים שמעת דרשות כבדות ומאיימות שבהן נאמר שעליך להתפלל יותר, לתת יותר, להכריז את הבשורה ליותר אנשים, לקרוא פרקים רבים יותר בכתבי הקודש או לשרת את אלוהים בוועדה כזו או אחרת? כמה פעמים הלכת לקהילה כדי לקבל את העידוד שזקקת לו, ובמקום זה שמעת על הכישלון שלך ועד כמה אלוהים מאוכזב ממך?

אני לא זקוק לכך שמישהו יעמיס עלי עול כבד בגלל הכישלונות שלי. אני יודע שעלי לעשות יותר ממה שאני עושה כרגע. איש אינו צריך לומר לי שאינני מתפלל מספיק או קורא מספיק בכתובים, או נותן לאלוהים את מה שמגיע לו. אבל המסרים האלה עושים דבר אחד בלבד – הם ממלאים אותי בתחושת אשמה מעיקה. התסכול שלי גדל כי אני בהחלט רוצה לאהוב את אלוהים יותר, להתפלל יותר, לנהל איתו מערכת יחסים קרובה יותר. אבל כשאנחנו מדגישים את הכישלונות שלנו, אנחנו רק יוצרים משיחיים מובסים ומיואשים, שבשלב מסוים מרימים ידיים ופורשים מהמרוץ.

כשאנחנו פונים לברית החדשה, אנחנו מוצאים בה מסר אחר לגמרי! הברית החדשה לא מדגישה את מה שעלינו לעשות למען אלוהים, אלא את מה שהוא כבר עשה למעננו. ממילא לעולם לא נוכל לעשות מספיק למענו. הניסיונות שלנו להיצדק תמיד יהיו מוכתמים בחוסר

השלמות שלנו. לעומת זאת, מה שאלוהים עשה למעננו הוא מושלם, יפה ונפלא. כמה חבל שהפכנו את המשוואה על פיה. כמה חבל שאנחנו פורטים דרך קבע על מיתרי האחריות שלנו במקום על חסדו הנפלא של אלוהים! זו הסיבה לכך שחלקים כה גדולים בגוף המשיח נוטים למות. איננו זקוקים למישהו שיזכיר לנו את הכישלונות שלנו, אלא למישהו שיראה לנו את דרך המוצא. אנחנו זקוקים לחסד, לא לאשמה.

המשימה היחידה שלך

אלוהים הטיל עליך אחריות אחת פשוטה: להאמין בהבטחותיו. אתה יכול ליהנות ממערכת יחסים איתו גם אם אינך מתפלל מספיק או נותן מספיק, גם אינך מקריב מספיק – וזאת בזכות האמונה שלך במה שהוא כבר עשה למענך.

אלוהים עשה את ישוע לחטא עבורך כדי שתוכל לקבל את הצדקה שלו. ישוע מאציל עליך את הצדקה שלו ברגע שאתה מאמין בו ובמעשה שהוא עשה למענך. כל מה שהוא עשה מסתכם במילה אחת – חסד.

שאל פתח את דבריו לגלטים בברכה,

“חֶסֶד לְכֶם”

וסיים במילים,

“חֶסֶד יֵשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ אֲדַגִּינוּ יְהִי עִם־רוּחְכֶם, אָחִי. אָמֵן”.

הברכה הזאת מקבלת משמעות עמוקה יותר לאור הנושא העיקרי שבו הוא דן באיגרת – חסדו הנפלא של אלוהים. חסדו של ישוע, ולא תורת משה, היה הצורך העצום ביותר של הגלטים. הם היו אמורים להתהלך בכוחה של רוח קודש, ולא להתאמץ ולפעול בבשר.

כיצד הגיבו הגלטים על דבריו? על כך לא נאמר לנו דבר. אולי משום שהבעיה שהתעוררה בקהילה שם עדיין לא נפתרה עד תום בגוף המשיח. האם אתה מתיימר להישען על צדקה משלך, או שמא תבטח במה שאלוהים סיפק לך בחסדו? האם תישאר נאמן למסר הישועה

בחסד באמצעות אמונה, או שמא תוסיף למעשה המושלם של המשיח רשימה משלך של מעשים טובים? האם תתהלך בבשר או ברוח? האם תתהלל בצלב המשיח בלבד, או שתבקש למצוא חן בעיני העולם ולזכות לגמול ממנו כך שתוכל להתהלל בכשרך?

אלה הן סוגיות שעל כל מאמין – בכל דור – להתמודד איתן. התשובות שתגיע אליהן יקבעו את ההבדל בין חיים מלאי שלום לבין פחד, בין גאווה לבין ענווה אמיתית, בין חיים רוחניים למוות רוחני.

תפילתי היא שתעמוד איתן על חסדו של המשיח. אני מקווה שלא תלך שולל אחר התאווה המתעה – למצוא חן בעיני בני אדם, ושהמחשבות שלך יהיו שמיימיות כך שתהיה נקי וטהור, ללא מום, בתוך דור עיקש ופתלתול אשר תאיר בו כמאורות בעולם, בעודך מחזיק בדבר החיים. אני מתפלל שתתהלל במה שישוע עשה למענך, ואך ורק בכך.

צ'אק סמית הוא אחד המורים הגדולים של כתבי הקודש בארצות הברית בימינו. הפעילות המשיחית רבת העוצמה שלו צמחה מתוך תנועת הנוער של שנות ה־60 וה־70, והפכה למה שמוכר היום כרשת של קהילות שנקראות Calvary Chapels. מעל ארבע מאות קהילות ברחבי ארצות הברית ומחוצה לה צמחו מתוך Calvary Chapel, וחלקן מונות כחמשת אלפים חברים. כעשרים אלף משפחות רואות ב־Calvary Chapel שבעיר קוֹסְטָה מְסָה, קליפורניה, את קהילת הבית שלהם. תוכנית הרדיו של צ'אק, The Word For Today, משודרת במאות תחנות ברחבי ארצות הברית.

קורא יקר,

בנספח זה אנו מציעים לך ספרות משיחית נוספת. תוכל לבחור עד **ארבעה** ספרים מתוך הרשימה ללא תשלום וללא התחייבות מצדך. אם קריאת הספרים תעורר בך שאלות או תגובות כלשהן, תמיד נשמח לשמוע ממך, ונשתדל להשיב כמיטב יכולתנו. – להזמנת הספרים, אנא סמן את הכותרים המבוקשים, תלוש את הספח ושלח אותו אלינו. **אנו מאחלים לך קריאה מהנה.**

ואלה הם הספרים שבמבצע:

1. ספר התנ"ך והברית החדשה

2. ספר הברית החדשה

מהדורה מיוחדת. כל המובאות מן התנ"ך מצוינות בצבע שונה ומצורפים אליהן: מראי מקום; טבלה עם הקבלות בין הטקסטים של ארבע הבשורות; מבחר נבואות מהתנ"ך והתגשמותן בברית החדשה; מפות של מסעות ישוע, מסעות שאול השליח ומפות של אזורנו בתקופת בית שני (בצבע מלא).

3. המשיח בתנ"ך לאור ספרי חז"ל מאת ריסטו סנטלה

המחבר פונה לספרות הרבנית כדי למצוא את שורשיה האמיתיים של האמונה המשיחית. הוא בודק באופן שיטתי את הרמזים הרבים לאישיות ולשירותו של המשיח, כפי שהם מופיעים בחומש, בנביאים ובתהילים, ואת פירושם במקורות היהודיים הקדומים.

4. המשיח בברית החדשה לאור ספרי חז"ל

מאת ריסטו סנטלה

בספרו הראשון, "המשיח בתנ"ך לאור ספרי חז"ל", ביצע המחבר מעין קפיצה נחשנית אל תוך ים סוף של הספרות הרבנית, במטרה לגלות את שורשי האמונה המשיחית בתנ"ך. בספרו השני, עושה המחבר צעד נוסף – מים סוף עד חוף המבטחים – המקום שבו, על פי הברית החדשה, מתגשמות ההבטחות בחייו ובאישיותו של ישוע המשיח. בברית החדשה יש לראות מעין מדרש על הופעתו של המשיח המיוחל. הקורא יופתע לגלות את השורשים המשותפים בארבע הבשורות ובספרות חז"ל.

5. מלך היהודים מאת פאול טיינה

המחבר, יהודי משיחי ניצול שואה, נותן תשובות ברורות למספר שאלות נפוצות ביחס לאמונה המשיחית, ובכלל זה: אלוהותו של המשיח, תפקידיו השונים, השילוש ומשמעות הסבל האנושי. הדגש העיקרי הוא על עובדה חשובה: ישוע המשיח לא בא לעולם כמייסד של דת חדשה אלא כמלך היהודים, כפי שהוא עצמו אמר: "לא נשלחתי אלא אל הצאן האבודות אשר לבית ישראל" (בשורת מתי טו 24).

6. הרז דשלושא מאת הרב צבי נשיא

מטרתו של ספרון זה היא להוכיח שחכמינו ז"ל, אשר פעלו בתקופה שקדמה לביאת ישוע, גרסו שהאלוהות הופיעה בצורת רבים. דיעה זו רווחה עד כמאה שנים לאחר חורבן בית שני, וכפי שילמד הקורא מהציטוטים שבספר, היא נכללה בכתבי הקודש ובאה לידי ביטוי במרבית הכתבים העתיקים. לקטעים שנכתבו במקור בארמית נוסף תרגום עברי.

7. תורת המוסר של היהדות מאת הרב י' ג' בן־אברהם

הבקיאים בתורת המוסר של היהדות, כפי שנמסרה לנו בהמשנה, בתלמודים (הבבלי והירושלמי), בכתבי הרמב"ם, במדרשי רבה ובספרים יקרים נוספים, נדהמים לא אחת כאשר אינם מגלים בדפי הברית החדשה תורה נוכרית אלא ניסוח כמעט זהה של אותם עקרונות מרכזיים שהיו מקובלים על כלל ישראל בכל הזמנים. כיצד נוצרו ההקבלות בין שתי תורות, הנתפסות כיום כמנוגדות לחלוטין? המחבר

מציע פתרון לסוגייה חשובה זו, תוך שהוא מצביע על המקורות שמהם שאבו חכמי המשנה והתלמוד.

8. מהות התאולוגיה של היהדות, כרכים א-ב מאת הרב י' ג' בן־אברהם

הכרך הראשון מוקדש ברובו לנושא המשיח. המחבר מסתמך על כתבי התנ"ך והספרות הרבנית ודן בשאלות כגון: האם האמונה בה' פירושה 'אחדות מוחלטת' או 'אחדות מורכבת'?; האם המשיח הוא אחד מפני ה' בהתאגשותו, או לא?; האם גם 'רוח אלוהים' או 'רוח הקודש' היא אחת מהתגלמויות ה'?; מהי תקופת הופעתו של המשיח?; האם לידת המשיח צריכה להיות טבעית או על־טבעית ונסתת?; כמה משיחים צריכים להופיע: אחד או שניים?; מהו תפקידו של המשיח?; האם האמונה התנ"כית שוללת מתווך בין אדם לה' או מחייבת אותו? – מן הנושאים שבכרך השני נציין כאן: חכמי התלמוד והאמונה המשיחית; החטא ועונשו; היהדות התלמודית והתנ"ך; ישראל עם סגולה – בכל הזמנים ובכל התנאים, או רק בתנאי מסויים?; איך להינצל משואה?; רופאי אליל ותרופות אליליות; תכנית אלוהים ותכניות בני אדם.

9. האיגרת אל העברים מאת ד"ר רפאל הירש ביזנטל

פירוש לאגרת אל העברים – אחת האיגרות שבספר הברית החדשה – המסתמך על המקורות הבאים: התנ"ך, תרגום יונתן בן עוזיאל, המשנה, התלמודים (הבבלי והירושלמי), הזוהר, מדרשי רבה, הספרים החיצוניים, הרמב"ם, ילקוט וספרים יקרים נוספים.

10. הבשורה על פי לוקס מאת עמנואל פרומן ורפאל הירש ביזנטל

השלישית מבין ארבע הבשורות שבברית החדשה – מפורשת בהסתמך על התנ"ך, תרגום יונתן בן עוזיאל, המשנה, התלמודים (הבבלי והירושלמי), הזוהר, מדרשי רבה, הספרים החיצוניים, הרמב"ם, ילקוט ועוד ספרים יקרים.

11. מקבילות מן המשנה לברית החדשה עריכה: מרדכי חן

ספר זה נועד לסייע לאלה הרוצים להעמיק את לימודם בברית החדשה, באמצעות אוסף הלכות מן התורה שבעל־פה ועריכת השוואות בין הברית החדשה להלכות המשנה. הספר אינו טוען להתאמה מלאה בין הרעיונות המופיעים בברית החדשה לבין אלו המופיעים במשנה, ומטרתו להציג זוויות ראייה נוספות לאותם רעיונות, כדי להרחיבם, להעמיקם ולהוסיף להם רקע.

12. סוגיות נבחרות בספר הברית החדשה

מאת יחיאל צבי ליכטנשטיין

הרב ליכטנשטיין מפרש ומבאר בכרך זה קטעים נבחרים לאורך כל ספר הברית החדשה. בפירושו הוא מסתמך על המקורות הבאים: התנ"ך, תרגום יונתן בן עוזיאל, המשנה, התלמודים (הבבלי והירושלמי), הזוהר, מדרשי רבה, הספרים החיצוניים, הרמב"ם, ילקוט וספרים יקרים נוספים.

13. הלקח והפתרון (ישעיהו פרק נג) מאת אלכסנדר מק־קול

בכל פעם אשר ננסה לבקר את הלקח על־אודות המשיח, אם בעזרת כתבי הקודש או התלמוד או שאר כתבי הרבנים, הלקח על־אודות כפרה בכלל, ובפרט כאשר הוא מכולכל בפרשה נג בישעיה הנביא, בהכרח הוא נאלץ על רוח התבוננותנו. בבחינת הלקח הכללי, סופרי היהודים הקדמונים והמשיחיים, אך מעט נפלגים המה; שניהם מאמינים בצורך הכפרה והכרחותה, ושניהם פותרים את הפרשה הנדרשה היא על המשיח. מתוכחי היהודים בני זמננו שאינם מאמינים בישוע מכחישים בשתי אלה, גם מחליטים מלבד זה כי יעוד הנבואה של ישעיה לא יוכל להמשך אל ישוע.

14. לבסוף שלום מאת בילי גראהם

"השלום" הוא נושא שכיח בימינו, אך למרות שמתקיימים דיונים רבים בנושא, אנו רואים מעט מאוד שלום. השלום אינו מאפיין את היחסים במישור המדיני והעסקי, את חיי החברה ואפילו את חיי המשפחה. בילי גראהם מבקש להראות את הדרך לשלום אמיתי ויציב בכל תחומי חיינו.

15. האמונה המשיחית – אמת או שקר? מאת ק' ס' לואיס

מיהו משיח? לא כל אדם הנושא כינוי זה או מזדהה עם התנועה המשיחית הוא אכן משיח. משיח הוא מי שהמליך את המשיח למלך בחייו. ומהי התנהגות משיחית? לא העמדת פנים וניסיון להצדיק את עצמנו באמצעות מעשים טובים, כי אם ויתור על הרצון העצמי ועל ה"אגו", וציות לרצון המשיח. הספר עוסק בהבנה הכוללת של האמונה המשיחית.

16. כתיב הקודש העתיקים ליהודי בימינו מאת דוד בֶּרוֹן

הספר נועד למי שמבקש לחקור ברצינות את טענת היהודים המשיחיים, לפיה כל עיקר באמונה בישוע כמשיח ישראל מבוסס על כתיב התנ"ך. דוד בֶּרוֹן מקפיד שלא להאריך בדבריו ומסתמך בכל טענה ובכל אמירה על "הכתוב". וכך מתחיל להתגלות בתוך דפי התנ"ך הרבה מעבר להיסטוריה – תוכנית אלוהית נצחית עבור עמו ישראל ועבור העולם, לימינו אלו ולעתיד. הקורא חש מעט מגדולת הכתובים ומשלמותם, כאשר מאות לאות וממילה למילה – מספר בראשית ועד אחרון הנביאים ודברי הימים – נבנית תמונה אחת שהיא מעין פסיפס עצום. תקוותנו שבאמצעות ספר זה יוכל הקורא להתבונן בנושא המרכזי של אותה תמונה נפלאה: **דמותו של המשיח.**

17. סכנת הכשפים ותוצאותיהם מאת אמיל קרמר

הספר דן בתחבולות השטן, המנסה בכל דרך להבטיח לעצמו דריסת רגל בחיי האדם. רק מי שמשליך את יתרו על דבר האלוהים בשלמותו ומוצא מקלט בישוע כמושיע, יובל אל הגאולה, מחוז חפצו, בדרך האמונה.

18. מותו של גורו מאת רבינדרנת ר' מהרג'

המחבר הוא נצר לשושלת ארוכה של כוהנים ברהמינים, ובעל הכשרה כיוג'י. רבינדרנת מהרג' עסק במדיטציה עוד בילדותו, שעות רבות מדי יום. כבר בנעוריו הפך למנהיג הינדי נערץ. סיפור חייו מתאר בנאמנות ובכנות את החיים ואת המנהגים ההינדיים. דיווח מרתק זה מתאר תהליך מפרך של חיפוש אחר משמעות, מההתפכחות ההדרגתית והמכאיבה ועד להסקת המסקנה הבלתי נמנעת, על כל המשתמע ממנה – העדפת האמונה באל האחד ובמשיחו על פני ההינדואיזם. זהו

תיאור יחיד במינו של מאבקיו הפנימיים של איש דת הינדי, עד שגילה את הניצחון הסופי על המוות.

19. דע מדוע להאמין מאת פול ליטל

אנו חיים בעולם שבו התחכום, הידע וההשכלה גדלים והולכים. בעולם זה, כבר אין די בידיעה במה אנו מאמינים; עלינו לדעת **מדוע** אנו מאמינים, מאחר שעצם האמונה בדבר זה או אחר אינו הופך את מושא האמונה לאמת. ספר זה בוחן שאלות מהותיות, כגון: האם אלוהים קיים? האם הניסים אפשריים? האם קיימת סתירה בין המדע למקרא? האם האמונה המשיחית היא הגיונית? מדוע "מרשה" אלוהים את הסבל ואת הרע? ועוד. הספר מסייע לקורא לבחון את העובדות היוצרות קרקע מוצקה לעמדה המשיחית.

20. עידן חדש בחיי

עדותם של עשרה יהודים משיחיים בני זמננו, המספרים על מפגשם האישי עם ישוע, משיח ישראל.

21. לא סתם נגר מאת ג'וש מקדואל

מה עושה את ישוע לשונה כל כך? יתכן שהיה אדם טוב, ואפילו מורה דגול, אך מה לו ולחיינו כיום? המחבר ראה במאמינים במשיח אנשים שיצאו מדעתם. הוא זילזל בהם ויצא נגד אמונתם, אך לבסוף גילה בעצמו את האמת אודות ישוע המשיח, וההתנסות בכוחו שינתה את חייו. בספר זה עונה המחבר על שאלותיהם של ספקנים, כמו שהוא היה בעבר, ונותן תשובות באשר לישוע, לאלוהותו ולתקומתו.

22. גיבור הקטקומבות

סיפור סבלם של חסידי ישוע המשיח תחת רדיפותיהם האכזריות של קיסרי רומא העתיקה יעודד ויחזק את רוחם ואת נפשם של הקוראים. עלילות אלה מלמדות על הקרבתם של המאמינים הראשונים ברומא, ועל הרושם הכביר שהם הותירו על בני דורם.

23. לאן אתה רץ? מאת ניקי קרוז

זהו סיפור חייו של ניקי קרוז, מנהיג כנופיות רחוב בשכונות מצוקה בניו יורק. בפרקים הראשונים הוא מתאר את עצמו כמצוי במנוסה מתמדת – רץ מעצמו, רץ ממשפחתו ומהחיים הממוסדים, רץ מהפחדים הנסתרים, רץ מבוראו. חוסר מנוחה ושנאה תהומית מניעים אותו הלאה והלאה אל תוך מערבולת קטלנית של פשע, סמים ואלימות. ואז בא המפנה – כוח על־טבעי שם קץ למנוסתו של ניקי. הוא אומנם ממשיך לרוץ, אך לכיוון חדש ולקראת מטרה ברורה. מעתה הוא נחלץ לעזרת אותם נערי כנופיות, שאת ריקנותם ואת חיפושם אחר משמעות הכיר מבפנים.

24. המשיח בשתי הבריות מאת ד"ר פ' ג'ון מלדאו

האם ניסית פעם למצוא בתנ"ך נבואות המתייחסות למשיח? ספר זה מצביע על עשרות נבואות, מן הברורות ביותר, ומרכז אותן בצורה מסודרת ושיטתית. לצד כל נבואה מביא המחבר הסברים והשוואות לנבואות אחרות הנוגעות לנושא, כולל השוואות בין נבואות התנ"ך לבין התגשמותן בברית החדשה. הספר נועד למגלים התעניינות אמיתית בטענות המשיחיות ולמבקשים לחקור את כתבי הקודש, כדי "...לדעת אם כן הוא הדבר" (מעשי השליחים יז 11).

25. אספקלריא יהודית מאת הרב יצחק ליכטנשטיין (חוברת)

תרגום עברי של ה־Judenspiegel. קריאתו של הרב ליכטנשטיין לעם ישראל לגלות את האמת ולהכיר במשיח ישוע, מלך היהודים.

26. הפרק האסור מאת שלמה אוסטרובסקי (חוברת)

כלי עזר מועיל ללימוד מעמיק של פרק נ"ג בספר הנביא ישעיהו. היהודים המשיחיים מפרשים פרק זה כמתייחס למשיח. הפרק אינו נכלל בהפטרות.

27. האיש מנצרת מאת שלמה אוסטרובסקי (חוברת)

אדם טוב, מורה גדול, נביא – או יותר מזה? מדוע הוא בא לעולם? מה אני מחליט? – לדחות אותו או לעשותו למלך בחיי?

28. משה על דוכן העדים מאת שלמה אוסטרובסקי

המחבר מביא בפנינו מאורעות שהתרחשו מאז ימי בראשית ועד ימי משה, וכן דברי הסבר על החגים. הוא מדגיש כי ההיסטוריה חוזרת על עצמה, וכך גם מצבו הרוחני של העם – הוא זקוק תמיד לתוכן חדש ולמשמעות חדשה לחיים.

29. המחבוא מאת קורי טיבום

זהו סיפור אמיתי שהתרחש בהולנד בתקופת הכיבוש הנאצי. המחברת מתארת כיצד פעלו היא ובני משפחתה להצלת יהודים, מה שהביא עליהם מוות במחנות ריכוז. כולם ניספו מלבד קורי, המספרת את אשר אירע.

30. לזאת יקרא אישה מאת חן קרסן

בספר מופיעים סיפוריהן של 24 נשים מתוך התנ"ך והברית החדשה. המחברת נותנת הנחיות ללימוד אישי וקבוצתי של הלקחים שניתן להפיק מחייהן של אותן נשים, שדבר ה' מוצא לנכון להנציח את זכרן.

31. בסיס לביולוגיה חדשה מאת ד"ר ארנסט וויילדר סמית

האם האדם והעולם כולו הם תוצאה של התפתחות מקרית נטולת היגיון או שמא מעשה בריאה מכוון? האם האמונה בבורא עולם סותרת את המדע? מדען בקיא מציג בספר זה תשובות משכנעות.

32. ראשית חכמה

עדויות אישיות של רבנים אשר מצאו את משיח ישראל.

33. הלוך ונסוע מאת ארתור כץ

ארתור כץ, יהודי משיחי, מספר את מסכת נודדיו בחיפוש אחר הסיבות לקיומו. הוא ניסה למלא את הריקנות שבנשמתו באמצעות תורות שונות, אך לא הצליח להגיע להבנה מעמיקה של עצמיותו ושל זהותו. בשלב מסוים בחייו חש את נוכחותו הממשית של אלוהים חיים.

34. ג'וני מאת ג'וני אירקסון

מאבקה של נערה צעירה בשיתוק מוחלט, אשר פגע בה באביב חייה. כנערה משיחית, חייה תלויים לחלוטין במשיח ישוע, והוא משמש לה מקור מהימן של עידוד ותקווה, תהייה הנסיבות אשר תהייה.

35. במלכות הסמים מאת דוד וילקסון

סיפורו האמיתי של הסופר, אשר קרא בכתב העת "לייף" על מקרה רצח שביצעה בדם קר כנופיית צעירים ניוירקית. הוא מגיע לעיר הגדולה מתוך דחף מוסרי לחוש לעזרת הנאשמים. קשיים עצומים עומדים בפניו בדרך להגשמת המשימה, והקשה מכולם – רכישת אמונם של נערי הכנופיות. בעזרת האמונה מוצא הוא את הדרך אל ליבותיהם, ובכוח האמונה מוצאים אותם נערים, שבעי יאוש, תסכול ואכזבות, חיים חדשים מלאי תקווה ואור. בדרך מקורית הצליח דוד וילקסון לחלץ רבים ממלכות הסמים.

36. הקיים באמת מאת ד"ר פרנסיס שיפר

בספר זה מבהיר המחבר שהאמת המקראית, והיא בלבד, מסוגלת לפתור את המבוכה שאלה נקלעה האנושות. ד"ר שיפר מעטר את התיזה שלו בדוגמאות הלקוחות מפילוסופים, אמנים, סופרים ומוסיקאים מודרניים. יתכן שהפתרונות שהוא מציע אינם עולים בקנה אחד עם ציפיותיו ועם רצונותיו של האדם המודרני, אך אי אפשר להתעלם מהם.

37. בנתיב המפותל מאת לידיה בוקסבאזן

זהו סיפורה של משפחה יהודית משיחית, שטולטלה בידי סערות לאומיות ואישיות שונות, ובכל זאת תמיד הצליחה לעלות ולצוף על פני כל גל מאיים.

38. אהבה ללא גבול מאת פסטו קיוונגרה

אם הינך מרגיש כרגע אהוב, מקובל ומלא שמחת חיים – ספר זה אולי אינו נחוץ לך. הספר נועד לעידוד העצובים, הנדכאים ואלה שחשים שהם אינם אהובים – והלא כולנו חשים כך לפעמים. המחבר – בישופ אפריקני אשר סבל רדיפות רבות

בגלל אמונתו – פותח בפני הקורא את אוצר כתבי הקודש. הוא מביא קטעים המוכיחים שאהבת האלוהים חובקת אותנו גם בנסיבות ובזמנים הקשים ביותר.

39. פונטיוס פילטוס מאת פאול ל' מאיר

המשפט המפורסם שבו שפט פונטיוס פילטוס, הנציב הרומי ביהודה, היווה נקודת מפנה אשר שינתה את פני העולם. האם הדין שחרץ היה תוצאה של פחד, תועלת אישית או כורח? מאין הוא בא ומה עלה בגורלו של האיש אשר, בלא שהתכוון לכך, גרם לשינוי כביר בכיוון ההיסטוריה האנושית? נובלה היסטורית זו מהווה ניסיון למציאת פשרה בין הכנת ביוגרפיה על בסיס ממצאים אמיתיים לבין דמיון ספרותי. הספר מנסה לספר את מה שארע בארץ ישראל בשליש הראשון של המאה הראשונה לספירה, ועושה זאת בדרך מקורית ונדירה: לא מנקודת ראות יהודית או נוצרית, אך מן הצד הרומי. הספר כולל תיעוד מפורט של החומר ההיסטורי ששימש את המחבר בעת כתיבתו.

40. גדול כוחה של התפילה מאת ג'יל בריסקו

שבו לשיחה עם ג'יל בריסקו, וגלו בדרך חדשה את כוחה הגדול של התפילה. קריאת ספר זה, הכתוב בסגנונה האישי והחודר של המחברת, כמוה כניהול שיחה כנה עם חברה טובה. המחברת מנתחת ומסבירה עקרונות שונים בנוגע לתפילה, ואין ספק שתפיסות מקראיות אלה ידרבנו את הקורא להתפלל ביתר שאת. את הלקחים החשובים שהיא מפיקה מחיי אליהו ואלישע תוכל ללמוד וליישם במהרה באופן אישי: * הפסק להיות טרוד כל הזמן; * למד להתפלל בעיצומם של קשיים; * עדיף לסבול מחוסר שינה מאשר מריחוק מאלהים; * עבור את נקודת המשבר; * בעיות יכולות להיות מקפצה לקידום חיי התפילה שלנו; * כשהמילים והתפילות "נגמרות"; ועוד. – בסוף כל פרק יש תפילות מעומק ליבה של המחברת, וכן שאלות, הנחיות ומטלות שנועדו לסייע לקורא לפתח את חיי התפילה שלו. אם נלאית אי פעם מלהתפלל והתפתית לחדול מכך, אם רצית אי פעם שמישהו ינחה אותך כיצד להתפלל – ספר זה נועד לך!

41. בחירות לחיים מאת סטוארט בריסקו

חיינו מלאים באפשרויות שעלינו לבחור ביניהן. סטוארט בריסקו מנהל את חייו לאור ערכים המבוססים על דבר אלוהים. הדברים שהוא מציג והדימויים הממוקדים שהוא מביא חוקרים לעומק את ההנחות המוסריות של כל אחד מאיתנו. "בחירות לחיים" מסייע לקורא לקבוע את סדרי העדיפויות של אותם ערכים, ולהתמקד באפשרויות החשובות ביותר. ספר נפלא זה עשוי לסייע ולעודד כל אדם החפץ לעשות את רצונו של אלוהים.

42. יש תקווה מאת דוד בריקנר

כותרת משנית: "מבט יהודי משיחי על סוף העולם". – מי שחש בלבול או מבוכה בכל מה שנוגע לנבואות אחרית הימים, יחוש הקלה רבה כשיקרא את ההסברים המקיפים והמרתקים שספר זה מספק על הנושא. דוד בריקנר מספר באומץ רב על אירועים שיתרחשו בעתיד. עמדתו מבוססת היטב על המסורת היהודית, על התנ"ך ועל הברית החדשה. ספר זה מציג במיומנות את התקווה והביטחון, שכתבי הקודש יכולים לנסוך בכל מי שיבין את המטרות שאלוהים שואף להגשים בחיי עם ישראל ושאר אומות העולם.

 ראה טופס הזמנת ספרים מעבר לדף

לבן

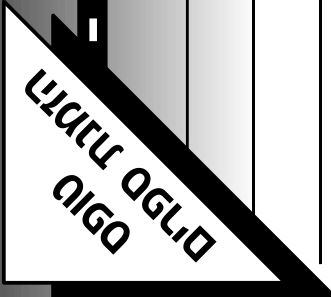
טופס הזמנת ספרים

20. עידן חדש בחי"
21. לא סתם נגר
22. גיבור הקטקומבות
23. לאן אתה רץ?
24. המשיח בשתי הבריות
25. אספקלריא יהודית
26. הפרק האסור
27. האיש מנצרת
28. משה על זוכן העדים
29. המחבוא
30. לזאת יקרא אישה
31. בסיס לביולוגיה חדשה
32. ראשית חכמה
33. הלוך ונסוע
34. ג'וני
35. במלכודת הסמים
36. הקיים באמת
37. בנתיב המפותל
38. אהבה ללא גבול
39. פונטיוס פילטוס
40. גדול כוחה של התפילה
41. בחירות לחיים
42. יש תקווה

סמן את בחירתך של ארבעת הספרים ב-√. הזמנה זו היא ללא התחייבות מצדך.

1. ספר התנ"ך והברית החדשה
2. ספר הברית החדשה, מהדורה מיוחדת
3. המשיח בתנ"ך לאור ספרי חז"ל
4. המשיח בברית החדשה לאור ספרי חז"ל
5. מלך היהודים
6. הרז דשלושא
7. תורת המוסר של היהדות
8. מהות התאולוגיה של היהדות, כרכים א-ב
9. האגרת אל העברים
10. הבשורה על פי לוקס
11. מקבילות מן המשנה לברית החדשה
12. סוגיות נבחרות בספר הברית החדשה
13. הלקח והפתרון (ישעיהו פרק ג)
14. לבסוף שלום
15. האמונה המשיחית – אמת או שקר?
16. כתבי הקודש העתיקים ליהודי בימינו
17. סכנת הכשפים ותוצאותיהם
18. מותו של גורו
19. דע מדוע להאמין

גזר ושלח אל: **קרו אחוה משיחית, ת"ד 10382, ירושלים 91103**

שם המזמין:

כתובת:

ישוב:

מיקוד:

טלפון:

הערות: